

Giới thiệu Thiếu Một Gáo Nước

Tên gốc: Nhược Thủy Nhất Biểu

Thể loại: Vong du, sủng

Editor: Selene Lee

Số chương: 65 chương

Nam Cửu Khanh dùng giọng cười mà không cười cất tiếng: "Ta cứu muội vậy muội làm gì để cảm tạ ta đây?"

Đương nhiên Lạc Thủy lại nghĩ đến người như anh lại hỏi cô một câu như vậy liền sững sốt trong hai giây rồi cũng hiểu ra. Đại thần cũng là người bình thường, không phải sao?. Cô nhìn trang bị của anh từ trên xuống dưới rồi yếu ớt nói: "Vậy để ta chế tạo vũ khí cho huynh là được chứ gì?"

"Chẳng lẽ muội chưa từng nghĩ đến xưa này đều là anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp sao?"

"Phụt" một hóp nước phun lên màn hình mấy vi tính. Lạc Thủy thê thảm nói: "Vị anh hùng này, huynh cũng đừng bắt nạt này ra sáng kiến như thế chứ"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xếp hàng cầu hôn

Lạc Thủy xách trong tay bốn cà mèn đi vào ký túc xá âm u vô định...

Cô thực sự muốn nói ra vài điều: Máy tăng phòng bị nức, thời tiết nóng lạnh thì có thể miễn cưỡng chịu được, nhưng chỗ của mấy sinh viên nam thì ai nấy đều đầu hàng vô điều kiện... đặc biệt là mùa hè, không khí nóng nực khó chịu, lúc đi qua thường thấy mấy người mặc quần đùi tam giác nhón nhón chạy tới lui, bảo cô làm sao chịu nổi đây?

Cô chậm rãi lách từng bước một, mắt nhìn thẳng, từ từ đẩy cánh cửa phòng ngủ bốn người ở lầu hai.

"A Thủy, ca ca của cậu đưa cho cậu một cái áo choàng người đời đều thèm muốn" - Diễm Yến đưa tay nhận cà mèn, mắt vẫn chăm chú nhìn màn hình chơi game mà gặm dừ nói tiếp "Cậu liền đồng ý như vậy sao?" - Đó chính là loại áo choàng cao cấp nhất, Lạc Thủy cho dù RP đến cỡ nào cũng không có cửa lấy được!

(RP: May mắn, số hên)

"Có chuyện gì to tát đâu, lão đại rất quan tâm mình" - Lạc Thủy không thèm để ý, nhún nhún vai, dù gì cũng là trò chơi mà thôi..

"Mau khai thật ra, tất cả những thứ này chỉ là làm màu đúng không?Điểm mấu chốt chính là chồng hữu tình, vợ cũng hữu ý chứ gì?"- Diễm Yến cười hỏi.

"Có JQ, ở đâu? Thủy, mau khai hết ra nhanh lên" - Hai người bạn cùng phòng khác đang vui đầu nhai com, nghe được câu kia thì tinh thần bà tám dâng cao, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm Lạc Thủy.

Lạc Thủy chảy mồ hôi, vội vàng đánh trống lảng: "Hồi nãy mình lên lầu thấy mấy trạch nam đang chăm chỉ đưa com cho bạn gái"

Tiểu Du gặm dừ nói: "Haizz, rốt cuộc công bằng ở đâu, ngày ngày lên mạng gặp một đám nam sinh xấu xa, ai muốn ăn com nữa chứ?"

"Hèn gì mình mãi không có ai để gả, nguyên nhân chắc chắn là do những chuyện này đó" Liễu Oanh bới com xong, chậm rãi đứng dậy.

"Nhất định chúng ta phải giống như Oanh Oanh, ngày nào cũng có nam sinh gọi điện đến bảo nàng chờ ở dưới lầu một chút, đợi nàng cầm com mình mang đến. Thế mà nàng còn nhẫn tâm bảo người ta chờ thêm một tiếng nữa, mặt mày chán ghét đủ điều" - Diễm Yến dọn dẹp com nước, vừa đánh răng vừa liếc Liễu Oanh một cái đầy khinh bỉ.

Liễu Oanh nghe thế, nhảy xuống giường đánh Diễm Yến một cái, bảo: "Dám cười nhạo mình, cho cậu cười nhạo nè"

Lạc Thủy không để ý hai người họ, chỉ chăm chú vào trong game mình đang chơi. Cô lập tài khoản game "Phong Vân Giang Hồ" này đã lâu, trò chơi không khó, giống như những game nhập vai hiện nay trên thị trường lấy bối cảnh võ hiệp, quần lâm tranh đấu làm chủ đề. Các chi tiết mạnh mẽ, bối cảnh hình ảnh đặc sắc cùng hoa lệ, tuy nhiên hấp dẫn Lạc Thủy nhất chính là phần chế tạo trang bị. Trang bị trong game này chia làm bốn cấp bậc màu sắc từ trắng, xanh, tím đến vàng, còn có thể tăng cường rất nhiều thuộc tính. Mặc dù khi đánh boss có thể rơi ra vũ khí, nhưng đa số đều do người chơi tự mình chế tạo.Lạc Thủy chính là một thành viên trong đại quân chế tạo vũ khí, trung thành tận tụy, chí hướng không bao giờ đổi thay.

Tên nhân vật trong trò chơi của cô - [Nhược Thủy Tam Thiên] vừa xuất hiện thì trên kênh thế giới, tin tức về vị nữ hiệp mặc bạch y như tuyết này liên nổ ra như vũ bão.

[TG] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhược Thủy, gả cho anh đi

[TG] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhược Thủy, gả cho anh đi

[TG] Ma Hoa Đông: Nhược Thủy không phải là muội muội của anh sao?

[TG] Nhược Thủy Tam Thiên: Ca ca, không được. Đó! Là! Loạn! Luân!

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng : Là huynh muội mà yêu nhau, trào lưu văn hóa truyền thống!

[TG] Hoa Khát Cái: Đây [Tập Thể Dục Buổi Sáng], huynh muội yêu nhau sâu đậm là chuyện xưa rồi, bây giờ chỉ có không yêu đừng quấy rầy hoặc vừa ý thì mang đi thôi.

[TG] Chanh Tỉnh: Không thể trách được, câu không yêu đừng quấy rầy kia của Hoa Hoa Khát Cái thật là thâm thúy: Kết hôn, ly hôn, tái hôn đều làm cho người khác hoảng sợ à.

[TG] Hoa Khát Cái : Thì sao? Ta thích Nhược Thủy, muốn lấy cô ấy

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Không ngờ [Nhược Thủy Tam Thiên] được nhiều người yêu thích như thế.

Tất cả cũng nhờ " hồng phúc " của Phi Thiên Nhất Kiếm, mỗi lần tìm cô đều bắt loa trên kênh thế giới, không ai không nhận ra " Nhược Thủy Tam Thiên". Lúc đó Lạc Thủy mới vào trò chơi, quan hệ phức tạp, nhiều quy cũ và chuyện trò rắc rối trong bang hội. Cô liền tìm được một bang tên là Đả Tương Du, bang chủ không ai khác chính là Phi Thiên Nhất Kiếm, anh không quản mệt nhọc dẫn dắt toàn bang đánh trận, cũng vì thế mà mọi người đều gọi anh là sư huynh hoặc lão ca. Mặc dù sau đó toàn bang bị giải tán, nhưng mọi người vẫn quen gọi như thế đến tận bây giờ.

[TG] Phi Thiên Nhất Kiếm : Nhược Thủy là em gái tốt của ta, trang bị hay là kỹ năng đều tài giỏi, muốn theo đuổi cô ấy thì xếp hàng đi. Nhớ trả trước 20W tiền vé vào cổng.

[TG] Tây Môn Trái Chủ: Mau xếp hàng

[TG] Chanh thơm ngát: Đại thần là chủ nợ, ai thiếu tiền mau đứng ra hết đi

[TG] Chanh ngày mưa: Đại thần! Gà đông lạnh, Gà ngói, chim xung lực, chim xấy khô, tất cả thiếu quan nhân Tây Môn tiền IP, thẻ IC, thẻ IQ, mau moi hết ra đây. Bằng không ta chém đầu từng kẻ một dè răng đe, sau đó dùng roi đánh ba ngày liền...

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Mời thần dân chim trở về hành tinh của mình, về sao Hỏa đi

[TG] Tây Môn Trái Chủ: (Icon đồ mờ mờ), ta là Tây Môn trái chủ, sai một ly đi một dặm, người xưa dạy khôn sai.

[TG]: Chanh Ngày Mưa: Đây Trái Chủ, người đánh sau chính tả đúng không? Đại thần không thể phạm sai lầm này được.

[TG]: Chanh thơm ngát: Như trên

[TG]: Nhược Thủy Tam Thiên: (icon kinh ngạc) Chẳng lẽ ta thiếu Tây Môn Trái Chủ 500W?

[TG] Tây Môn Trái Chủ: Phi Thiên Nhất Kiếm bán cô cho ta.

[TG] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta cười chỏi bay về địa cầu đây, ở sao Hỏa quá nguy hiểm

Lạc Thủy cạn lời, yên lặng nhìn màn hình kênh thế giới. Game này là Diễm Yến giới thiệu sau đó cường chế uy hiếp cô tham gia, đang muốn gọi cô nàng cùng đi phó bản thì nghe cô nàng lẩm bẩm cái gì đó.

" Thủy ơi là Thủy, Tây Môn Trái Chủ là đại kim chủ đứng đầu bảng xếp hạng tài phú đây, cậu không xem xét một chút à? " - Diễm Yến ngẩng đầu nhìn Lạc Thủy- người đẹp Giang Nam đúng chuẩn, mắt to môi đỏ, vẻ đẹp tự nhiên như nước, đúng là một loại mỹ vị nhân gian. " Tài tử sánh bước giai nhân, huyền thoại ngàn đời"

Hai người chơi trò chơi đã lâu, Diễm Yến cũng theo đó đổi không biết bao nhiêu người chồng, chỉ có Lạc Thủy vẫn còn là 1 thặng nữ cấp 177, tự chơi tự vui, xung quanh cô chẳng có lấy một " giống đực " nào.

Phi Thiên Nhất Kiếm mặc dù vẫn luôn quan tâm chiều chuộng Lạc Thủy, nhưng bề ngoài tuấn tú tiểu bạch làm sao sánh đôi được với Nhược Thủy nhà cô đây? Loại, phải loại! Còn Hoa Khát Cái, tên mê nữ sắc đó tuyệt nhiên phải trực tiếp quăng. Chỉ còn mỗi Tây Môn Trái Chủ là được nhất mà thôi... Vị Diễm Yến nào đó âm thầm nghĩ, nắm chặt tay, cô sẽ phải mang con bé Nhược Thủy này gả ra ngoài!

" Tài tử giai nhân? Có tiền thì là tài tử à?"- Mặc dù Lạc Thủy không bằng những " chiến sĩ RMB ", nhưng năng lực tự thân của cô có thừa, cũng đã mất

kỹ năng chế tạo trang bị, không đến nỗi bị đem bán đầu. Hơn nữa cái cảnh giới ghê rợn kia của Diễm Yến không phải ai cũng đạt tới được, thay phiên chơi nhiều server, mỗi server lại có 1 ông chồng khác nhau, nghĩ tới cũng thấy rùng mình rồi.

(chiến sĩ RMB: Người chơi bằng tiền, ở đây là nhân dân tệ)

" Tại sao câu cứ từ chối vậy hả? " - Diễm Yến trách móc, trẻ nhỏ thật khó dạy.

" Đem người kia nhà cậu đi làm nhiệm vụ đi, mình chờ hai người trước cửa " - Nhược Thủy bắt đầu dõng dạc lên tiếng

" Thật đáng tiếc, mình và người kia nhà mình bận bồi dưỡng tình cảm rồi, cậu đi chỗ khác tìm người đi " - Hai người luôn làm nhiệm vụ phụ thê, tại sao phải gả đi chứ? Diễm Yến liếc đồng hồ ở góc phải bên dưới màn hình, thoát game, nói " Mình rút lui, đi họp đây "

Tác giả muốn nói: Không phải cái hồ!, không phải cái hồ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bang chiến bắt đầu

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nhược Thủy, mau mau lên kênh thể giới

[Bang Hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Hoa này, nhớ đặt trước về vào cửa, có kịch hay để xem đấy

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Ta biết rồi

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có chuyện gì thế?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Cô bị giả mạo rồi

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Lại là yêu nghiệt Thanh Thanh kia hiện thế, quấy rối hòa bình nhân gian, ông trời lại giáng đại nạn xuống đầu chúng ta.

Lạc Thủy nửa tin nửa ngờ chạy lên kênh thể giới, xem lại lịch sử khung chat.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Một người chơi không có nhân dân tệ còn tùy tiện đưa cho đàn ông trang phục vàng cực phẩm, rốt cuộc là muốn gì đây? Cô ta nghĩ mình là đức mẹ Maria chắc? Đã vậy lúc nào cũng bày ra vẻ thuần khiết, thật đáng ghét.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Mễ: Sớm thấy cô ta chóng mắt rồi, không dùng nhân dân tệ mà leo lên được vị trí thứ 7 của bảng xếp hạng PK? Không biết là nhân yêu hay ngoại hình khủng long nữa.

[TG] Liếm Nói Ta Yêu Ngươi: Lòng dạ đàn bà như mò kim đáy bể.

[TG] Ma Hoa Đông: Nghe đây, chúng ta không cần biết người khác sinh ra là gà trống hay gà mái, ok?

[TG] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Trong game hay có đám chim ghen tị, chim gây thị phi, chim thích ly gián nhỉ?

[TG] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Nương tử anh minh sáng suốt, tường tận không chấp kẻ tiểu nhân, thiên thu muôn đời.

[TG] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Không biết nghĩ gì trong đầu, ngay cả cái trò hèn hạ này cũng có thể đem ra đổ lên đầu người khác.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: (Icon cười lạnh) Nhân vật chính còn chưa lộ mặt ra, bọn chó Bì Niên Phù Hoa các người có quyền lên tiếng chắc. Không lẽ ta nói sai sự thật sao?

Lạc Thủy đọc xong thì mặt đầy vạch đen, trong đầu hiện lên tám chữ lớn “ Nào tàn không chết, thánh chiến không nghỉ”. Đầu năm nay người còn điên hơn chó, cứ coi như cô bị chó cắn một cái đi, đằng này lại đem bang phái của cô ra sỉ nhục, chuyện này không thể bỏ qua như thế!

[TG] Nhược Thủy Tam Thiên: Căn cứ vào việc thêm một chuyện, chỉ bằng bớt một chuyện và chủ nghĩa tình thân nhân từ, ta thông báo cho toàn thể gia tộc “ bánh phở nào tàn “ như thế này: 1. Không chấp nhận bất kỳ hình thức phi báng hay lăng phí nước miếng nào đối với bang của ta. 2. Nếu không phục mời tìm chỗ PK. 3. Ta sẽ lập tức ngừng mọi hoạt động gia dịch với gia tộc Thanh Thanh.

[TG] Ta Không Phải Hung Khí: Tình hình không biết như thế nào, mau mau tới xem

[TG] Hiên Viên Đế: Gia tộc Thanh Thanh này điểm chiến rõ ràng, bớt nói nhảm đi.

[TG] Ta Không Phải Hung Khí: Mọi người xem kìa, bang chủ Bì Niên Phù Hoa tuyên chiến với gia tộc Thanh Thanh!

[TG] Thanh Thanh Tiên Nhi: Sẵn lòng chiêu đãi đến cùng

Lạc Thủy thật sự không nghĩ rằng chỉ cần mấy lời như thế, mà cô liền phát lệnh cứ điểm chiến. Mặc dù trong game cứ điểm chiến rất quen thuộc, cũng dễ dàng thắng lợi, nhưng trước giờ bang của cô luôn an phận thủ thường, không thích tham gia. Cô thuận tay che kênh thể giới hỗn loạn lại, mở khung chat bang ra.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: (icon like) Nhược Thủy, giá chế tạo vũ khí của cậu từ trước đến nay vẫn là tốt nhất, gia tộc Thanh Thanh kia đa số là người chơi RMB, không loạn một trận mới là lạ.

[Bang Hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta có lỗi với mọi người, ban này đã tự tiện phát cứ điểm chiến

[Bang Hội] Hiền Viên Đế: Không sao, chúng ta đều là người một nhà, không nói hai lời.

[Bang Hội] Lãi Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ông đây đạo này ngưatay không có chuyện làm, vừa vặn có thể đi giết người kiếm hồng danh.

[Bang Hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chiến tốt, bang chiến hay, bang chiến la la la

[Bang Hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Như trên

[Bang Hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đồng Lý cũng biết (Một vạn năm trước khi Thủy Vương Quân Lâm xuất hiện)

[Bang Hội] Hiền Viên Đế: Người một nhà không cần phải nhiều lời. (Bên dưới dữ vừng đội hình)

Nhìn đám “ người một nhà không nói hai lời “ xuất hiện trên màn hình máy tính, Lạc Thủy thật sự cảm động nói không nên lời, cô không thể gọi là một nguyên lão trong bang. Trước giờ cô vẫn theo Phi Thiên Nhất Kiếm tung hoành thiên hạ, sau khi bên kia bị giải tán, cô mới một mình chạy đến Bì Niên Phù Hoa. Lúc cô nhìn thấy cái tên này lần đầu, thực sự bị dọa không ít...Bì Niên ừ hoa...bụi trần lắng đọng. Không ngờ vị ca ca Phi Thiên Nhất Kiếm kia lại một mình tới đây.

Bạn tốt của cô đều nhắn tin hỏi han, Lạc Thủy chỉ trả lời một mình Phi Thiên Nhất Kiếm là bị người khác hiểu lầm

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Thương lượng một chút việc cứ điểm chiến đi -bang chủ..

[Bang Hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đêm Đầu Tiên, là ta làm người tổn thương

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Gì cơ? Không có

[Bang Hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: (icon chảy mồ hôi) Ta nói đi cứ điểm chiến chính là giúp xử nữ tú bang chúng ta à. Nói nhanh, Đêm Đầu Tiên vào hội khi nào

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Mới này thôi, bạn quá chưa kịp rãi hoa hoan nghênh nên Đêm Đầu tiên cảm thấy bị tổn thương sâu sắc.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Mà này, cứ điểm chiến là gì vậy?

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Mỗi bang có thể chiếm 3 cứ điểm bất kỳ trên bản đồ thế giới, khi toàn bang cùng đánh quái ở cứ điểm thì tỉ lệ rơi bảo vật và kinh nghiệm sẽ tăng gấp bội. Cứ điểm chiến chính là các bang hội đánh đám lẫn nhau giành cứ điểm.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Hiểu rồi

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Quy cũ xong, bây giờ chúng ta thảo luận thêm một chút. Hiện nay gia tộc Thanh Thanh đang giữ Phích Lịch Đường và Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, bang chúng ta phần lớn đều ở cấp 140, tốt nhất là tấn công Thập Nhị Liên Hoàn Ổ cấp 145.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đồng ý với vú em

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Thực tế chứng minh lời vợ nói luôn đúng..

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Về cứ điểm chiến, ta định sẽ tiến hành vào tám giờ tối thứ sáu vì thời gian này mọi người online nhiều nhất. Về phần cấp bậc, mọi người cố gắng tăng thêm 6 cấp trước ngày khiêu chiến nhé, càng nhiều càng tốt. Khoa học kỹ thuật và nhiệm vụ bang do đội trưởng các tiểu đoàn thể chịu trách nhiệm, người mới cứ tìm Lâm Thủy Chiêu Hoa, nếu không ai có ý kiến gì nữa thì ta đi trước, còn phải phát lệnh khiêu chiến nữa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Tiểu đoàn thể...vú em à, vú dùng từ ngữ thật xúc tích ngắn gọn, hàm ý sâu xa... 9(icon xấu hổ)

[Bang hội] Lãi Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Chủ nghĩa tiểu đoàn thể là quăng thức ăn, đóng chuồng trâu, bơi bơi trên phố.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Tích cực dựa vào bè lũ có tổ chức

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Đàn ông âm thầm gánh vác là Vương đạo, nhìn tên hai người bọn họ sẽ lập tức nghĩ đến mỹ công - thụ trong tuyền

thuyết.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Quả nhiên đó mới là sự thật!

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Báo cáo! Nhục Thủy đó kị rõ ràng, vú em, người mau mau quăng cô ấy ra ngoài đi.

Hiên Viên Đế ngồi trước màn hình lập tức mặt đầy vạch đen, vú em này cũng kiêm nhiều chức vụ quá đi, ngay cả hôn sự của một đám bọn họ cũng phải quan tâm. Trước giờ trong game, tỉ lệ nam thừa nữ thiếu là chuyện thường xuyên, vì thế mấy game thủ nữ thật thụ rất được hoan nghênh, nhưng mà Nhục Thủy...

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên:...

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhục Thủy nè, đàn ông độc thân ở chỗ chồng ta còn nhiều lắm, cô tùy ý mà chọn, ta giúp cô trả giá.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Giá cả không thành vấn đề, bang sẵn sàng gom góp lại tiền làm sinh lễ, sau đó đi Quý Châu mua 1 cực phẩm.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Mọi người thấy ta bị thảm đến mức phải mua đàn ông à???

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta nói cô nghe nè Nhục Thủy, phải mua đàn ông mới phù hợp với hình tượng dũng mãnh, nữ trung hào kiệt của cô à.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Mọi người đừng bêu xấu ta, trước giờ ta vốn hiền thực nhu mì, dịu dàng như nước.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ ơi, hôm nay khí trời không tệ, trăng sao thật sáng quá.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Chồng nói đúng, chúng ta đi ngắm trăng

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Lâu nghiêng trăng sáng sáng sáng sáng sáng.

Trong game có hệ thống kết nhân duyên, nhiều người không quen biết nhau bỗng dưng sau một đêm thành vợ thành chồng, xưng hô thân mật. Lúc mới bắt đầu chơi, Lạc Thủy cũng cảm thấy hay hay, nhưng khi mấy game thủ nam nhắc đến việc nhắn tin QQ, gọi điện thoại làm quen thì bỗng dưng cảm tình mất dần. Hơn nữa cô thấy mọi người kết hôn ly hôn nhanh như chớp, thì càng muốn né.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Thành mọi người quay lại chủ đề chính.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Thật ngại quá, ban nãy nói đến đâu rồi?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Thời gian, địa điểm, chiến lược

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đúng, chúng ta mau bàn kỹ chiến lược, tổ 1 là đội tấn công tốt nhất, thiết lập 1 đội Nga Mi kéo đội mạnh nhất của đối phương. Các đoàn còn lại tự lập tổ, phân tán nhân lực thật tốt.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Được, đến lúc đó chúng ta phân tích cụ thể rồi thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Anh hùng cứu mỹ nhân...

Lúc này Lạc Thủy cảm thấy cuộc đời thật vi diệu...Cô mới chạy từ khu an toàn qua ngoại thành, chuẩn bị đào một ít sổ sách tàng thư về khoa học kỹ thuật gì đó cho bang, không ngờ bị một đám người của gia tộc Thanh Thanh bao vây, chặn đứng mọi ngõ ngách. Đúng là xui xẻo không thích xem ngày giờ, địa điểm...một đám nữ nhân tội bại không yêu hòa bình này quả nhiên muốn tìm cách gây chuyện với cô. Nhục Thủy Tam Thiên ngửa mặt lên trời thét dài: Đi đông như thế, nếu như dùng từ “phóng khoáng dũng cảm” để nói về bọn họ, quả là đề cao quá đáng nhỉ?

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: “Quả là mấy ả tiện nhân luôn thích đề cao bản thân”

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Không cần nhiều lời với ả ta, trực tiếp luân bạch!”

Đến mắng chửi người khác cũng lộ rõ vẻ ngu ngốc- Lạc Thủy nghĩ thầm, nhìn đám chiến sĩ nhân dân tề trước mặt. Thật ra cô hoàn toàn có thể gọi người giúp, chẳng qua đám người này rõ ràng ăn no dừng mỡ, chặn đường làm khó cô mọi lúc mọi nơi, một lần gọi là một lần làm phiền, cô cảm thấy rất áy náy với mọi người. Đáng lẽ ra chuyện của cô phải tự bản thân cô giải quyết mới phải...Nhưng ở ngoại thành như thế này, bị giết sẽ mất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa bọn chúng còn dẫn theo vú em đến, rõ ràng có ý định hồi sinh cô rồi giết tiếp...Chẳng lẽ bây giờ thật sự phải logout chạy trốn sao?

Khi nào thì cô không có khí phách như vậy?- Lạc Thủy tự trách bản thân, tăng đầy thanh máu, nhưng cô chưa kịp đổi kỹ năng thì bị một chiêu của đối phương áp sát, năm người bao vây.

Lạc Thủy nhanh chóng mở khiên chắn chạy về phía sau, tránh khỏi công kích của đám Cái Bang kia, đáp trả lại bằng một kỹ năng quần công, đợi nộ khí đầy sẽ đuổi theo Nga Mĩ đánh, bởi lẽ họ là đám cần diệt nhất, bằng không tấn công có mạnh cấp mấy cũng sẽ bị vô hiệu hóa. Vú em của Gia tộc Thanh Thanh nhận ra ý đồ của Lạc Thủy, hồi máu rồi bỏ chạy, đáng tiếc vướng phải một đám bụi dầy hoài không thoát ra được. Lạc Thủy thấy thế liền tập trung khóa trụ công kích, hai chiêu nộ khí đánh xuống, máu bọn họ giảm tới đáy. Vì thời gian chờ kỹ năng hồi phục chưa xong, Lạc Thủy phải nhắm mắt bỏ chạy, mặc dù cô rất tự tin về kỹ năng thao tác của mình, nhưng trang bị của đối phương quá đẳng cấp, một chiêu của cô chẳng là gì cả. Cũng may là kỹ năng tránh né của phái Thiên Sơn không tệ, cộng thêm vị trí bỏ chạy chuẩn xác nên máu của Lạc Thủy chỉ tụt một phần ba, xem như may mắn.

Trong thời khắc nguy hiểm, Lạc Thủy giật mình nhận ra nhân vật của cô không thể chạy được nữa, thanh thể lực đã cạn hoàn toàn... Tinh thể làm sao bị đất như vậy hả? Vốn có thể miễn cưỡng đánh lại, nhưng bây giờ...Bất đắc dĩ đánh nhân ESC, không địch lại thì bỏ chạy chứ sao!

Bỗng nhiên 1 kỳ tích xuất hiện, “Nhược Thủy Tam Thiên” ngo ngắc đứng dưới gốc dương nhìn 5 thi thể bừa bộn nằm trên mặt đất, có một bóng dáng áo xanh hiện ra trong mắt cô, đưa đến bóng lưng thẳng như tùng. Gió mát vuốt ve nhẹ nhàng trên tay áo người đó, đông đưa qua lại, giống như mỹ cảnh nhân gian vậy.

Trong đầu cô liền hiện lên mấy chữ “Anh hùng cứu mỹ nhân”

Lòng Lạc Thủy rung lên...

Dĩ nhiên không phải cô vui vẻ vì trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết, mà là tên của người kia...

Nam Cửu Khanh...

Vị trí đệ nhất cao thủ. Bang chủ của bang mạnh nhất server

Nhân vật anh chơi thuộc phái Minh giáo, ngoại hình dựa trên Trương Vô Kỵ nổi tiếng mà tạo thành, hiển nhiên là một mỹ nam cuốn hút với trường kiếm khoác trên vai. Loại nhân vật này có kỹ năng mạnh hơn vú em của phái Thiên Sơn rất nhiều, nhưng muốn dùng mạnh như vậy phải trải qua một khoảng thời gian ban đầu cực kỳ khó khăn, luyện cấp rất lâu, nhiệm vụ cũng khó lại có yêu cầu cao nên người chơi rất ít.

Ấy thế mà Nam Cửu Khanh đã đạt đến cấp 197, mạnh nhất server, cả người khoác đầy trang phục cao cấp khảm đá quý, Lạc Thủy nhìn thôi cũng muốn thèm, hai mắt cô tràn ngập nhân dân tệ mà cảm thán: Quả nhiên là đại thần, khác xa bọn gà mờ như cô một trời một vực!

“Nam bang chủ, huynh có ý gì đây?”- Thanh Thanh Tiểu Yêu chạt vật bò dậy

Nam Cửu Khanh mỉm cười: “Không có ý gì cả”

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Mễ: Huynh nghĩ mình là cao thủ thì có thể vô duyên vô cớ tàn sát kẻ khác? Bang chủ đệ nhất bang muốn gì làm nấy à?

“Dĩ nhiên là không, ta cũng không giết người à”

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Mễ: Nam bang chủ, huynh đừng nói bừa, chuyện này phải giải thích cho ra lẽ với gia tộc Thanh Thanh bọn ta.

Nam Cửu Khanh thông thả xoay người nhìn Nhược Thủy Tam Thiên, hỏi: “Muội nói xem, ban này ta đã giết người sao?”

Lạc Thủy lấy lại được sự bình tĩnh, vội vàng bịa chuyện: “Nam bang chủ là người có tấm lòng nhân hậu, từ bi hi xả, tất nhiên sẽ không giết người rồi”

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Không đến lượt người lên tiếng đầu tiên nhân, mau rút đi. Nam bang chủ, nếu như huynh muốn so tài với bọn ta, có thể hẹn sẵn địa điểm, tôi gì phải đến nơi có sự hiện diện của ả tiện nhân này chứ?

Lạc Thủy nghe thế thì cười nhạo, kỹ thuật không đến đâu còn bị ảo tưởng?

Nam Cửu Khanh lấy tay che trán, bộ dáng lười biếng: “Suy nghĩ nhiều rồi”

Sự đặc sắc của game này nằm ở chỗ các nhân vật có thể thực hiện rất nhiều động tác, nhưng đòi hỏi thao tác tốt nên người chơi bình thường chỉ có thể khóc cười. Lạc Thủy nhìn biểu tình sinh động của người trước mắt, nhất thời cảm thấy khâm phục lạ thường.

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Mễ: “Thì ra Nam bang chủ đại danh鼎鼎鼎鼎 là người như thế, thích ức hiếp kẻ khác, còn quần chuyện nhỏ nhặt của nữ nhân bọn ta”

Quả nhiên gia tộc Thanh Thanh này là đám nóng nảy bộp chộp, đối với cao thủ như Nam Cửu Khanh cũng có chút ảo tưởng và ngưỡng mộ, nhưng lại bị Nam Cửu Khanh dập tắt không còn chút gì.

[Cậ] Nam Cửu Khanh: Bởi vì ta không có gì để làm

Gia tộc Thanh Thanh không nói lời nào nữa, chỉ thấy Thanh Thanh Tiên Nhi quăng một chữ: “Đi”

Thanh Thanh Tiểu Yêu nhìn sang Nhược Thủy Tam Thiên, nói: “Đừng để bọn ta nhìn thấy ngươi, không thì gặp một lần, giết một lần”

Lạc Thủy cười cười nhún vai, tỏ vẻ bất cần.

Cô nhìn một đám người không ra người, vật không ra vật kia đi mất, bỗng nhiên cảm thấy thế giới này tươi đẹp biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thân là hộ vệ...

Editor: Selene Lee

“Nam bang chủ, ngưỡng mộ đã lâu, đa tạ huynh giúp đỡ”- Nhân vật trong game của Lạc Thủy ôm quyền cảm kích, tuy làm động tác của nam nhân nhưng toàn thân lại toát lên vẻ yêu kiều uyển chuyển.

Nam Cửu Khanh nhướn mi mắt lên, cười mà không cười hỏi: “Ta cứu muội, vậy muội cảm ơn ta như thế nào đây?”

Đương nhiên Lạc Thủy không nghĩ rằng anh sẽ hỏi cô như vậy, ngay người sững sốt trong hai giây rồi chợt hiểu ra...Đại thần cũng là người bình thường không phải sao?. Cô nhìn trang bị của anh từ trên xuống dưới rồi yếu ớt nói: “Vậy để ta chế tạo vũ khí cho huynh là được chứ gì?”

“Này, khoan đã, chẳng lẽ muội không biết từ trước đến nay khi anh hùng cứu mỹ nhân, thì mỹ nhân sẽ lấy thân báo đáp sao?” - Người kia rất tận tình hướng dẫn từng bước một...

“Phụt” một hộp nước phun lên màn hình máy vi tính. Lạc Thủy thê thảm nói: “Vị anh hùng này, huynh cũng đừng bắt nạt nây ra sáng kiến như thế chứ”

“Hoàn toàn có thể” - Anh nở nụ cười “Ta vì cứu muội mà kết thù, sau này luyện cấp e sẽ gặp phải không ít khó khăn, muội không cảm thấy ta cần người bảo vệ hay sao?”

Giống như bọn người của gia tộc Thanh Thanh kia, ban nãy còn dọa cô gặp liền giết, chắc chắn không từ bỏ...Cha mẹ cũng dạy cô đạo lý “có ơn phải trả”, Lạc Thủy nhìn lại hình tượng nữ hiệp dũng mãnh của bản thân, lại ngó bóng dáng gầy yếu của người trước mắt, đại thần làm sao có thể tùy tiện đánh người? Cuối cùng cô quyết định lấy hết dũng khí, nói: “Đại thần, huynh cần loại người như thế nào, dù cho muội có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết tìm được rồi mang về cho huynh dùng”

[Cận] Nam Cửu Khanh: “Muội cứ yên tâm, trước giờ yêu cầu của ta không cao, xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt”

[Cận] Nhược Thủy Tam Thiên: “Đại thần...huynh đang nói ta ấy à?”

Chỉ thấy Nam Cửu Khanh đi quanh cô một vòng, đánh giá từ trên xuống dưới: “Nếu muội tự đề cử mình... huynh trước giờ không thích làm khó người đẹp, được thôi, tạm làm ba tháng đi”

Lạc Thủy nhìn “mỹ nhân”, lưng đâm mồ hôi...chẳng lẽ đại thần bị trộm ID?

[Cận] Nhược Thủy Tam Thiên: Đại thần, phương pháp tác chiến thích hợp nhất của phó bản chương môn là gì?

Bởi vì lúc rảnh rỗi, Nam Cửu Khanh sẽ viết mấy chiến lược hay rồi đăng lên diễn đàn, Lạc Thủy nhìn thấy mấy phương pháp đó, cô liền hiểu thế nào là kỹ thuật chơi thật thụ.

[Cận] Nam Cửu Khanh: Muội nghỉ ngơi thân phận của ta?

Lạc Thủy giật mình, nhưng chưa kịp giải thích thì nhận được một tin nhắn giao dịch của Nam Cửu Khanh, bên trong toàn bộ là trang phục vàng, nước hồi sinh tại chỗ và thời trang có hiệu lực vĩnh cửu. Nội một món đã tiêu tốn không ít nhân dân tệ...những thứ này cho dù sống đến mấy chục năm sau cũng chẳng mơ có được. Lạc Thủy kinh sợ hỏi: “Đây là?”

[Cận] Nam Cửu Khanh: “Tiền lương thù việc của muội”

Ngay lập tức, Lạc Thủy bị đóng hời lớn từ trên trời rơi xuống, đánh ngất ra đó.

Nhưng chẳng mấy chốc, cô hồi phục lại trí não liền nhận nút từ chối giao dịch, bán cái mạng của cô cũng không được nhiều tiền như thế. Ban nãy đại thần còn cứu cô, tất nhiên cô không đến nỗi mặt dày nhận bừa.

Nam Cửu Khanh lại nhắn tin: “Muội nhận đi, như thế có thể bảo vệ ta được”

Thì ra là như thế! - Lạc Thủy búng tỉnh ngộ, vui vẻ nhận vật phẩm...Nhưng mà chợt nhận thấy đại thần mặc nguyên một bộ trang phục, thời trang không mang lại thuộc tính, chẳng lẽ lúc nguy cấp phải dùng mỹ nhân kế sao? Không thể nào đâu!

Hình như cô xem nhiều binh pháp Tôn Tử quá rồi...

[Hệ thống]: Nam Cửu Khanh thêm bạn lần bạn tốt

[Hệ Thống] Nam Cửu Khanh mời bạn vào chung tổ đội

“Nếu người thành tâm muốn biết, ta cũng sẵn lòng trả lời “

Đại thần, huynh có thể không lạnh lùng như thế được chứ?

[Hệ thống]: Bạn đã trở thành đội trưởng

Hộ vệ kiêm tài xế, tại sao vậy nè? - Lạc Thủy dùng sức đập đầu vào bàn than thở, làm một hộ vệ quả nhiên cực khổ.

Nhược Thủy Tam Thiên: “Muội không có bằng lái “

Nam Cửu Khanh: “ Vì thế nên muội cứ lên “xe” mà học “

Lạc Thủy trong lòng oán thán chạy đến cửa phó bản, mục đích tìm thêm vài người trong bang tới giúp, sẵn tiện hỏi ý kiến đại thần, nhưng lời con chưa thốt ra thì đã thấy hệ thống nhắc nhở:

[Hệ Thống]: Đông Phong Phá xin gia nhập, đồng ý hay không?

[Hệ Thống]: Tây Môn Trái Chủ xin gia nhập, đồng ý hay không?

[Hệ Thống]: Bắc Viên Phần xin gia nhập, đồng ý hay không?

Là đội cố định của đại thần (icon cảm thán)

Bắc Viên Phần: “ Lão đại, MM này là ai?”

Nam Cửu Khanh: “ Hộ vệ của ta “

Đại thần nói cũng thật thuật miệng, trán Lạc Thủy đầy vệt đen, đành đánh ra một cái mặt cười: “ Mọi người khỏe “

Tây Môn Trái Chủ: Lão đại dụ dỗ con gái nhà lành, bố người ta, có JQ...” - Trên mặc viết mấy chữ không gần nữ sắc nay lại đi tìm 1 nữ hộ vệ, đây chính xác là gian tình, ha ha, mình thật là thông minh.

Nam Cửu Khanh: “ Các người rất rảnh sao?”

Đông Phong Phá im lặng, hai tên này học mấy chuyện như vậy ở đâu ra làm người ta không vui...Biết cũng phải ngoảnh mặt làm ngơ!

Bắc Viên Phần kháng cự một hồi không thấy kết quả, cuối cùng ngoan ngoãn làm thinh, lúc này cả đội mới vào phó bản diệt Boss.

Cả đội cùng nhau đánh quái, không cần ai chỉ huy, mỗi người một việc nhưng hợp tác cực kỳ ăn ý, vật phẩm rơi ra cũng tùy vào chức vụ mà chia, còn lại đều ném cho Tây Môn Trái Chủ.

Tây Môn Trái Chủ: “ Lão đại, hộ vệ của người có kiếm luôn chức kế toán không? “

Nam Cửu Khanh: “ Người đi mà hỏi muội ấy “

Nhược Thủy không hiểu lắm, nói: “ Kế toán gì? Hộ vệ chỉ phụ trách thân thể, không bao gồm sự an toàn của tài sản “

Đông Phong Phá: “ Nhược Thủy, đồ của ba người chúng ta đều ở chỗ A Tây, hần là quản gia, muốn đem vị trí này nhường cho muội “

Hóa ra Tây Môn Trái Chủ làm quản gia nên mới đứng nhất bản tài phú của server? - Lạc Thủy buồn nôn, vội vã nói: “ Không “

Tây Môn Trái Chủ ra vẻ mềm mỏng trước tiên: “ Nhược Thủy MM yêu dấu, muội thương xót kẻ này một chút đi, giúp ta nhé “

Nhược Thủy làm bộ không nghe, quay sang chăm chú đánh quái.

Sau khi mềm mỏng không có tác dụng, Tây Môn Trái Chủ nói: “ Muội là một hộ vệ nho nhỏ, dám không nghe lời của Tam gia ta?”

Nam Cửu Khanh: “ Muội ấy không phải hộ vệ của người “

Cửa Tây bị chặn họng, đành tiếp tục làm quán gia trong niềm oán hận khôn nguôi...

Mọi người cùng đánh phỏ bản một vòng, sau đó tạm biệt lẫn nhau rồi lần lượt logout

Nam Cửu Khanh gửi tin nhắn bằng kênh chat mật: “Tối nay ta không online, muội có thể tự do tung hoành”

Nhược Thủy Tam Thiên: “Tạ Chủ long ân”

Nam Cửu Khanh: “Tốt, mỹ nhân, quý thỉnh an đi”

Lạc Thủy ngồi trước màn hình, lập tức đầu đầy hắc tuyến...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Là kẻ họa thủy ...

Editor: Selene Lee

Vì buổi tối còn một lớp Karatedo nên Lạc Thủy vội vã logout, gọi đám bạn cùng phòng đi ăn cơm. Kể ra cũng lạ, 4 đứa cô mỗi đứa một nơi, hội đủ đông tây nam bắc của đất nước nhưng sống với nhau cực kỳ hòa thuận, xem nhau như chị em trong nhà. Người ta nói quãng thời gian học đại học, có một môn học bắt buộc tên là ái tình, nhưng trong phòng chỉ có mình Vương Tiểu Du đang hẹn hò...Bạn trai của cô nàng là người địa phương, một cặp thanh mai trúc mã tình cảm dạt dào, chàng sẵn sàng từ bỏ những cơ hội tốt đẹp hơn vì nàng, đi theo quan tâm chăm sóc. Cha mẹ hai bên cũng đồng ý, chỉ chờ tốt nghiệp liền cho cả hai kết hôn...hai người tình tình tứ tứ cả ngày như thế, tất nhiên chẳng thấy bóng dáng, nhưng bạn trai Tiểu Du hay mời các cô đi ăn cơm, còn đưa đồ ăn vặt các loại.

Trong trường đại học thì ký túc xá là quan trọng nhất, mỗi phòng bỗng biến thành mấy đơn vị, tiểu đoàn cực kỳ nhanh chóng. Bên trong luôn có tốp ba tốp nam tụ tập, quan hệ thường sẽ kéo dài đến tận tốt nghiệp.

Quan hệ của đám Lạc Thủy rất tốt, tuy mỗi người một nét nhưng biết quan tâm lẫn nhau, ăn cơm hay đi học đều cùng chung chí hướng...

Ba người cùng nhau đi vào căn- tin, căn- tin đại học Y là nơi cực kỳ nổi tiếng, mỗi lần đến giờ cơm đều có một hàng dài xếp ra tận ngoài sân, ai muốn ăn cơm ngon thì phải chạy thực mạng. Hôm nay thực đơn có món khoai tây nghiền trứng, Lạc Thủy vội vàng chiếm chỗ, Diễm Yến và Oanh Oanh cũng mua xong đồ ăn, phối hợp tung hứng cực kỳ ăn ý... dù sao các cô cũng đã quen rồi.

"Lạc Thủy, Oanh Oanh Yến Yến, mau qua đây ngồi"

Lạc Thủy nghe có người gọi, quay lại liền thấy hàm răng trắng sáng của Đốn Cảnh Nhiên- biệt danh Đốn họa thủy... nếu như người khác gọi hai cô nàng kia là "Oanh Oanh Yến Yến", chắc đã sớm bị tấn một trận đòn...Nhưng giờ thì...Lạc Thủy nhìn hai cái mặt cười đến toét kia, không còn lời nào để nói nữa. Mặc dù cô cũng bị khuôn mặt với nụ cười đồng tiền "khuyên quốc khuyên thành" kia mê hoặc, nhưng nhiều năm sống chung hình như có chút chai mặt rồi.

- ta là phân cách tuyến Lạc Thủy và Đốn yêu nghiệt -

Từ khi Đốn Cảnh Nhiên xuất hiện trong cuộc sống yên bình của Lạc Thủy thì đời cô bắt đầu gợn sóng, xui xẻo đến không ngớt, giống như họa thủy vậy. Đối với chuyện này Lạc Thủy đã từng ngẫm nghĩ qua, cuối cùng rút ra một kết luận: Đốn Cảnh Nhiên chính là Đát Kỷ tái sinh, gieo họa cho nhân gian, đáng tiếc nàng đầu thai sai cửa âm dương nên trở thành một người đàn ông...

Lạc Thủy còn nhớ lúc cô lên 6, cái gì cũng không biết, liền bị ba mẹ quăng đến nhà bà ngoại mà đi học. Cô rất thích đi loanh quanh với kẻ có bề ngoài xinh đẹp trí tuệ kia... cho đến một ngày nọ, cả hai bị bắt cóc rồi bị nhốt trong một cái hầm 2 ngày 2 đêm mới thoát ra được, sau khi biết nguyên nhân chủ chốt là do khuôn mặt họa thủy của bạn Đốn nào đó, lòng Lạc Thủy liền xuất hiện bóng ma tâm lý, từ đó về sau cô không thêm qua lại với cậu nữa. Đây cũng là lý do mà cô đi học Karate, tự bảo vệ bản thân...

Năm Lạc Thủy 13 tuổi, bóng ma kia mờ dần đi trong tâm trí cô qua từng năm tháng, quan hệ với Đốn họa thủy cũng trở lại bình thường như cũ, thỉnh thoảng tan học đều đi cùng nhau...Một hôm nọ trên đường về nhà, có người ngang qua đường chỉ vào Đốn Cảnh Nhiên nói: "Bạn gái của cháu thật xinh xắn". Lạc Thủy nghe xong liền rụng rời tay chân, chạy một mạch về nhà soi gương...cô nhìn đi nhìn lại mái tóc húi cua, da dẻ đen thui của mình...còn cái người bên cạnh thì mặt phượng mây ngài, da thịt trắng hồng, vóc dáng đẹp đẽ...quả thật là khác nhau một trời một vực. Kể từ đó mỗi khi Đốn họa thủy đến gần, cô sẽ lập tức dùng sự từ rống đuổi cậu ra chỗ khác....Thật ra thì chuyện đẹp xấu này cũng không thể trách Lạc Thủy được, vì mẹ tâm niệm sinh được một cậu con trai lại chờ hoài không thấy, mới quyết định xem cô như quý tử mà nuôi dưỡng. Và thế là 365 ngày một năm Lạc Thủy đều để tóc húi cua, váy áo điệu đà tất nhiên không có nên mới ra nông nỗi này. Còn kẻ họa thủy kia, là do mẹ hán sinh ra, có trách cũng chỉ trách được ông trời...

Lúc Lạc Thủy 17 đã là 1 thiếu nữ yêu kiều, bắt đầu nuôi tóc dài, mặc váy hoa, cô nghĩ rằng kẻ họa thủy bắt nam bắt nữ kia tất nhiên không so được với mình, nên thường xuyên đắc ý đi qua đi lại trước mặt cậu. Không ngờ người kia lại nháy mắt phượng đẹp một cái, nói to giữa lớp: "Lạc Thủy, mặc dù

mình biết cậu thích mình, nhưng việc học mới là quan trọng nhất, chúng ta cùng nhau cố gắng thi đỗ đại học Y rồi nói chuyện yêu đương sau nhé " Lạc Thủy nghe xong thì ỉu xiu, hôm sau còn bị cô giáo chủ nhiệm mời ở lại răn dạy, cả hiệu trưởng trường cũng biết đến đến danh tiếng, bản luận không ngót... Cô thật sự vô cùng hối hận!

Lúc cô vào đại học, sau khi nghe tin mình cùng trường với Đồn họa thủy thì lòng lập tức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, may là cả hai không học cùng khoa, nếu không thì chẳng biết chuyện gì xui xẻo sẽ đến với cô nữa.

Lạc Thủy kết thúc hồi tưởng, chỉ vào kẻ họa thủy ngồi đối diện, nói " họa thủy, sao hôm nay cậu có hứng thú đến đây ăn cơm thế hả?" - Cô là người có tiền, vì thế có dùng kiểu hoa 8 cửa đến rước cũng không dám ngồi xuống chỗ này đâu.

Đồn họa thủy nhún mày tỏ vẻ hờn giận: " Sao cậu lại bảo mình như thế rồi? Không thấy ở đây có rất nhiều người đẹp à?"

Oanh Oanh Yến Yến nghe thế thì trong lòng hân hoan, thì ra các cô thật sự là mỹ nhân nga...

Lạc Thủy lờm ai đó một cái, kẻ gây họa thì vẫn là kẻ gây họa, cô không rảnh so đo mất thì giờ: " Con gió nào đưa cậu đến đây thế? "

Đồn họa thủy ra vẻ xảo trá cười: " Không phải là vì thương nhớ cậu sao?, mỗi người một ngã làm sao chịu được chứ?"

Lạc Thủy nghe xong, xem chút phun hết cơm trong miệng ra ngoài, nuốt nghẹn cười khổ, hàm răng cũng chưa theo: " Đại hiệp, làm ơn xuống tay một chút, tiểu muội không chịu nổi đả kích" - Cô cũng không muốn bị ba con người cùng phòng kia xông vào đánh hội đồng rồi thăm vấn đâu...

Ở dưới bàn ăn, Diễm Yến véo cô một cái đau điếng, thì thầm: " Trờ về cho cậu thưởng thức 10 đại cực hình thời Mãn Thanh, xem cậu có khai hết không"

Khai?Cứ để cho tên họa thủy kia tự mình thú nhận: " Mình đi học trước, trễ giờ rồi, mọi người tiếp tục ăn nhé "

" Học cái gì? Mình đưa cậu đi " - Họa thủy đứng lên nói

Lạc Thủy liếc người, nhìn cậu từ trên xuống dưới: " Chuyện của đàn bà con gái, đàn ông xen vào làm gì? "

Đồn Cảnh Nhiên rất lịch sự ngồi xuống, không hỏi nữa: " Vậy để tôi đưa mọi người về nhé... khi nào rảnh sẽ mời mọi người ăn một bữa"

Lạc Thủy vui mừng, chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ở lớp karate...

Editor: Selene Lee

Cũng may Lạc Thủy đến lớp vừa kịp giờ, nhanh chóng thay võ phục, bước vào sân tập rồi tìm đồng môn đầu qua vài trận...Vị huấn luyện viên này giờ vẫn ngồi bên cạnh quan sát, thấy Lạc Thủy liên tục chiến thắng liền đứng dậy đi qua, vỗ vai cô cười đắc ý, dùng tiếng Trung không lưu loát của mình mà nói: " Lạc Thủy, kỹ năng của em ngày càng tiến bộ, tốt lắm!...Hôm nay có một người cực kỳ lợi hại đến đây, khi nào thuận lợi thầy sẽ cho hai đứa giao lưu, sẵn tiện thu thập thêm kinh nghiệm"

Lạc Thủy nghe xong có phần hơi ngạc nhiên, huấn luyện viên của cô thường không khen ngợi ai...xem ra người kia thật sự là một đối thủ đáng gờm. Mặc dù cô không phải kẻ háo thắng, nhưng học Karate nhiều năm như vậy thì ít nhiều gì cũng làm người ta bị ảnh hưởng bởi cái tâm của từ " võ ", Lạc Thủy tò mò hỏi: " Người đó như thế nào? "

Huấn luyện viên suy nghĩ hồi lâu, cúi cùng phần khởi nói: " Một cậu thanh niên cực kỳ đẹp trai "

Lạc Thủy cạn lời, cô muốn hỏi về kỹ thuật của người ta kia mà...: " Thầy, ý em là..."

Huấn luyện viên cắt ngang lời cô, mỉm cười: " Thầy biết, nhưng thầy nghĩ em sẽ thích vẻ ngoài của cậu ấy hơn". Cô võ sinh này của ông đang độ tuổi xuân tươi đẹp, biết đâu chuyện này lại là một cuộc gặp gỡ đầy lãng mạn thì sao? Không ngờ em ấy lại chậm chạp như vậy, Haizz..." Được rồi.. tốc độ ra đòn nhanh, sức bền, trụ rất vững vàng, chiến thuật đánh cũng biến hóa khôn lường, thông minh mưu trí"

Lạc Thủy có thể thắng ở sự nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng căn cứ vào mấy lời của huấn luyện viên, e là khi đấu cô không thể địch lại được.

Huấn luyện viên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang xụ lại của Lạc Thủy, an ủi: " Kinh nghiệm đối kháng của em phong phú hơn cậu ấy rất nhiều, đừng lo lắng " - Trong vòng hai năm qua, cô học trò nhỏ này luôn dẫn đầu mọi ưu thế ở đạo quán. Ông còn nhớ lúc ban đầu khi mình muốn dẫn một cô gái đến võ đường thì tất cả gần như bất đắc dĩ, không ngờ nhìn bộ dáng em ấy yếu đuối mềm mại mà học tập lại vô cùng nghiêm túc, mỗi khi ngã xuống dập đầu

đều không than khóc kêu la, rất có chí khí của người học võ. Quả thật không uổng phí công sức của ông trong hai năm ở Trung Quốc này...

"Huấn luyện viên, tiếp chiêu" - Thừa lúc thầy mình đang suy nghĩ mông lung, Lạc Thủy tung một đòn quét chân đầy mạnh mẽ, dùng hết mười phần lực.

"Lạc Thủy, em quá quá..." Lúc tình thế cấp bách lại không nhớ ra được chữ nào... "Đúng rồi...khó trách người xưa có câu: tiểu nhân và đàn bà đều khó nuôi"

Lạc Thủy nhìn huấn luyện viên thoát khỏi đòn đá kia, không tốn sức lực mà còn có thể trả lại một cước, liền nói: "Quá cái gì mà quá, em là đàn bà, còn thầy là tiểu nhân, kẻ tám lạng nười nửa cân mà thôi" rồi nhân lúc thầy không để ý mà tung đòn vào chân phải của ông.

Chẳng lẽ em ấy biết chân phải là điểm yếu của ông sao? - Huấn luyện viên vội lấy lại bình tĩnh, cong chân chặn ngang đòn vào thắt lưng rồi thừa dịp Lạc Thủy nhảy lên mà tìm chỗ hở, thu lực vào hai tay, thừa thế tung ra. Chiêu này của ông thoát nhìn có vẻ mềm mại, nhưng thật ra ẩn chứa toàn bộ sức lực, cực kỳ mạnh mẽ...Điều quan trọng nhất trong Karate là cường nhu tịnh thể, mỗi chiêu đều cần đến sự dứt khoát chuẩn xác, nhưng thật ra cũng không kém phần thưởng thức, đáng để trầm trồ chiêm ngưỡng.

Trong lúc hai người đang đối kháng, cách đó không xa tại một ngõ cụt có hai người đàn ông nổi bật đang ngắm nhìn, tỏ vẻ thích thú:

"Đáng tiếc đòn kia lực chưa đủ"

"Nhưng tốc độ của cô ấy không tệ"

"A Nam, có hứng đấu một trận à?"

"Hy vọng sẽ có cơ hội"

Mà trong lúc này, Lạc Thủy né không kịp, bắt đắc dĩ phải lùi lại hơn 10 bước, ảo não nói: "Thầy, em lại thua rồi"

"Hình như gần đây em có chút lơ là" - Huấn luyện viên mang ra hai lon coca, đưa cho cô một lon, "có tâm sự sao?"

Lạc Thủy mở lon nước ra, hình như gần đây có hoạt động "thêm một lon nữa", cô liền cẩn thận soi cái nắp dưới ánh đèn, vẫn là không trúng giải: "Có nhiều chuyện làm em đau đầu, thầy, nếu như có kẻ không quen biết mà lại đi mắng, còn dọa đánh em, thì em phải làm sao?"

Đang có nhiều chuyện? - Huấn luyện viên gãi đầu khó xử, bây giờ đang là mùa hè, em ấy bị điều gì kích thích đây?: "Là người bình thường sao?"

Gia tộc Thanh Thanh kia cũng không phải một đám người từ bệnh viện tâm thần bỏ trốn...Lạc Thủy nghĩ thế nên gật đầu: "Là người bình thường"

"Vậy thì em cứ phòng thủ trước, sau đó chờ thời cơ phản công"

Lạc Thủy gật đầu: "Thầy nói có lý"

"Bị người khác gây khó dễ thì phải đánh lại, người học võ không biết chần chừ" - Huấn luyện viên vỗ vai cô cười đầy ẩn ý.

Vai Lạc Thủy tê dại, cô liền than thầm trong lòng...dù sao mình cũng là một cô gái mà, tại sao thầy có thể đối xử với mình như thế?: "Em hiểu rồi, bây giờ em phải về, hôm khác gặp lại thầy"

"Ừ, về sớm một chút, con gái về trễ không tốt" - Huấn luyện viên gật đầu.

Hình như thầy cô đã nghỉ quá rồi thì phải, chỉ là do trận cứ điểm chiến trong game,nếu muốn thăng cấp nhanh thì cần có nhiều người tham gia mà thôi, nào có chuyện không an toàn gì đó. Huống chi cô cũng không thể rút lui, game có quy tắc của game, trận cứ điểm chiến này nhất định cô phải tham gia!

Cùng nhau đạo hòa tuyến, toàn bộ bang Bì Niên Phù Hoa chưa bao giờ tăng nhiều cấp như vậy, thăng đến tận cấp 6. Số người phòng thủ và khoa học kỹ thuật cũng tăng lên quá nửa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Bang của chúng ta nghèo rách mồng tơi, chuột cũng không muốn đến...

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Mọi người cố gắng góp đủ 30 vàng, quyền thêm bạc đi. Lâm Thủy, nhiệm vụ thương nghiệp bang hội kia muội không nên đi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Đi lại lần nữa, chuột so với chúng ta còn có giá hơn đấy. Lâm Thủy bình thường là người tháo vát, sao hôm nay chạy thương lại biến thành bị thương vậy?

Lạc Thủy cũng nhìn thấy trạng thái hiện giờ của Lâm Thủy Chiếu Hoa, liên tục bao vây đám NPC, dốc toàn bộ tinh lực để chạy nhưng thật sự rất bi đát. Người ta chỉ cần một tiếng thì cô nâng mất đến hai tiếng rưỡi, hơn nữa cũng không kiếm thêm được đồng bạc nào.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Lão bà ta là cô nương tốt, không thích hợp trực lợi trên đầu cơ à

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Xì, ta đem muội ấy PIA bay

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Tiểu đệ không nên say đắm tí à, tí cho em học máu giờ

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Đàn ông sợ vợ là đàn ông tốt, biết trân trọng yêu phải nữ bọn ta.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ủng hộ hai tay hai chân

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Xí, người ta cũng không giống như Lão Nạp và Tinh Thần suốt ngày ngọt ngào, đầy gian tình không minh bạch.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn:...

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lão Nạp, chúng ta đi tìm chỗ mát mẻ tâm tình, mặc kệ bọn họ đi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Miếng ngồi này muốn theo một cô gái mồm mĩm, béo béo tròn tròn

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cô gái béo tròn và Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn, thật sự xin lỗi, ta không muốn tượng được

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Lão Nạp nè, huynh cũng không cần gieo họa cho con gái nhà người ta đâu, có Tinh Thần là đủ rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cái tên Lão Nạp này là 1 thất bại lớn, nhưng mà Tinh Thần không chê huynh đâu, đừng lo.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Người này không có mặt, đang đi đốt giấy

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Mẹ ta kêu ta về nhà ăn cơm

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Rảnh thì đi săn, mau mau đăng ký

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Tuân lệnh, vù em. Phía dưới giữ vững đội hình

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Tuân lệnh vù em

--- -----ta là phân cách tuyến chia nhỏ đội hình --- -----

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Mọi người thiếu trang bị thì cứ M cho ta, ta sẽ để một ít trong kho của bang, nhưng muốn dùng phải báo cho Lâm Thủy 1 tiếng. Ai đánh tới Xà Hình Thạch, Tây Hồ thì làm ơn mang một ít tơ lụa về đây cho ta.

Cặp vợ chồng Lâm Thủy Chiếu Hoa và Lâm Uyên Tiễn Ngư là quản gia của "Bỉ Niên Phù Hoa", cũng được xem là nguyên lão bang giống như Lạc Thủy, đều không muốn tham gia bang hội nhưng cũng xem bang như gia đình thứ hai của mình, cùng một đám quây phá kia vui vẻ hòa thuận.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Trong kho có nhiều lắm, không cần mua thêm đâu

Lạc Thủy mở tin nhắn kiểm tra số lượng vật phẩm khai thác, cơ bản đều là tài liệu, cũng có mấy món vũ khí đưa cô cường hóa. Hiền Viên Đế gửi đến một cái "Quanh Ảnh", còn có "Tùy Phong" của Tinh Thần, cô mở túi ra xem lại bảo thạch, đá Hồng Ngọc còn đến mười mấy viên có thể khảm nhưng đá cường hóa lại không đủ, phải đi mua thêm một ít. Đột nhiên cô lại nhớ đến việc góp bạc, liền mở mục cống hiến bang ra, Vù em góp đến 500 vàng, mấy nguyên lão khác ai cũng góp không ít ngân lượng...ừm để xem phải góp thêm bao nhiêu...

Cô đến chợ trong kinh thành mua một ít đá cường hóa, trong túi cô còn ít bạc, nhiều nhất có thể chế được thêm ba thanh vũ khí bậc lam. Lạc Thủy lại đến phố Thanh Long, khám đá vào trước rồi nâng thuộc tính sau, lúc đó tỷ lệ cường hóa thành công sẽ tăng lên một chút. Đờ cô chế vũ khí nhiều rồi, trong lòng tự có năng lực cường hãn, chết tạo thất bại rồi tiền tán vũ khí là chuyện như cơm bữa, nhưng không cường hóa được mới là điều làm cô cảm thấy khó chịu nhất... Lạc Thủy đưa vũ khí cho NPC, một hồi cường hóa đến +5, trong game này thì cường hóa thất bại trước +5 chỉ bị mất nguyên vật liệu. Lại tiếp tục tăng đến +7, Lạc Thủy rất vui vẻ, xem ra hôm nay vận khí cô không tệ...

Nhưng Lạc Thủy chỉ đắc ý được giây lát, bởi vì khi cường hóa đến +8 thì tỉ lệ thành công chỉ còn 30%. Cô có nên cường hóa mạnh thêm nữa hay không? Nếu thành công sẽ cho ra một vũ khí cực phẩm, còn thất bại thì mất tất cả công sức...Nhưng hiếm khi mới có điều kiện thuận lợi như thế này, thật không cam lòng mà...

Toa ông ra sân: "To be, or not to be, that is a question "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai mới là tiện nhân...

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: "Eo, tiện nhân cũng ở đây à?"

Lạc Thủy liếc mắt liến nhìn thấy loại âm hồn không tan kia, không cần hỏi han mất thì giờ, có mấy kẻ như thế này ở đây thật là mất hứng...Xem ra hôm nay không thể cường hóa thành công rồi- Lạc Thủy nghĩ ngợi, chuẩn bị điều khiển nhân vật sang nơi khác, cứ coi như cô chưa thấy gì là được...

[Cận] Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh: Cô nói ai tiện nhân?

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Không phải chuyện của mình thì mau câm mồm lại đi ra chỗ khác.

Hình như người này ngoại trừ tính tình thô bạo ra thì chẳng còn gì khác... Một mình cũng dám phách lối như thế, nào để quên ở nhà rồi sao?

[Cận] Ta OO người XX: Mà ai là tiện nhân cơ?

[Cận] Trên Trời Bạch Ngọc Kinh: Rõ ràng như thế còn gì?

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Trên Trời Bạch Ngọc Kinh, cô nói ai đề tiện?

[Cận] Trên Trời Bạch Ngọc Kinh: Ai nhột tự khắc biết

Lạc Thủy đọc được đoạn hội thoại kia thì trong lòng vui sướng trào dâng, nếu như chuyện này không liên quan gì đến cô, vậy thì cô cầm hoa chạy đi vậy. Xem ra Thanh Thanh Tiểu Yêu kia cũng biết lượng sức mình, không xông lên " gặp một giết một " như cô ta hù dọa trước đó.

Đột nhiên Lạc Thủy nhớ ra chuyện gì đó, liền kéo danh sách hảo hữu ra xem, Nam Cửu Khanh quả nhiên không online, cô có thể tự do tung hoành...

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Hiền Viên Đế, Tinh Thần, vũ khí gửi qua cho hai người rồi, không sợ chết thì cứ M muội cường hóa tiếp.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhục Thủy, muội thật quá mạnh mẽ rồi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Mau mau mang vào rồi đến trình diễn 1 vòng đi

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mẹ dạy gia tài không thể lộ, ngộ nhờ có kẻ xấu mò đến

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Mẹ ta nói ta là người tốt mà

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Người mẹ kia của ti chắc chắn là mẹ kế rồi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Tới đây xem, hôm nay tiểu tử người bị ngứa da à?, đóng cửa để Lão Nạp chăm sóc đi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta OO còn người XX, chỉ có 1 loại quan hệ đó thôi

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Hai kẻ này cấu kết với nhau làm chuyện xấu, nhân dịp đại thúc Lâm Uyên không có nhà thì khi dễ Lâm Thủy hả?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: (icon hoảng sợ) thôi, ta đi đây

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Hahahahahaha

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mama nói thật đúng, đàn bà là hổ dữ

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhưng mà bọn ta khá ái hơn cạp nhiều

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta không muốn nghe mấy tiếng lừa mình dối người đâu

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Theo tinh thần thiếu dạy dỗ, mọi người thử nói xem nhiệm vụ vinh quang này giao cho ai thì tốt?

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Lão Nạp tất nhiên....không được

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Thật ra thì ta thấy Quân Lâm Thiên Hạ rất thích hợp, mọi người nghĩ sao?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Chính xác, Quân Lâm tuyệt đối là một cường " công " à.

Quân Lâm Thiên Hạ cũng được xem là 1 huyền thoại trong bang, bất kể kỹ năng hay trang bị đều thuộc hàng đẳng cấp, nhưng lại ít nói chuyện. Trên bảng xếp hạng PK cũng ở thứ hạng vô cùng khiêm tốn...Tuy nhiên đa số mọi người đều không phục anh ta về những khoảng này, mà chính là cặp mắt phát hiện " hủ nữ " cực chuẩn kia, tuyệt đối là một đại cường công!

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Tinh Thần mau tới phố Vương Thành đi

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Để làm gì cơ? Lặn xuống nước tắm?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Chăm sóc dạy dỗ thôi, nghĩ nhiều rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chuyện này nói ra làm người khác lạnh sống lưng...

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Chà, hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây à?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Không, không, là mọc ngay đường chân trời...

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Dự báo thời tiết nói hôm nay gió lạnh ủa về, mọi người cẩn thận bị cảm...

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Chà, mọi người làm xong nhiệm vụ thu thu thập hết rồi sao?

Mọi người oán thán: Vú em, khi nào ngài hòa nhập được với xã hội thì nền giáo dục chắc cũng đi lên theo đấy!

[Chat riêng] Hiên Viên Đế: Nhục Thủy, cảm ơn đã cường hóa giúp ta

Vú em, ngài thật đứng đắn đến mức làm người khác tức chết mà, chẳng lẽ nghiêm túc hoài như vậy ngài không cảm thấy mệt sao?

[Chat riêng] Nhục Thủy Tam Thiên: (icon quỵến rũ) không có gì, mong khách quan lần sau lại tới là được.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nhục Thủy bị trộm ID rồi à?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Sao???

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn:?????

[Bang hội] Hiên Viên Đế:...Không có gì, mọi người giải tán.

Một đám hòa thượng và ni cô vò đầu bứt tóc, Vú em hôm nay thật biết đùa...

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Một mình một thân không phải là biện pháp hay, chúng ta cần rất nhiều kỹ năng khoa học, còn cả kiến trúc cũng theo không kịp rồi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Đồng tình

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Chúng ta cử 1 người đi mua hết là được, hay là mọi người có cách hay hơn?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Chúng ta đều không có ý kiến gì

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Lần sau mọi người ra chợ thấy cái gì tốt mà giá phải chăng thì cứ việc mua về, thanh toán gì đó cứ quăng đi, tính toán sau cũng không muộn.

[Bang hội] Kẹp Chặt Hoa Cúc Làm Người: Vú em thật hào phóng!

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: So với cái tên của huynh còn kém một chút

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta nói, lời này của Hoa Cúc huynh không thể trách được. Nhục Thủy, từ nay huynh quyết định sẽ bắt đầu chăm chỉ học cưỡi ngựa, trồng cây, chủ yếu là luôn tìm được vấn đề mấu chốt...

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Không phải là ta, mặc kệ

Bỗng chữ " Không phải là ta " vừa đánh xuống thì nghe được 1 tiếng " tinh " báo của hệ thống: " Bạn tốt Nam Cửu Khanh của bạn online "

Sau đó liền nhận được 1 lời nhắn của Nam Cửu Khanh: Núi Bích Trâm, bí mật thạch thất phần 1, mau mau một chút, nhớ phải ẩn thân. Đỉnh kèm theo thư còn có một lọ thuốc ẩn thân, cái loại dược này Lạc Thủy cũng từng thử học cách điều chế, đáng tiếc vì quá khó nên đành bỏ cuộc. Nguyên liệu tìm đã mệt, còn bắt phải mua thêm bằng tiền mặt...không phải hôm nay hiện ra chắc cô cũng quên luôn chuyện này rồi.

Bí ẩn thạch thất núi Bích Trâm phần một là ở đâu? Lạc Thủy mơ hồ mở bản đồ thế giới ra, tìm nửa ngày mới thấy nó trốn trong góc, cũng không thể dùng chức năng tự động để tìm đường đi. Cờ đành phải mở túi lấy một cái truyền tống phù mà mình luôn ăn xài tiết kiệm ra dùng...

Cái lọ của phương pháp này chính là nháy mắt đã đến nơi mà không tốn chút sức lực...vì nghĩ rằng đại thần đã ẩn thân nên Lạc Thủy báo lên 1 tiếng: " Đến rồi "

Nam Cửu Khanh hồi âm rất nhanh: " Ủ, tới vách nghe một chút đi "

Nghe câu kia của đại thần, trong đầu Lạc Thủy lập tức hiện ra mấy hình ảnh không được trong sáng...đại thần lên la lên lút nắp nghe lóm để làm gì chứ? Nhưng sau khi bước tới đó, cô liền bộc phát tinh thần trước cảnh quý dị phía sau.

gia tộc Thanh Thanh và Thiên Hạ đang đứng đối diện nhau, nhưng rõ ràng là thể hình tình hảo hữu mà không phải thù địch. Bang Thiên Hạ này nếu nói ra cũng là 1 bang lớn, bình thường rất khiêm tốn hòa nhã, nhưng đến thời điểm tranh đoạt phong hiệu " Thiên hạ đệ nhất bang " thì lại chiến đấu vô cùng kịch

liệt, còn nói sẽ không chịu thua bất cứ ai. Đáng tiếc là gặp phải vị đại thần đang ở cạnh cô đây, tất nhiên là bị đè bẹp đến một mẩu cũng không còn, dẫn đến một trận lắc đầu của mọi người chơi trong server " Trời sinh Du sao còn sinh Lượng? ". Một khoảng thời gian sau, bang Thiên Hạ cũng quay trở về trật tự tỏa sáng như cũ, gia tộc Thanh Thanh hiện giờ là một đám hồng bút lại ngu ngốc...Không lẽ hai bên này muốn liên minh sao?

[Cậ] Tứ Hải Quy Nhất: Thanh Thanh Tiên Nhi, có chuyện gì?

[Cậ] Thanh Thanh Tiên Nhi: " Tứ Hải bang chủ, xin chờ một chút "

[Cậ] Thanh Thanh Tiên Nhi: Người trong gia tộc Thanh Thanh nghe rõ đây, cấp bậc chúng ta không kém nhiều, chức nghiệp cũng có thể bổ sung nhanh chóng, nếu có chuyện khác sẽ điều chỉnh sau.

Lạc Thủy quảng hình ảnh tiểu nhân ra khỏi đầu, bang chủ Thanh Thanh Phong Phong của gia tộc Thanh Thanh xem ra chỉ là 1 cái có danh nghĩa, người thật sự đứng đầu chính là Thanh Thanh Tiên Nhi không thích dùng từ ngữ hoa mỹ để nói chuyện này...

[Cậ] Tứ Hải Quy Nhất: Một số người ra canh cửa, Thanh Thanh Tiên Nhi, mau nói rõ ràng một chút

[Cậ] Thanh Thanh Tiên Nhi: Thỉnh bang Thiên Hạ giúp bọn ta đánh bại " Bỉ Niên Phù Hoa ", sau đó chúng ta sẽ nhập bang lại làm một, bang chủ nghĩ sao?

[Cậ] Thanh Thanh Manh Sơn Sơn: Chuyện này không phải chúng ta đã quyết định rồi sao? Vốn không có lựa chọn khác...

[Cậ] Thanh Thanh Thủy: Quen thói độc tài rồi

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Tiên Nhi cũng chỉ muốn tốt cho mọi người, đừng làm to chuyện

[Cậ] Thanh Thanh Thủy: Sợ là chỉ có mình cô ở đây làm lớn chuyện thôi

[Cậ] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Lúc ta cảm trang bị của ta, sao ta lại không cảm thấy cô miệng hèn như thế nhỉ?

[Cậ] Thanh Thanh Tiên Nhi: Mọi người đều là người trong nhà cả, bớt lại một tiếng cũng không làm sao đâu. Chuyện này đã quyết định xong, ai có ý kiến cứ về bang mà thương lượng

[Cậ] Tứ Hải Quy Nhất: Bây giờ mọi người nhanh chóng tập hợp nhân lực, căn cứ nghề nghiệp và cấp bậc mà dựng lại đội hình, còn về phần những người yếu thì cứ kick hết đi.

Người trong Thiên Hạ bang có cấp bậc tương đối cao, người chơi RMB cũng không nhiều, Lạc Thủy từng giao đấu với một số nhân vật có chiến lược trong họ, kỹ năng quả thực không tệ. Gia tộc Thanh Thanh kia chủ yếu là người chơi RMB, cả người đều là trang bị vàng lóa mắt, hai bang này mà thống nhất thì tình thế không hay chút nào.

[Cậ] Sét Gia Bộ Đánh: Đối với việc hợp nhất này ai cũng có ý kiến riêng, nhưng bây giờ đã là người một nhà, không nên coi thường đạo lý mà tranh cãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hộ vệ riêng ...

Tìm Lạc Thủy rung lên, không ngờ cái cảm giác " biết được cơ mật quốc gia " này lại kinh sợ đến thế, nhưng bây giờ cô chỉ có thể bày tỏ nỗi niềm này với đại thần: " Nam đại thần, bọn họ liên minh "

Nam Cửu Khanh ở cạnh nghe được câu " Nam đại thần " kia thì nhướng mi trả lời: " Đã nghe, nhưng muội có thể gọi ta là Khanh, A Nam hay Cửu Khanh gì đó, làm ơn đừng gọi ta là Nam Thiên Môn "

Vì sao không thể a? Mặc dù có chút giống nhau, nhưng không phải cái danh hiệu này rất hay sao? - Lạc Thủy buồn lòng, đại thần không thích thì phải đổi...Khanh? Cửu Khanh? Không được, tất cả nghe đều nổi da gà...A Nam? Không hay lắm.. " Lão đại, huynh cho ta một ý kiến đi "

Nam Cửu Khanh hỏi hột: " Một đám ô hợp "

Đại thần thật phách lối, nhưng mà cô thích!, quá khí chất, quá nổi bật....Nhưng mà cái dạng nghe trộm xong không cảm thấy sai trái này, nhất định là do đại thần đã quen rồi đi- Lạc Thủy nghĩ đến đó liền run lên, yếu ớt hỏi: " Làm sao huynh biết bọn họ sẽ ở đây diễn tập? "

Nam Cửu Khanh ló ý nhiều: " Chỉ là ngẫu nhiên thôi "

Đại thần nói ra mấy chữ này, học tốt, học tốt thật đấy.

Bởi vì không thể nào đồng tình được với ai đó, Lạc Thủy mở kênh bang hội ra, suy nghĩ một chút thì quyết định nói cho vù em nghe chuyện này. Không ngờ vù em chỉ trấn định nói với cô " bình đến tướng đồ, nước tôi đất ngăn "

Lần nữa thoát ly, cô phát hiện ra rằng bọn người ô hợp kia đã tổ đội xong.

[Cận] Thanh Thanh Tiên Nhi: Trận cứ điểm chiến ngày thứ 7, mọi người nhớ đến nhận vinh dự và kinh nghiệm

Lời này nói ra cũng thực xuất sắc, Lạc Thủy cười lạnh trong lòng, chiến thắng cứ điểm chiến mới có được vinh dự và kinh nghiệm, cô ta nói như vậy tức là mặc nhiên cho rằng bọn họ sẽ thắng, gọi lên trong lòng nhân lực ý chí và cảm dỗ chiến đấu. Bởi vì những người chơi trong gia tộc Thanh Thanh không thể bị ép buộc, nếu không hiệu quả sẽ đảo ngược...kế sách này rất hay. Quả nhiên những lời tung hô phụ họa thay nhau vang lên tiếp giọng...Xem ra Thanh Thanh Tiên Nhi này và Tiểu Yêu kia không cùng chung cấp bậc, phải cẩn thận mới được.

Nam Cửu Khanh: " Muội không cần quan tâm đến Thiên Hạ "

Lạc Thủy: " Huynh có ý gì? "

Nam Cửu Khanh: " Đến lúc đó bọn họ tự lo cũng không xong, cứ đợi một lát khắc biết, bây giờ ta đi sau, muội che phía trước đi "

Lạc Thủy im lặng đi theo, lúc này xe của tổng thống cản cô lái... Sau khi hai người rời khỏi Ma Thiên cư, Nam Cửu Khanh cũng không dùng tọa kỵ mà chậm rãi đi dọc thì đường sông. Lạc Thủy không nhịn được hỏi: " Chúng ta đi đâu thế? "

Nam Cửu Khanh: " Cao Xương cung "

Lạc Thủy nghe xong thì chấn động, Phích Lịch đường không phải là đại bản doanh của Thiên Hạ hay sao?: " Cao Xương cung?"

Nam Cửu Khanh dừng bước: " Có ý kiến ? "

" Không có " - Ý kiến thì không, nhưng vấn đề thì có

Nam Cửu Khanh dường như biết điều cô đang nghĩ: " Có vấn đề? "

" Chúng ta đi làm gì? "

" Giải quyết vấn đề "

Lúc đến được Cao Xương cung đã là hai giờ sau...Trong khoảng thời gian kia, vị áo xanh nào đó nghỉ ngơi N lần, ngắm hoa thưởng nguyệt N lần, bị quái công kích N lần, Lạc Thủy đánh trả N lần, đại thần xuất thủ 0 lần...

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn mấy chữ lớn " Thiên Hạ" ngoài vàng trong bạc, thở hắt một hơi, phía xa liền thấy một đám người chạy đến.

Tứ Hải Quy Nhất ôm quyền: " Không biết Nam bang chủ đại giá quang lâm là vì chuyện gì? "

Nam Cửu Khanh: " Tùy tiện dạo chơi một chút thôi "

Sau đó Nam Cửu Khanh tiếp tục đi về phía trước, trực tiếp ngo lơ Tứ Hải Quy Nhất, xem như không thấy gì cả.

Nam đại thần tư thái ung dung, không thèm chớp mắt mà nói: " Chớ cản đường "

Ba chữ vừa được đánh xuống, tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi lạnh. Mặc dù Nam Cửu Khanh không có nói qua là đến đây tìm Thiên Hạ, ai ai cũng hiểu điều đó, nhưng bang chủ đã tự mình ra nghênh đón mà Nam Cửu Khanh kia lại không cho người mặt mũi danh dự.

Lạc Thủy muốn khóc...Đại thần, ngài chắn chắn là mình đến giải quyết vấn đề chứ không phải là khiêu khích sao?

Tứ Hải Quy Nhất cũng bị ngơ ngẩn theo, nhất thời không phản ứng kịp... làm thì không được mà bỏ qua cũng chẳng xong, người ta căn bản đâu có đến tìm Thiên Hạ?

Có một số quần chúng kịp hiểu chuyện liền lập tức chửi rủa...

[Cận] Ta Không Phải Hung Khí: Bang chủ đệ nhất bang gì chứ, chẳng qua cũng là 1 tên chó má, trực tiếp lên chém đi.

[Cận] Não Tàn 90 Hạng: Đúng, mau đóng cửa giết chó, ta mặc kệ hắn là thứ gì

[Cận] Tô Thiển Hoan: Mọi người bình tĩnh lại chút đi, người ta cũng không phải đến tìm bang chúng ta.

[Cận] Ta Không Phải Hung Khí: Bình tĩnh cái rắm, người ở chính nhà mình bị người ta cho một cái tát còn bầy về cốt khí? Chơi game mà muốn nghĩ bầy nghĩ tám, chơi cái lông!

Chúng nhân muốn dàn xếp ổn thỏa sau khi nghe được mấy lời của Ta Không Phải Hung Khí, lập tức nhiệt huyết sục sôi, nhao nhao muốn đánh, chẳng lẽ nhiều người như vậy mà đánh không lại một người?

Nam Cửu Khanh vẫn như cũ xem tất cả như khói mây, nhích sang một bên, thiếu điều chỉ còn văng một chén hạt dưa hóng chuyện. Không chừng người kia ở đời thật đang ngồi đó thích thú nhai hạt không chừng, mặc dù hơi khó tiếp nhận, nhưng quả là "vân đạm phong khinh, anh tuấn tiêu sái"... Trước màn hình xuất hiện mấy sắc đỏ khả nghi, Lạc Thủy cúi mình lặng lẽ, không dám nghĩ gì thêm nữa. Đại thần không ra mặt thì hà cớ gì con tôm nhỏ là cô đây phải xuất hiện?, cứ tiếp tục đứng xem náo nhiệt đi.

[Cận] Ta Không Phải Hung Khí: Bang chủ, chúng ta chỉ chờ một câu của ngươi

[Cận] Ta Chỉ Là Người Qua Đường: Đúng đó, chỉ cần một chữ, chúng ta liền không quan tâm hẳn là Nam Cửu Khanh hay Bắc Đầu Tinh gì hết, mau rút đi!

Lạc Thủy đang cầm cốc uống nước liền phun hết lên màn hình, cười đến phát khóc, vội vàng rút khăn giấy ra lau, vừa lau vừa cười, cười đến mức run rẩy, hahaha, cho người một viên Bắc Đầu Tinh đổi lấy một đêm vô lẹ, tên gọi của đại thần vì sao lại là một cái cốc?

Nam Cửu Khanh cúi cùng cũng bị chọc giận, đám người này sao nhiều chuyện như vậy, không mau xuất thủ đi? Vì vậy anh liền đổ dầu vào lửa: "Chó ngoan không cần đường, rút ngay"

Bị khiêu khích như vậy thì ai mà nhịn được? Từng đợt từng đợt kỹ năng hoa lệ đánh tới, Lạc Thủy múa tay trên bàn phím, thần sắc vẫn như cũ không chút kích động. Cô không muốn chết ở nhà người ta đâu, trong lòng lại than thầm...sao đại thần vẫn chưa ra tay vậy?

Đại thần thật sự không xuất thủ...bởi vì đội cố định của anh đã dẫn Tuyệt Diễm Phần Thiên đến...

Lạc Thủy không thể không hoài nghi...thì ra này giờ đại thần đang đóng kịch sao?

Tuyệt Diễm Phần Thiên đến, tình thế liền nghịch chuyển nhanh chóng, người của bang Thiên Hạ vội vã thu hồi vũ khí.

[Cận] Tây Môn Trái Chử: Chẳng lẽ lão đại của Tuyệt Diễm Phần Thiên bọn ta đến Cao Xương cung đi dạo cũng cần xin phép sao? Thật là ức hiếp người quá đáng.

[Cận] Tô Thái Hoan: Chỉ là hiểu lầm thôi, hy vọng Nam bang chủ có thể nói một câu rõ ràng, chuyện trở nên như vậy là lỗi của chúng ta. Nhưng chúng ta cũng không muốn làm vậy đâu!

[Cận] Bắc Viên Phần: A Tây, không cần nói nhảm với bọn họ, trực tiếp hạ chiến thư đi

[Cận] Nam Cửu Khanh: Hiểu lầm thôi

Người trong Thiên Hạ đều thở phào nhẹ nhõm, bên này Tuyệt Diễm Phần Thiên lại gãi đầu không hiểu gì.

[Cận] Bắc Viên Phần: Lão đại?

[Cận] Nam Cửu Khanh: Nhưng mà ta thấy Thiên Hạ hình như muốn so tài với Tuyệt Diễm Phần Thiên, chi bằng cứ đánh một trận đi.

Viên Phần nổi giận, cái tên này không thể nói hết một lần sao, đùa bỡn người khác thì vui lắm chắc?

[Hệ thống] Tuyệt Diễm Phần Thiên hạ chiến thư với Thiên Hạ, tám giờ tối thứ sáu quyết chiến Cao Xương.

Lạc Thủy nhìn tin tức mà hệ thống phát đi, rốt cuộc cô đã hiểu lời "Thiên Hạ lo không xong" của Nam Cửu Khanh là gì, anh ấy có ý đến gây chuyện với Cao Xương cung. Trò chơi này không kích lệ bang chiến nên mới lập ra cứ điểm chiến, nhưng điều kiện thật sự khắc khe, một bang có tới 3 cứ điểm, lần này muốn lấy Cao Xương cung tất phải tổn thất 1 nơi. Nhưng Thiên Hạ và Tuyệt Diễm bao năm nay đều hòa hoãn yên bình, hà cớ gì Nam Cửu Khanh phải khơi mào cứ điểm chiến?, còn không phải vì giúp người gây họa là cô sao? - Lạc Thủy nghĩ đến đó thì mê mẩn tâm thần, lòng mềm mại không tưởng tượng được...

Lạc Thủy vội vàng viết 1 câu trên khung chat riêng, nhưng xóa rồi viết, viết rồi lại xóa mãi không xong, cuối cùng đánh được 2 chữ: "Cảm ơn".

Nam Cửu Khanh trả lời: "Muội là hộ vệ riêng của ta, không phải hộ pháp của bang hội"

Lạc Thủy nhìn tin gửi lại mà lòng muốn khóc. Đại thần, hộ vệ và độc quyền cũng có không ít khoảng cách đâu, nói vậy để làm người khác hiểu lầm lắm...

Bắc Viên Phần đi đến cạnh Lạc Thủy, nói: ""Nhược Thủy MM, trách nhiệm bảo vệ lão đại nặng nề này phải gia cho muội rồi, bảo trọng"

Sau đó một đám người chậm rãi nghênh ngang bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Kẻ họa thủy đến...

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy đang suy nghĩ xa xa liền bị một cái gối và giọng sư tử rống của Tiết Diễm Yến đánh thức:

"LẠC THỦY!!!!!! ĐÁNG GIẬN! "

"Hả? Cháy nhà hả?" - Lạc Thủy vội vã đứng dậy

Diễm Yến tức giận gõ đầu cô: "Lửa cháy cái đầu cậu, mình thấy cậu giống như bị bắt mất hồn rồi, nãy giờ cứ nhìn máy tính mà cười rồi ngáy ra như phát xuân "

Thật khoa trương như vậy à? Lạc Thủy nhìn Diễm Yến thận trọng hỏi: "Có chuyện gì không?"

Diễm Yến liếc cô: "Đồn đại soái đang chờ cậu bên dưới "

Đồn họa thủy? Người đó ở dưới lầu làm gì? Vì không muốn giao thông trong sân trường bị tắc nghẽn, Lạc Thủy quyết định lách mình đi xuống.

Nhăn nhăn nhó nhó rồi ngượng ngùng nhăn 1 tin cho Nam Cửu Khanh: "Ta có chút việc, gặp sau "

Nam Cửu Khanh: "..."

"....." là như thế nào? Đại thần, cô không thích chơi trò đoán đi đoán lại đâu, huynh ấy biết là tốt rồi.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Vây muội đi trước, huynh yểm trợ đi "

Lạc Thủy đánh mấy chữ này xong thì vô cùng đắc ý, không ngờ cảm giác được che chở này lại thoải mái đến vậy.

Lạc Thủy mở balo ra tìm điện thoại di động rồi chạy xuống lầu với tốc độ sét đánh, cô liền thấy kẻ họa thủy nào đó nhàn nhã dựa vào một gốc cây, ánh dương chiếu qua khe hở của những tán lá nhỏ, soi rọi như những mảnh pha lê óng ánh trong suốt.

Gió nhẹ lướt tóc mai, mắt phượng soi ánh nắng, nụ cười khuyên đảo nhân gian của người kia làm cho đám nữ sinh đi ngang qua đều xì xào bàn tán, quay lại nhìn cho bằng được. Lúc đó yêu tinh còn sung sướng cười một tiếng, để lộ đôi má lúm đồng tiền vừa quyến rũ vừa đáng yêu, tất nhiên càng khiến người khác phải hết đến thùng mềnh nhĩ.

Có lầm hay không vậy? Sao ông trời lại sinh ra một đại nam nhân như thế này chứ? OMG!

Lạc Thủy nhất thời tức giận: "Không lẽ cậu không biết gọi điện thoại?" Cần gì phải đứng gây họa trước phòng ngủ của các cô? Bây giờ nhìn xem, một đám nết tò mò thế kia phải trốn đi đâu bây giờ?

Nhưng Đồn Cảnh Nhiên có vẻ rất quen thuộc với chuyện này, nói: "Đại tỷ à, em đã gọi điện cho tỷ trước rồi "

Lạc Thủy ra hiệu cho Đồn họa thủy đi đến nơi khác, lại móc điện thoại ra xem, quả thật có một cuộc gọi nhớ của Đồn Cảnh Nhiên: "Được rồi, là mình không đúng "

"Không sao đâu "

"Không sao? Mà cậu tìm mình làm gì?" - Lạc Thủy chống nạnh hỏi

Đại tỷ hình như hôm nay đầu óc có vấn đề, khó trách đến giờ vẫn là trái cà chua (học năm 3 mà chưa có bạn trai chính là trái cà chua, không tính là hoa quả), không tìm được đàn ông thì có mà ế đến già. - Đồn Cảnh Nhiên nghĩ thầm

"Tìm cậu bao com "

Lạc Thủy nghi hoặc hỏi: "Bao mình ăn? Mấy giai nhân tri kỷ, hậu cung 3000 đóa hoa của cậu đi đâu cả rồi?"

Đồn Cảnh Nhiên ngạc nhiên nhìn cô: "Không phải lần trước nói qua rồi sao, bây giờ bao cậu ăn"

Bây giờ Lạc Thủy mới nhớ lại thời điểm ở căn tin nào đó, hình như họa thủy cũng nói qua rồi. Đồn yêu tinh qua đây có chút chưa quen...nhưng cô là thân chủ nhà, đáng lẽ phải là cô bao cậu ấy mới đúng.

"Mình mời cậu, chọn địa điểm đi "

Đón Cảnh Nhiên thận trọng nhìn cô, giống như xét xem cô có nói thật hay không: "Cậu chắc chứ?"

Cái gì mà chắc với không chắc? Chẳng lẽ cô đây hẹp hòi lắm sao? Lạc Thủy bóp chặt túi tiền trong ba lô, lại dâng lên chút lo lắng: "Tất nhiên, nhưng mà bảo ngư vi cá, nhà hàng Tây âu đắt đỏ linh tinh thì không được"

"Không thành vấn đề " - Đón Cảnh Nhiên cười

Lạc Thủy bỗng dưng có cảm giác sắp bị ăn thịt, kéo dài cho đến khi cô ngồi lên xe của họa thủy- một chiếc xe thể thao màu đỏ, quả nhiên người nào xe này, ăn diện y hệt nhau.

"Còn nhỏ mà bày đặt Lamborghini, xì "

"Đại tỷ à, nhà em ở khu Tây, đi xe buýt phải mất ít nhất 2 giờ, em đâu có khùng? "

Lạc Thủy bị xem là ngu liên cả giận: "Đại tỷ cũng không đến lượt em gọi, đại thúc tiêu xài hoang phí còn kiếm có "

Đón Cảnh Nhiên nhớ lời mẹ dạy, nói chuyện với phái nữ nhất định phải hạ tuổi cô ấy xuống, nên đưa tay chọt chọt người bên cạnh: "Lạc Thủy mỹ nhân, tha thứ cho đại thúc, đại thúc không cố ý mà "

Lạc Thủy liếc ai đó một cách khinh bỉ, cuối cùng không nhịn được bật cười, mắt lại vô tình đảo qua đồng hồ vận tốc. Nơi này hạn chế 50km/h, vậy mà Đón họa thủy lại cả gan chạy tới 90...có thể là do tính năng xe quá tốt nên không có cảm giác gì lớn, nhưng dọa cô giật mình. Lại liếc sang họa thủy, thấy mặt cậu viết rõ 4 chữ: "sát thủ đường phố "

Đón Cảnh Nhiên cười hỏi: "Sao thế? "

"Cậu không phải là chưa có bằng lái đấy chứ? "Lái xe mau mau tránh cảnh sát, không chừng bọn họ đang ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

Đón Cảnh Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, là vì cái này sao? cậu dùng hai ngón tay thọc vào túi áo trong, lấy bằng lái ra đưa cho cô.

Lạc Thủy chớp lấy nhìn, cũng đã lấy 4 năm, hơn nữa phía sau hình như không có ai đuổi theo. Cô mới an tâm thờ phào, nhưng bắt họa thủy phải hạ tốc độ xuống bình thường cho an toàn.

Xe liên tục rẽ hướng, những ngôi nhà xung quanh ngày càng thưa dần đi, lộ ra những mảng đất xanh tươi và không khí mát mẻ dễ chịu xộc vào khoang mũi.

"Xe không chạy vào được, cậu chịu khó đi bộ đi " - Đón Cảnh Nhiên dừng xe lại.

Phóng tầm mắt về phía bãi cỏ xanh rờn với tâm trạng thoải mái, hai người đi dọc theo lối mòn bị che phủ bởi đám cỏ hoang, giây lát sau liền thấy một tòa trúc lâu ba tầng xây ven hồ nhân tạo. Nhưng nước hồ trong thấy đáy, còn có mấy loài cá đủ màu sắc bơi lội tung tăng. Lạc Thủy dùng móng chân cũng đoán được nơi này dùng đồ không tiện nghi, nhưng chưa kịp bỏ chạy đã bị phục vụ đón đầu, đưa thẳng bọn cô vào một cái bàn cạnh cửa sổ, cho thấy Đón họa thủy vốn là khách quen của nơi này. Lạc Thủy lại nhìn xung quanh, tuy phòng đầy người nhưng không nghe được bất cứ tiếng ồn nào, thực khách nhắc tay nhắc chân đều mang vẻ tao nhã quý phái.

Khe hở của những thanh trúc bên dưới hơi lớn, có thể thấy rõ cá trong nước lội ngang qua chân, bên ngoài cửa sổ còn có một guồng nước làm bằng trúc. Nước trong hồ dần tới rồi lại rơi xuống, mỗi khi gió thổi qua sẽ phát phơ như mưa rào.

Lạc Thủy cảm thực đơn được phục vụ đưa đến, nhìn kẻ nào đó đang bày ra vẻ mặt vô tội, cũng chỉ là những món ăn bình thường trong gia đình, nhưng phía trên căn bản không hề rẻ. Cô đành phải khép lại đưa thực đơn qua: "Cậu chọn đi "

Đón Cảnh Nhiên không hề khách khí nhận lấy, thoải mái gọi không ít món

Lạc Thủy nhìn một bàn toàn thức ăn, có cảm giác mình cũng no theo rồi....Đúng là kẻ họa thủy, trước giờ mỗi khi cô đi theo cậu ta đều không gặp may.

"Cậu mà không ăn hết thì...hừ hừ " - Lạc Thủy siết chặt nắm đấm đe dọa

Đón Cảnh Nhiên cảm lên một khối bơ sầu riêng: "Yên tâm, hồng phần tri ki của mình còn chờ ở ngoài "

"Mình kêu cậu ăn hết, không phải kêu bọn ruồi muỗi nhà cậu "

Vừa rồi còn bảo là hồng phần tri kỷ, 3000 giai lệ, sao bây giờ lại thành ruồi muỗi mất rồi?" - Đón Cảnh Nhiên đỏ mặt hỏi

"Bớt giận, bớt giận: - Đón Cảnh Nhiên gấp một miếng cá hấp rượu qua

Đúng là cô làm chuyện không nên, tự nhiên lại mời họa thủy ăn cơm, dạy nhiều lần rồi mà não vẫn như gỗ đá. Người ta nói bị phần làm đồ ăn no quả không sai mà!

Lạc Thủy đau khổ vì đầu ăn cơm, hồi sau lại có cảm giác bị ai đó nhìn chăm chăm, liền ngẩng đầu lên nhìn....Có một người đàn ông....còn vì sao cô chỉ thấy mỗi mình anh ta thì không hiểu được.

Đồ thể thao trắng vẫn hay làm người khác tức giận, khoa trương như Đồn họa thủy cũng không dám mặc, bây giờ ở trên người nam nhân kia lại làm mất người ta đuôi mù, chỉ nhớ nổi một câu " Áo trắng tựa tuyết, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái ". Lại thêm ánh mắt đen cuốn hút và nụ cười cong lên thành vầng trăng non, quả thật mảy mẩy mắt sáng.. dù có lên ti vi đầy hạt mưa cũng lấp lánh như ánh dương hồng.

Lạc Thủy sùng sốt, khi còn bé cô có đọc " lạc thần phú ", còn nhớ rõ trong đó có ghi một câu " kỳ hình dã, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Vốn nghĩ người như vậy không có thật trên đời, nhưng bây giờ cô tin rồi!

Nam nhân trước mặt chính là phiên nhược kinh hồng, vinh diệu thu cúc kia...

" Này, này, cậu ngắm trai đến ngớ ngẩn à? " - Đồn Cảnh Nhiên đẩy đẩy Lạc Thủy, theo ánh mắt cô liền nhìn thấy 1 người đàn ông, cũng sùng sốt 2 giây....Chần qua chỉ là ánh mắt đẹp hơn cậu 1 chút, cười lên cũng đẹp hơn cậu một chút thôi mà,nói không chừng là đem mỹ đồng chinh dụng, chỉ có cậu mới là tự nhiên thôi!

(TG cảm thán: cậu nghĩ mình mang theo mỹ đồng thì ai cũng vậy chắc?)

" A, không sao, chính là cảm thấy có chút quen thuộc thôi " - Lạc Thủy giật mình nhận ra bản thân đang nhìn chăm chăm người ta, như thế chính là bất lịch sự, liền vội vàng thu mắt lại không xem nữa.

Hình như cô nàng xem phim truyền hình 8 giờ nhiều quá nên bị lậm đi, thật là...- Đồn Cảnh Nhiên buồn rầu nghĩ

" Mặt thộn như vậy mà còn bảo là không sao? " - Đồn Cảnh Nhiên khịt mũi xem thường

" Không có là không có, sao cậu chậm tiêu thế hả? "

" Không có thì thôi, cậu đừng kích động như vậy "

Lạc Thủy cũng cảm thấy mình có chút kích động, liền im lặng gấp lại một miếng bơ sầu riêng cho kẻ gây họa kia...Cô thật tình không hiểu cái món này có vị quái quỷ gì, còn kêu tới 2 phần, muốn giết cô à?

(TG muốn nói: Cố gắng, cố gắng, cố gắng. Ngày đêm đều cố gắng)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phía sau của lời nói

Lâm Tuấn từ nhà vệ sinh đi ra, lúc về bàn thì thấy Lam Khanh mỉm cười yêu kiều. Anh lập tức ngẩng đầu nhìn trời, không có gì lạ, nhìn xuống đất....cũng không có tiền đánh rơi liền ngạc nhiên hỏi: " Chuyện gì mà cậu vui vẻ thế? "

Lam Khanh lại mỉm cười: " Không có gì, đi thôi "

Chỉ tội Lâm Tuấn đưa lưng về phía Lạc Thủy nên bị câu nói qua loa kia lừa một vỏ. Nếu không thì Lam Khanh đã bị anh trêu chọc rồi.

Lam Khanh đi đến đại sảnh, trước khi bước ra còn quay đầu lại suy nghĩ điều gì đó, cuối cùng chỉ vào bàn Lạc Thủy đang ngồi, nói với thu ngân : " Phiên cô tính luôn bàn kia vào giúp tôi "

Lâm Tuấn lại càng thấy kỳ quái, rốt cuộc ở bàn kia chất chứa thần thánh phương nào? Nhưng anh còn chưa kịp quay đầu lại nhìn đã bị ai đó lôi đi mất. Lam Khanh cũng không biết vì sao mình lại trả tiền dùm cô ấy, chẳng qua bộ dáng ăn uống sầu khổ kia của cô làm anh cảm thấy phi thường vui vẻ...

Còn nữa, người đối diện kia không phải người yêu... Nếu như cô ấy muốn mời khách, thì cứ để anh trả tiền vậy.

-----ta là phản cách tuyến-----

Lạc Thủy nhìn đồng thức ăn thừa trên bàn mà than thở

Đồn họa thủy tỏ vẻ khinh thường: " Gói về hết mà ăn đi "

Lạc Thủy liền ngoắc phục vụ lại.

" Tiểu thư cần gì ạ? "

"Phiền cô giúp chúng tôi gói lại toàn bộ, thuận tiện thanh toán luôn "

"Được, xin tiểu thư chờ một lát " - Phục vụ lui ra, hồi sau mới cầm hộp đựng quay trở lại, còn nói: " Tiểu thư, bàn cô đã được thanh toán rồi ạ "

" Sao? đã tính tiền rồi à? "

"Đúng vậy ạ. Là hai vị tiên sinh vừa mới đi ra thôi " - phục vụ mỉm cười, tay gói hết toàn bộ thức ăn cho vào hộp.

Lạc Thủy và Đốn Cảnh Nhiên nghe thế liền trở mắt nhìn nhau

" Người quen của cậu à? " - Lạc Thủy hỏi

" Không thể nào, này giờ mình không hề gặp ai quen cả "

" Vậy thì là ai nhỉ? "

" Ai mà biết được " - Đốn Cảnh Nhiên đứng lên, " Đừng đón mò nữa, người ta thanh toán dứt rồi thì thôi vậy "

Lạc Thủy nghe thế cũng bước ra, nhưng trong lòng không khỏi nghi hoặc, là ai đã trả tiền giúp bọn cô đây?

Hai người cùng nhau xách bịch lớn bịch nhỏ đến bãi đỗ xe. Lạc Thủy nắn bóp túi tiền của mình, không tốn tiền thì ok, nhưng lại nợ ân tình của người ta...

" Đốn họa thủy, để lần sau mình mời cậu vậy "

Đốn Cảnh Nhiên tắt thì mặt mày hớn hở như vó được vàng, nhanh nhẩu trả lời: " Ý kiến hay à "

Lạc Thủy cũng cảm thấy mình lại quen đường cũ mà mắc sai lầm, nhưng không thèm quan tâm nhiều nữa. Cô trở về phòng ngủ trong ký túc xá, quăng đồ đạc cho đám bạn cùng phòng rồi đăng nhập vào game. Lúc đó Lạc Thủy thấy biểu tượng của Nam Cửu Khanh rực sáng, lập tức gửi một tin nhắn qua: " Xin lỗi vì đến trễ, huynh đang ở đâu? "

Nam Cửu Khanh: " Để bọn ta chờ lâu như vậy, đáng bị phạt "

Lạc Thủy sợ hãi: " Há? Chẳng lẽ huynh muốn trừ lương của ta? "

Nam Cửu Khanh: " Muội thấy ta là kẻ không sáng tạo như thế à? "

.....Đại thần không phải là người, là thân linh...Cái này mà cũng cần sáng tạo hả trời?

Nhược Thủy Tam Thiên: " Không phải huynh muốn ta nhảy múa hiến vũ ở trong phố chứ? "

Nam Cửu Khanh: " Chờ ta suy nghĩ đã, giờ muội cứ đến Vương thành đi "

Thật có sáng kiến, đại thần, ngài sẽ không phải cha của Triệu Mẫn chứ hả?

Lạc Thủy đành nghe lời điều khiển nhận vật chạy đến Vương thành, lúc nhìn thấy bóng dáng áo xanh quen thuộc thì nhân nút đi theo, hai người lòng vòng nửa ngày, cuối cùng Lạc Thủy không chịu nổi nữa, đánh ra một dấu chấm hỏi.

Nam Cửu Khanh: " Ta đang đợi muội hỏi ta đi đâu "

Còn có vụ này nữa à? - Lạc Thủy muốn ngắt ngay tại chỗ

Mặt Nam Cửu Khanh không đổi sắc nói: " Đến nhà ta một chuyến đi "

Vương thành này cũng là một cứ điểm của " tuyệt điểm phản thiên ", là một khu vực an toàn tuyệt đối: Không có quái để đánh, không có báu vật quý giá hay kinh nghiệm gì cả. Nhưng Vương thành này lại là trung tâm kinh tế quan trọng, đầu mối giao thông then chốt, đồng thời cũng là nơi giàu có và sầm uất nhất kinh thành... Các bang phái lớn nhỏ ai ai cũng mong muốn có được nơi này trong tay.

Lạc Thủy đứng trước quần thể kiến trúc của Tuyệt Điểm Phản Thiên, không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên cảm tình tốt đẹp. Trong trò chơi này, xây dựng căn cứ bang hội từ xưa đến nay đều do một tay bang chủ tự thiết kế, cô còn nhớ lúc ban đầu khi " Tuyệt Điểm Phản Thiên " xây xong, bất kể là kênh thể giới hay diễn đàn đều sục sôi một trận. Có rất nhiều người chen chen chúc chúc, nhất định đòi vào Vương thành chiếm ngưỡng một trận, kết quả lại bị vị chủ nhân nào đó đóng cửa không thêm tiếp...

Mấy người chơi bị chặn không cam lòng, sau mấy ngày tụ tập thị uy không thành liền khiếu nại với công ty game. Nghe nói công ty cũng muốn mua quyền chuyên chủ kiến trúc của " Tuyệt Điểm Phản Thiên ", nhưng chủ nhà không đồng ý. Anh còn nói khi nào không thủ được Vương thành nữa thì sẽ đưa qua, công ty game không thể làm gì được nên đành chịu bỏ cuộc.

Lúc đầu hình như Lạc Thủy cũng có mặt trong đám người kia, nhưng chủ nhà không đón khách thì cô không thèm đến nữa... đông đúc ồn ào như vậy,

có vào chắc cũng chẳng xem được gì, có mà đi đếm đầu người ấy chứ!

Thế mà bây giờ cô lại được danh chính ngôn thuận bước vào cùng Nam Cửu Khanh, dĩ nhiên là vô cùng kinh hi. Cô đây cũng học ngành kiến trúc, tất nhiên là một người thích theo đuổi nghệ thuật rồi!

Chỉ thấy một bảng gỗ lim son son thép vàng treo ngay ngắn trên cửa lớn, trước đề mấy chữ "Tuyệt Diễm Phần Thiên" tuyệt đẹp, trông như rồng bay phượng múa.

Thủ vệ trấn môn nhìn thấy Nam Cửu Khanh và Nhượng Thủy Tam Thiên thì có chút kinh ngạc, nhưng vẫn hướng hai người trấn định nói: "Bang chủ đại giá, hoành nghênh Nhượng Thủy Tam Thiên"

Đạp vào mắt Lạc Thủy đầu tiên chính là một cái hồ nhỏ với làn nước trong xanh như ngọc, lác đác vài đóa thùy liên khoe sắc, ven hồ lại có liễu rũ soi mình rợp bóng mát. Bước đi trên hành lang trắng gần đó, theo mỗi bước chân lại là một cảnh vật thay đổi, vọng lâu tinh xảo đột ngột ngai lên mặt đất, tường cao ngói đỏ lại lộ ra đỉnh lưu ly trong suốt. Hai bên mái là hai con rồng giống nhau như đúc, rực rỡ ánh kim, tựa như đều muốn theo gió bay đi...

Lại quẹo trái lần nữa, chánh định hùng vĩ hiện ra, thấp thoáng kỳ ảo dưới bầu trời xanh thẳm...giống như một giấc chiêm bao.

Dạo chơi nơi này mà cứ như đi vào trong cõi mộng: núi non ở trung tâm, bên cạnh lại có phủ đệ, cung điện, lầu các xen kẽ nổi bật lẫn nhau, bố trí quá thật làm người ta cảm thấy có chút xa xăm vô định.

Dù chỉ mới lướt qua vài dãy nhà nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho Lạc Thủy thần phục không ngớt, coi như được mở rộng tầm mắt. Những kiến trúc này bất kể là tỉ lệ, hình thái, quy mô hay ánh sáng đều vô cùng hoàn mỹ. Người thiết kế ra được cũng là một chiến thần trong đại thần nha!

Nhượng Thủy Tam Thiên liền chạy như điên tới chỗ nhân vật chính, hỏi: "Lão đại, lão đại, nơi này là ai thiết kế vậy?"

"Muội muốn biết sao?"

Đương nhiên rồi, đại thần thì phải cho người khác ngưỡng mộ chứ!

Lạc Thủy lập tức gật đầu đồng ý

Nam Cửu Khanh: "Vậy phải xem biểu hiện của muội cái đã"

Trán Lạc Thủy đầy vạch đen, nửa mê nửa tỉnh hỏi lại: "Vậy phải biểu hiện thế nào?"

Nam Cửu Khanh: "Thể hiện tốt một chút"

Thể hiện tốt một chút? ok, vì đại thần cô sẽ không tiếc bất cứ giá nào!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Củi khô bén lửa

Editor: Selene Lee

Sel: Mọi người thích truyện thì gửi thanks hay cmt gì đó cho ta vui với, xem như là động lực...Buồn quá đi mất.

Ngay lúc đó, Bắc Viên Phần và Tây Môn Trái Chủ đi ngang qua chánh điện, vô tình nhìn thấy Nam Cửu Khanh và Nhượng Thủy Tam Thiên hai người cô nam quả nữ "sống chung một phòng", củi khô bén lửa", "tình hình trông hết sức căng thẳng...

Bắc Viên Phần rón rén đi qua, cười gian: "Ban ngày ban mặt, đất trời sáng sủa, hai người đang làm chuyện tốt gì ở đây thế?"

Nam Cửu Khanh vờ như không thấy, ngồi xuống ghế: "Hiểu là tốt, cậu còn muốn ở đây phá hoại?"

Lạc Thủy đơ người, vội vàng giả bộ mình không có ở đây. Bên tai cô lại vang lên 1 tiếng "rầm" thật lớn vì Bắc Viên Phần ngã quỵ trên mặt đất.

Tây Môn Trái Chủ: "Tình hình chiến đấu rất khẩn cấp, tướng quân Bắc đã bị hạ gục, mau mau đi thông báo cho Đông đại nguyên soái!"

"Không ngờ Tây Môn Trái Chủ còn là một nhân tài văn nghệ, tên bang là do huynh lấy sao?" - Nhượng Thủy hỏi

Tây Môn Trái Chủ rất kích động, tại sao mình không gặp được cô ấy sớm hơn nhỉ?: "Đôi mắt của Nhượng Thủy MM thật là tinh tường...người ta nói thời

thể tạo anh hùng quả không sai "

Nam Cửu Khanh: " Cậu đừng tưởng rằng tôi không biết Tuyệt Điểm Phần Thiên là tên của một server trong game khác"

Lạc Thủy khóc....Tây Môn Trái Chủ thật là sáng tạo

Tây Môn liền sợ hãi: " Này....cái đó là bọn họ copy tôi chứ bộ"

Bắc Viên Phần rên rĩ: "Nhược Thủy MM, muội không biết mỗi ngày ta đều phải nghe A Tây ngâm thơ thường trắng, thần kinh cũng suy yếu theo luôn rồi "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Viên Phần Huynh, ngài là người hay quý? "

Bắc Viên Phần rơi nước mắt: " Ta muốn vẽ một vòng nguyên rùa ở cửa "

Nam Cửu Khanh: " A Bắc, thật ra cô ấy và cậu đều là người một nhà mà " Sao lại đi học bộ dáng nhõng nhẽo của mấy nữ hài từ thế kia?

Bắc Viên Phần: " Cậu mới một nhà, cả nhà cậu đều một nhà "

Tây Môn Trái Chủ không biết làm sao: " Vì sao nói mãi mà A Bắc cậu không chịu học theo hả? " Trầu rồi cũng phải ra ruộng cày. So với A Nam thì chúng ta còn quá non nớt đi

Bắc Viên Phần liếc Tây Môn, gờ ngón giữa lên: " Cái đầu cậu, học cái cầu A Đông gì? "

Tây Môn Trái Chủ: " Cậu ấy đang ở cạnh tôi, còn nói sẽ chờ cậu quay lại đây "

Bắc Viên Phần:" Tôi muốn đánh cậu "

Tây Môn Trái Chủ: "Đánh tôi cũng vô dụng "

Nam Cửu Khanh: " Chúng ta đi thôi "

Tây Môn Trái Chủ phụ họa: " Ha ha Viên Phần, cậu tự mà đi vẽ vòng đi "

Nam Cửu Khanh: " Cậu đừng tự mình đa tình, chúng ta là tôi và Nhược Thủy "

Tây Môn Trái Chủ: " Thượng đế mau nói cho con biết, khi nào nông nô mới được xoay người làm chủ đây? "

Nam Cửu Khanh: " Nơi nào có đấu tranh, nơi đó có đàn áp "

Bắc Viên Phần nghe vậy liền nhanh hiểm cười to...

Tây Môn Trái Chủ: " Nếu đã hết cách hay, ta chỉ có thể lập hình nhân trừ ẻo thôi "

Đoạn đối thoại còn lại thì Lạc Thủy không thấy được, bởi vì cô đã bị đại thần kéo đi mất.

Vòng qua chánh điện, dọc theo ngõ nhỏ vắng tanh rồi bước lên tan cấp, ánh sáng bùng lên, và một trúc lâu ba tầng ưu nhã hiện ra sừng sững trên mặt hồ, cửa trúc hé mở, vì sao hình ảnh này lại quen thuộc như thế nhỉ?

Nhược Thủy Tam Thiên: " Đây là..."

Nam Cửu Khanh: " Nơi ở của huynh "

Não Lạc Thủy bắt đầu co rút...phòng của đại thần....phòng của đại thần... Cô nam quả nữ ở chung một phòng, hình như không hay lắm....liền do dự nói: " Ta vào không tốt lắm đâu "

Nam Cửu Khanh: " Tại sao? "

Đại thần nói nghe thật hiển nhiên, giống như phòng anh ấy thì ai cũng ghé thăm được, còn mình chẳng qua chỉ là một thứ nhỏ bé trong cái đám đó...Lạc Thủy bắt đầu cảm thấy tủi thân, liền vô thức hỏi lại: " Phòng của huynh có phải ai cũng tới chơi được đúng không? "

" Cũng không ít "

Lạc Thủy tự gõ đầu mình một cái, sao cô lại hỏi ngu như thế? Còn tưởng mình là vợ người ta chắc? Quán nhiều như vậy làm gì?

Một lát sau Nam Cửu Khanh lại nói tiếp: " A Bắc, A Đông và A Tây thường xuyên đến, muội là cô gái đầu tiên "

Lạc Thủy nhìn chằm chằm mấy chữ trên màn hình vi tính, liền nở nụ cười thật tươi, cô cũng không biết vì sao mình lại vui vẻ...cảm giác giống như ăn hai

hộp kem to vào giữa trưa tháng sáu, thoải mái cực độ!

Hai người lần lượt đi vào.

Cạnh một cánh cửa làm bằng màn trúc là phòng chính... từ phản nằm, bàn ghế đến sàn nhà đều làm bằng trúc, đẹp không thể tả. Bên kia còn có một tấm rèm lục bích che lại phòng ăn...nếu từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sẽ nhìn thấy một dòng suối nhỏ trong xanh, mỗi khi gió thổi đến làm nước rung lên rồi lãnh tãng gọn sóng.

Nam Cửu Khanh nói: "Huynh rất thích trúc lâu "

Lạc Thủy rót cuộc nhớ ra một chuyện... hôm nay cô cũng đi ăn ở một trúc lâu mà, hèn chỉ nhìn qua có vẻ quen thuộc. Mà kể ra cũng lạ, hai tòa trúc lâu này thật giống nhau, bất kể là ý cảnh hay chỗ ngồi đều ý đúc một thiết kế.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Hôm nay muội nhìn thấy một nhà hàng rất giống nơi này "

Nam Cửu Khanh: "Thật sao? "

Nhược Thủy Tam Thiên: "Ừm "

Một lúc sau thì Nam Cửu Khanh nói có việc gấp phải logout, liền vội vã từ biệt. Lạc Thủy xem lại đồng hồ thấy cũng không còn sớm, ngày mai còn có giờ học, thế là cô đóng máy tính rồi đánh răng đi ngủ.

Lạc Thủy leo lên giường định bắt muỗi thì bị Tiết Diễm Yến kéo lại.

"Ngày mai cậu có đi làm tóc không? "

"Không đi, tóc tớ còn tốt lắm " - trò chơi quan trọng hơn

Tiết Diễm Yến chống nạnh, làm ra vẻ đại tỷ đường phố cực kỳ đánh đá: "Quanh năm suốt tháng ăn mặc đầu tóc đều không lo, khó trách đến giờ vẫn còn ế "

Vương Tiểu Du nói chen vào: "Cậu không hiểu, người ta lúc sanh ra đã là một mỹ nhân rồi "

"Đẹp tự nhiên mới là tốt nhất " - Cuối cùng Lạc Thủy cũng chộp được con muỗi kia, sau đó chui vào chăn.

Liễu Oanh đã sớm nằm dài trên giường liền ngoi đầu lên: "Diễm Yến, mình khuyên cậu tốt nhất là dùng vũ lực

Diễm Yến nhắm thẳng Lạc Thủy: "Mình nói cho cậu biết, cậu không muốn cũng phải đi "

Vương Tiểu Du phần lớn thời gian đều đi ra ngoài. Liễu Oanh là trạch nữ, còn là trạch nữ chỉ thích ngủ, thức sớm dậy trễ, không có chuyện gì quan trọng thì không thích chui ra, nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn mình Lạc Thủy thôi.

Lạc Thủy không cam lòng hỏi: "Cậu muốn làm cái gì? "

"Tóc xoắn "

Tóc xoắn ới tóc xoắn, ít nhất cũng phải mất hai ba tiếng. Lạc Thủy ưỡ ỏi nói: "Thôi, để ngày mai tính sau đi "

Kết quả kế hoạch của ai đó không thành.

Sau giờ học, Diễm Yến liền bị hội học sinh kéo đi làm việc...Lạc Thủy thờ phào nhẹ nhõm, cô không thích làm tóc xoắn, mặc dù mọi người nói cô rất hợp với kiểu tóc đó....thật sự phiền phức, trực tiếp thả tóc dài cho nhanh đi.

Trở về phòng chơi game mới là vương đạo

Vừa mở game ra, kênh bang hội liền nhảy không ngừng. Lạc Thủy quen tay mở danh sách hảo hữu ra, không thấy ba chữ Nam Cửu Khanh sáng lên thì có chút tiếc nuối.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy, muội đến rồi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Thủy ới Thủy...

[Bang hội] Lâm Uyển Tiễn Ngư: Thủy ới Thủy...

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Thủy ới Thủy

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có chuyện gì?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Truyền thuyết muội và bang chủ thiên hạ đệ nhất bang hẹn ước dưới ánh trăng, hợp sức chống lại người ngoài là thế nào đây?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ, chúng ta tương thân tương ái, người ngoài không thể xen vào

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Tốt, đầu tiên đi tắm cái đã

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Tuân lệnh

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ngư huynh thật không có bản lĩnh đàn ông mà

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Huynh thì hiểu gì chứ, muội ấy cho ta thanh xuân tốt đẹp nhất, ta cung chiều muội ấy một chút thì có gì sai?

Nghe nói vợ chồng này cũng là sinh viên nam 3 giống Lạc Thủy, một đôi tình nhân ngọt ngào...

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Ngư huynh, đàn ông tốt không cần giải thích

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Trốn tránh là hèn nhất

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Chồng em thật là đẹp trai

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: (icon xấu hổ), huynh muốn hôn... nhanh nhanh đem mặt, mông của muội qua đây

Mọi người tan nát cõi lòng...

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Rốt cuộc trong hai người thì ai ngã nhào vậy?

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên:.....

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Rõ ràng thế còn gì?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: A, ta biết rồi, huynh bị đè

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Cút!

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Trở về!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Hai bên xáp lá cà!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Tất cả đứng nghiêm! Nhưộc Thủy Tam Thiên bước ra, nghiêm chỉnh tra hỏi không giải thích vòng vo

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Có ta!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: (ho khan)....Truyền thuyết kinh người kia là sao hả

Lạc Thủy không nhịn được chột dạ...

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên: Đánh quái chung thôi mà

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Hay lắm, thế 2 người đánh quái tên " Thiên Hạ " à?

[Bang hội] Nhưộc Thủy Tam Thiên:.....

(TG muốn nói: các vị độc giả có cảm thấy trật tự câu không thoải mái không?)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mỗi mắt tìm JQ

Editor: Selene Lee

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nghe nói Thiên Hạ liên kết với gia tộc Thanh Thanh?

Xem ra chuyện này ai cũng biết hết rồi, truyền thông tinh nhanh thật, còn không quản nắng mưa sớm tối nữa.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Chính xác, muốn biết rõ cứ đi tìm vú em

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Thế còn truyền thuyết bang chủ đệ nhất bang vì hồng nhan mà giận giữ tuyên chiến với Thiên Hạ?

Thật là cuốn ngôn loạn ngữ, Lạc Thủy rừng cả mình...Nam Cửu Khanh mà có dáng vẻ giận dữ vì người đẹp sao? Nghe qua thật khó lòng tưởng tượng

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đúng mỗi năm chứ cuối, không giải thích gì thêm

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Giang hồ đồn đại vị kia không gần nữ sắc, Nhược Thủy, muội thật sự là nhân yêu à?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Hời thừa, tất nhiên ta là một cô gái tốt rồi

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ta cũng có cảm giác muội ấy là nữ...

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em, nguoi quên còn bà chị này à? Thật là tức chết!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhược Thủy chúng ta là một nàng, ta đã khảo nghiệm qua rồi...Người tiếp theo.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ, em kiểm tra thế nào vậy?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Trẻ con không hiểu chuyện cảm hỏi nhiều, ra góc tường ngồi đi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Ta ôm đầu ngồi xuống đây

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Người ta băng giá quanh năm chứ có phải 1 ngày lạnh lẽo đâu. Ngư huynh...Haizz

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết : Thật ra ta thấy Nam bang chủ điều kiện không tệ

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ừm, nếu như Nhược Thủy dụ dỗ được hắn thì chúng ta ủng hộ nhiệt liệt

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Tuổi tác của muội ấy không còn nhỏ nữa đâu

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Thật ra ta nghĩ rằng chỉ có Nam đại bang chủ mới là một người đàn ông mạnh mẽ, cực kỳ xứng đôi với Lạc Thủy.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nói không chừng là một nguy nương, chơi game lâu chỉ thích ở cùng nam nhân

[Bang hội] Cỏ Non: Không được dùng tiêu chuẩn của mấy người đánh giá đại thần!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cỏ non, nhà có trâu già chứ?

[Bang hội] Cỏ Non: Trâu già gặm hoa đại bị thương răng, đi bệnh viện rồi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nếu muội dụ được hắn đến, chúng ta sẽ không phải lo ăn lo mặc, lo con cháu rồi!

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Khụ khụ, ta đi ngủ trước, mọi người cứ ở lại YY đi ha

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Này, Nhược Thủy, chúng ta không đùa với muội đâu, đừng giỡn chứ?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta rất nghiêm túc, không giải thích nữa.

Thế giới của đại thần quá xa xôi, cô thà bán trang bị lấy tiền còn thực tế hơn. Dùng ngón chân cũng nghĩ ra chuyện bang chủ đệ nhất bang sẽ không rời bang mình mà sang đây!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cái quái gì trên đời này mà không xảy ra được, ta coi trọng muội, Lạc Thủy.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta cũng vậy nha

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Im lặng là vàng

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Bang chiến tới thứ 7 cứ theo kế hoạch mà làm

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Vú em, ngài quả là người tốt

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Vú em, con bà nó (icon giận dữ)

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đám kia là một đám nhà giàu mới nổi không có kỹ năng, gia không thềm để mất.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Tinh Thần mau nói tiếng người

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta ta ta ta ta ta.....

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Người người người người cái gì người

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Tất nhiên thực lực của gia tộc Thanh Thanh không bằng chúng ta, nhưng đó không phải là mục tiêu chính trong trận đánh này.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Thế mục tiêu của chúng ta là gì?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Không sâu răng

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nghiêm túc một chút...Nghiêm, túc....

[Ban hội] Hiền Viên Đế: Chính là chơi vui vẻ, chỉ như vậy thôi...nhưng sự thật quá bất đồng, phải có thế lực thì mới vui vẻ được. Ta muốn mọi người hiểu đạo lý này, chuyện Nhục Thủy là một điển hình, lần sau ta không hy vọng ai khác đến cười đầu cười cổ chúng ta nữa.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Cô: Vú em thật uy vũ

Lạc Thủy cảm giác được vú em là một người nói năng thận trọng, có vẻ đứng đắn, tuổi thật chắc chắn lớn hơn bọn cô một chút, tính khí lại tốt. Nhưng cảm giác trên chọc một người nghiêm túc như vậy thật quá vui sướng. vì thế ai cũng làm hết. Tuy nhiên, trong thời khắc nguy hiểm thì anh luôn là người sáng suốt nhất, trượng nghĩa lại rất có uy tín trong bang.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Uy!!!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vũ!!!

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Đeo hồ lô đi đào quặng

[Bang hội] Cỏ non: Như trên

Lạc Thủy liền nhấp chuột thiết lập tự động thu thập, sau đó chạy tới kênh thể giới xem chuyện bát quái

[TG] Chanh Ngày Mưa: Lúc trước ta chơi game nhìn thấy sự kiện Ma Thú Môn còn cảm thấy không tin vì sao trên đời lại có một cô gái hèn hạ đến vậy, rốt cuộc bây giờ đã rõ.

[TG] Hoa Khát Cái: Trời Mưa hôm nay bị cái gì kích động? Ta chăm sóc mọi người

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Huỳnh cứ nhìn vũ khí của Tứ Hải Quy Nhất mà xem, khám bảo thạch tăng tới 300 điểm chính xác, chỉ cần một chiêu cũng sẽ trúng đích đó.

Lạc Thủy kinh ngạc đến sững sờ, khái niệm 300 điểm này ở đâu ra chứ? Một viên hồng bảo thạch cũng chỉ có 30 điểm, tương đương với việc dùng 10 viên, hơn nữa dù vận khí tốt cấp mấy cũng phải cần tới 80 tâm bảo thạch mới hợp thành được. Tâm địa quý thì không phải nói có là có, tỉ lệ rơi khi làm nhiệm vụ rất thấp, cửa hàng cũng bán đến 100 vàng một người, 1 vàng lại tương đương 10 nhân dân tệ.... Nói cách khác, để khám ra được thứ vũ khí kia thì ít nhất cần tới 16000 vàng, đó là còn chưa kể đến số bảo thạch bị tiêu hao khi hợp thành thất bại.

Hình như thế giới này điên hết rồi, vì một món vũ khí mà tiêu hao hết mấy chục ngàn có đáng không? Tứ Hải Quy Nhất mà không kiểm soát tốt thì một đao bổ xuống liền cạn máu, xem ra hẳn thực sự bị Nam Cửu Khanh chọc giận.

[TG] Mưa To Gió lớn: Có phải sự kiện Ma Thú Môn là một cô gái vì trang bị mà bán thân không?

[TG] Chanh Ngày Mưa: Ừm, đúng là có một không hai trong thiên hạ

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Nếu như Tứ Hải Quy Nhất chống lại Nam Cửu Khanh... ha ha, có kịch hay để xem rồi.

[TG] Hoa Khát Cái: Trên đời này không có hai chữ nếu như, là sự thật đấy.

[TG] Chanh Ngày Mưa: Nghe nói Nam Bang Chủ giận dữ vì hồng nhan.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Là nhân yêu thì có

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Ha ha, ta kể mọi người nghe chuyện này... hồi xưa có lần ta lập tổ đội, trong đó có một nữ Nga Mi rất thân thiện lại dịu dàng. Tất nhiên ta say nắng cô ấy, liền bảo cô làm vợ ta, không ngờ nàng trở mặt ngay, còn nói một câu đầy khí thế...

[TG] Ruồi Trong Co Ca: Mau mau cắm vào, trực tiếp ngồi chờ?

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Cút, lão tử là đàn ông...Sau đó ta hoa lệ bị Ngưu Ma Vương trong lốt Bạch thỏ ngược chết, cần an ủi nha!

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Huynh coi như còn tốt số, chỉ sợ gặp phải mấy kiểu nhân yêu mà không dám nhận, hết ăn uống rồi chuyển sang lừa gạt trang bị.

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Cũng đúng, ít ra ta không bị lừa gạt

[TG] Mưa To Gió Lớn: Hồng nhan kia của Nam bang chủ là ai?

[TG] Hoa Khát Cối: Đứng thứ 7 bảng xếp hạng PK

[TG] Chanh Lặng Lẽ: Haizz, đầu năm nay toàn là cường nhân liên hiệp, cô bé lọ lem và Bạch mã hoàng tử gì đó đã lỗi một rồi....cấp bậc, kỹ năng kém thì đừng tơ tưởng đến đại thần.

[TG] Hoa Khát Cối: Sai, sai, mọi người phải nhớ rõ, còn vòng tay ấm áp của ta ở đây luôn rộng mở chào đón

[TG] Chanh Lặng Lẽ: Hoa đại thẩm 20 tuổi, tài mạo vô song, còn đợi người trong khuê phòng. Ai có ý mau mau đến bệnh viện nhân dân số 7, chuyên khoa thần kinh mà tìm nha.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Mọi người có phát hiện ra Hoa đại thẩm và tiện nhân thứ 7 bảng PK kia rất xứng đôi không?

[TG] Hoa Khát Cối: Không thấy

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Đều là 2 ngụy nương cả

[TG] Hoa Khát Cối: Lại không biết rồi, buổi tối đến tìm đại gia lên giường, ta cho cô xem thử ngụy nương thật sự là như thế nào nhé?

Lạc Thủy cười khổ, cái gì cũng quăng lên đầu cô hết, giống như bị chó đại cắn nên phát điên vậy, để xem trong cứ điểm chiến năng ta phách lối đến mức nào. Bây giờ việc của cô là thu thập tài liệu đưa cho NPC bang, ngày mai có khi sẽ tăng cấp

Quả thật vậy...

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tài liệu đã thu thập xong, thạch lưu ly và vài vụn cũng đã mua xong, tối mai 9 giờ mọi người tụ tập ở chỗ NPC chờ thăng cấp.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Sau khi thăng cấp thì số người trong bang sẽ gia tăng, mọi người cứ tích cực chiêu mộ, không kè cấp bậc hay trang bị gì cả.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Chồng, xem ra chàng rất có kinh nghiệm nha

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ đại nhân, nàng trừ việc bội nhọ, bán buôn, chề giễu, cười nhạo ta thì còn việc gì làm nữa không?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Thiếp còn thương thức, ca ngợi, chiều cổ, yêu thương, cảm kích chàng, quan tâm chàng...Được chưa?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Buồn nôn quá, ta cần thùng rác

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lang bá

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vì gian

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nhược Thủy, muội muốn lập gia đình?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không...không có...ngài mau tiếp tục đi

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vô tình gặp họa thủy

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy bị câu nói kia của Lâm Thủy Chiêu Hoa chèn ép, lặng lẽ mà chán nản offline. Cô liếc cái đồng hồ treo tường, vẫn chưa đến giờ cơm tối...Liễu Oanh chồm chần ngủ không màng trời đất, Vương Tiểu Du và Diễm Yến lại không có trong phòng, muốn tìm một người trò chuyện cũng khó như lên trời....Cô đành đến thư viện tìm sách vậy.

Lạc Thủy rút một cuốn sách chuyên ngành trên kệ rồi bỏ vào balo cùng với sổ sách ghi chép học tập của mình, bước ra cửa.

Trước khi bắt đầu chơi game thì thư viện chính là căn cứ địa của Lạc Thủy, chương trình học thật chắc chắn, đến kỳ thì cũng không cần phải dậy sớm học bài. Sau khi chơi game rồi thì cô chỉ đến thư viện vào mấy dịp thi, nhưng việc học và chơi vẫn phân bố rất rõ ràng, không hề sa sút.

Xoạt thẻ tại cửa thư viện rồi chậm chậm tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, Lạc Thủy mở sách vở ra xem lại kết cấu kiến trúc 3D Gothic, đoạn lại nhớ đến kiến trúc của Tuyệt Diễm Phần Thiên và chuyện phòng riêng của đại thần giống hệt phòng ăn kia...Không lẽ người thiết kế đã thấy qua nhà hàng rồi sao?

"Rõ ràng là tới đây ngẩn ngơ, còn bày đặt ra vẻ đọc sách" - Đồn Cảnh Nhiên đứng trước mặt Lạc Thủy, nhìn cô chăm chú rồi đưa ra kết luận.

Lạc Thủy đột nhiên nhìn thấy hai má lúm đồng tiền sâu hoắm được phóng đại, nhất thời giật bắn mình lùi ra sau, giống như ăn phải một con ruồi chết : "Tại sao cậu lại ở đây?"

"Không lẽ mình bị cảm à?" - Đồn Cảnh Nhiên cảm tức tròng mắt, kéo một cái ghế rồi ngồi xuống.

Người ta ở đây đã nửa ngày, bây giờ mới hỏi cũng thật sớm!

Lạc Thủy liếc mắt nhìn người đối diện: Cái áo dệt kim cổ chữ V màu vàng nhạt hoàn toàn để lộ xương quai xanh cân xứng, thật là một loại quyến rũ tận xương...Coi lại có chút mơ màng, nếu như đây là thể giới BL thì cậu ta nhất định là 1 cực phẩm thụ!

"Nơi này là thư viện" - Lạc Thủy chỉ vào đồng sách vở...Người không có quy tắc lại đến đây đọc sách, có quý mới tin!

"Mình biết chứ" - Đồn Cảnh Nhiên thông thả nhìn chồng sách, hất mái tóc qua một bên.

Lạc Thủy nhìn bộ dáng kiêu ngạo của cậu, vội vàng hạ giọng xuống, tránh thu hút sự chú ý của mọi người: "Thế mà mình còn tưởng cậu mù chữ, Đồn đại thiếu gia không thích chỗ chật hẹp?"

Thật sự là một kỳ tích đáng được biết đến, trước kia khi xếp chỗ theo thành tích, Đồn họa thủy có điểm phúc được ngồi cạnh hoa khôi lớp, kết quả hai ngày sau cô ấy đòi đổi chỗ, còn khóc lóc như mưa. Chủ nhiệm lớp vô cùng tức giận liền chất vấn Đồn họa thủy trước lớp, không ngờ cậu ta không thèm ngẩng đầu lên nhìn, còn bảo là hoa khôi quá mập nên không thể ngồi được. Cả lớp nghe thế thì cười vang, chủ nhiệm trầm mặt quăng hắt xuống ngồi ở cuối lớp 3 năm ròng rã.

Tại sao nơi này rộng như vậy, cậu ta cứ liên tục đến chèn ép cô?

Đồn Cảnh Nhiên thành thật nói: "Mình nào dám làm thế, được chen chúc cùng một chỗ với cậu là may mắn của mình"

Lạc Thủy nghe cậu nói xong thì ho sặc sụa, dịch không động thì ta cũng không động, mặc kệ hần, cứ tiếp tục đọc sách.

Đồn Cảnh Nhiên cười hi hi, không để ý đến người khác mà tiện tay rút từ trên giá ra hai quyển sách. Không ngờ lúc cúi đầu liền nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Lạc Thủy, chôn chặt trong chiếc áo len màu tím, lông mi vừa dài lại vừa đen nhánh...lòng cậu chợt rung lên, cảm giác bắt đầu ngọt ngào dần.

Cậu cố kìm nén cảm xúc, mở miệng hỏi: "hôm nay com tới đi ăn ở đâu?"

Lạc Thủy ngẩng đầu lên nhìn, khăn trương nắm chặt túi tiền: "Hôm nay mình chỉ mang theo phiếu com thôi"

Đồn Cảnh Nhiên nhìn nét mặt của cô, vừa buồn vừa vui, đành phải móc thẻ com ra để trên bàn, hào khí nói: "Cẩn tin"

Lạc Thủy thở phào, nhưng cô lại có cảm giác không đúng, liền hỏi: "Hậu cung giai lệ của cậu đâu?"

Đồn Cảnh Nhiên nhìn thẳng vào mắt Lạc Thủy, làm cho cô giật cả mình: "Không phải đang ở đây sao?"

Lạc Thủy nghe vậy thì quay lại tìm kiếm...không có ai cả....lại nhìn bản thân...Cuối cùng, cô cảm sách đập lên đầu Đồn Cảnh Nhiên 1 cái, giai lệ cái đầu cậu!

Đồn Cảnh Nhiên tinh xảo tránh đòn, ngao ngẽ cười trên chọc.

Nhất thời từ phía đều ho khan...rõ ràng là ban ngày ban mặt, hai kẻ này lại dám ở nơi cộng cộng liếc mắt đưa tình. Lạc Thủy nhận được mấy ánh mắt không mấy thân thiện, không biết làm gì, vội vã quăng sách vào balo rồi bỏ chạy.

Đồn Cảnh Nhiên theo sát cười khan hai tiếng, kéo tay áo cô nịnh bợ: "Đừng giận, đừng giận, để đại gia mua thuốc trắng cho cậu"

Lạc Thủy nghe xong liền vui vẻ trở lại, cười như vớ được tiền, miệng nhếch lên, mày hơi cong, trong mắt cũng tràn ngập ý cười. Đồn Cảnh Nhiên cũng cảm thấy quý dị, nhưng vẫn hờn hờ đi theo

Dĩ nhiên một màn này trong mắt người khác chính là tuần nam nỷ nữ, tình sâu như nước, hạnh phúc tràn trề...

Khi đã cách thư viện một khoảng khá xa, Lạc Thủy nhanh chóng cầm lấy tay Đồn Cảnh Nhiên vận ngược ra sau, cười gian: "Muốn ăn com với đại gia,

xếp hàng trước đi "

Đón Cảnh Nhiên dờ khóc dờ cười, biết vậy cậu đã đi học Judo rồi...Đường đường là một người đàn ông mà không thể chống lại phụ nữ, nhìn lại tình trạng bây giờ, đành cúi đầu nhận lỗi: " Minh sai rồi, mình không nên mua thỏ cho cậu, được chưa? "

Lạc Thủy lại dùng sức, Đón Cảnh Nhiên bị đau thì kêu to: " Sao nữa...ui da "

" Hẹn trước mới có cơ hội "

" Nghe không? "

" Nghe, nghe rồi...cậu là đại gia "

Lạc Thủy hài lòng gật đầu, sau đó mới chịu buông tay ra, phui phui 2 cái. Học võ thật là tốt, đối phó với mấy kẻ họa thủy thì phải xài chiêu, để xem hấn còn dám đi gây họa nữa không. Cô nhìn khuôn mặt ủ dột của ai đó, tâm tình bỗng nhiên tốt lên hấn, hào phóng cho cậu ta ăn cơm chung vậy.

Hai người chọn một xó xinh trong căn tin rồi ngồi xuống, bỗng nhiên Đón Cảnh Nhiên ra vẻ chững chạc hấn.

Không thể nào, không lẽ cậu ta bị chạm tự ái nên có vấn đề luôn rồi? Bỗng nhiên Lạc Thủy cảm thấy mình hơi quá đáng, rút lông chim không tước của cậu ta trước mặt mọi người, chắc là con chim này sẽ buồn chết đi.

Lạc Thủy chọt chọt cánh tay của Đón họa thủy, cẩn thận nhìn vẻ mặt của cậu, mây đen giăng đầy...Không lẽ đây là chút yên lặng trước bão táp mưa sa?

Đón Cảnh Nhiên nói: " Không học Judo chính là sai lầm lớn nhất của đời mình, quả nhiên làm một bước gây hận thiên niên "

Lạc Thủy cười an ủi: " Với tư chất của cậu thì bây giờ đi học vẫn còn kịp đấy "

Đón Cảnh Nhiên cúi đầu suy nghĩ, sau đó cười sáng lạn như hoa sen, lông mày cũng kết lại thành mối: " Đúng vậy "

Lạc Thủy tặc lưỡi, không ngờ...

" Bây giờ cậu đang học ở đâu? "

Họa thủy cậu thật hay giả vậy?

" Khóa của cậu là khi nào? "

Lạc Thủy nhìn Đón Cảnh Nhiên, đành đáp: " Tối thứ Năm "

" Thời tiết nói hôm đó có bạch mã hoàng tử đến đón cậu "

Lạc Thủy liếc mắt khinh bỉ: " Mình lại nghĩ, có khi dự báo thời tiết lại biến thành câu chuyện một nữ sinh viên bị một đám nữ sinh viên khác ghi hận mà đánh chết cũng nên "

Đón Cảnh Nhiên bật cười: " Hoàng tử kia rất khiêm tốn "

Lạc Thủy nắm quyền: " Không được, trừ khi tên hoàng tử kia muốn biết quan tài của hấn là nắp trượt hay nắp đẩy "

" Chuyện cười này hay quá "

Lạc Thủy cười âm hiểm: " Ai cho cậu biến nó thành chuyện cười? "

Đón Cảnh Nhiên hoảng sợ, từ khi nào mà Lạc Thủy lại trở nên âm hiểm xảo trá, nhanh mồm lâu mép như vậy?

Lạc Thủy khinh thường, tiếp tục ăn cơm, xem Đón Cảnh Nhiên là thịt viên, cắn răng cắn lợi nhai.

" Ăn một bữa cơm thôi mà mặt mũi dữ tợn như thế, hại mình ăn không ngon chút nào " Đón Cảnh Nhiên sụ mặt dề dũa xuống

Lạc Thủy xém bị nghẹn, cười trên đau khổ của người khác: " Cho cậu chết đói, đáng đời, giờ thì đem cơm đi tài trợ nhân dân Cam Túc đi "

" Đến giờ mình mới biết thì ra cậu độc ác như thế "

" Bây giờ phát hiện ra cũng chưa muộn đấy "

"..."

Tự động che dấu nẩy ánh hồng quang xung quanh, ăn bữa cơm này coi như bình yên rồi

Lạc Thủy còn chưa ra khỏi căn tin thì điện thoại reo, Tiết Diễm Yến hét to: " Cậu lại bỏ bọn mình mà đi hẹn hò với Đồn đại soái ca ở căn tin? " nghiêng răng nghiêng lợi " Ai xúi giục cậu, giết giết khi bọn mình vô ý "

Lạc Thủy ê rằng: " Diễm đại mỹ nhân, mình sai rồi, cậu muốn ăn gì thì mình mua cho " - Trong lòng kỳ quái tự hỏi làm sao cô nàng biết chuyện, tí nữa về phải hỏi cho ra lẽ.

Sau đó nghe được một trận lằm bằm của Tiết Diễm Yến

" Miến cay đệ nhất của Trọng Khánh phố Tây, mỳ vùng cay của nhà Vương Ma Từ phố Đông, mỗi người một phần đi " - Tiết Diễm Yến cười đắc ý

" Đại tỷ, không cần làm khó muối đến vậy mà " - Phố Đông và phố Tây không gần trường đâu...

" Cậu thì biết cái gì, đây là cho cậu cơ hội sáng tạo " "

Lạc Thủy đành phải đáp ứng, vội vã cúp điện thoại.... Phố Đông gần hơn một chút, đi qua đó trước đi!

Kết quả không ngờ lại gặp ai đó: " Sao cậu còn ở đây? "

" Bạn cùng phòng của cậu cho cậu 1 cơ hội sáng tạo " - Đồn Cảnh Nhiên cười " Không thể lãng phí "

Lạc Thủy thiếu chút nữa thì học máu, Tiết Diễm Yến là đồ chết bầm. Lần sau mà cậu ta còn dám làm thế thì ăn đòn với cô!

" Đúng, làm sao có thể lãng phí thời gian quý báu của cậu được chứ? "

" Đối với mình, thứ dư dả nhất chính là thời gian "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trúc mã

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy không cam lòng nói: " Mình không có đủ thời gian, phải đi nhanh về nhanh "

" Lamborghini của mình chạy rất nhanh "

Tất nhiên Lạc Thủy vẫn muốn cãi lại, nhưng bị ai đó chặn họng

" Cậu xem, mình không quen ở nơi này, ít nhất cậu cũng phải đưa mình đi đâu đó quanh trường cho biết chứ " - Đồn Cảnh Nhiên chu chu miệng, mặt đầy vẻ hờn giận

Lạc Thủy suy nghĩ...nếu như đi bằng xe cậu ta thì chỉ tốn chừng 20 phút, quyết định nói: " Được rồi "

" Làm phiền cậu rồi " - Đồn Cảnh Nhiên lại sụ mặt

" Không...không...là vinh hạnh của mình "

" Vậy thì tốt..Chờ mình ở cửa Đông, mình đi lấy xe "

Lạc Thủy gật đầu, sai bước đi ra cửa Đông...nhưng cô còn chưa an vị thì đã thấy Đồn họa thủy trở về

" Xe đâu? "

Đồn họa thủy đút hai tay vào túi, cười đến ngây thơ: " đại lão đau bụng, không khởi động được "

Lạc Thủy nghi hoặc nhìn: " Xe hư mà cậu vui cái gì? " - Từ nhà để xe đến cửa Đông nhanh vậy sao?

Có vẻ như Đồn Cảnh Nhiên hơi mất hứng, hắng giọng giải bày: " Không phải là mình đang lạc quan sao? "

" Lạc quan mù quáng thì có "

Đồn họa thủy từ chối bình luận, nhún nhún vai.

Tuy Lạc Thủy có chút hoài nghi về khoảng cách giữa nhà xe và cửa Đông, nhưng không chắc lắm...Dù sao cô cũng không tin họa thủy đồng ý đưa cô đi chặng đường dài như thế, quyết định không thêm truy cứu nữa.

Công cụ thay thế việc đi bộ không có, hai người đành phải chậm rãi lếch đi...

Lạc Thủy tự giác giữ khoảng cách một thước với ai đó, chần chừ chần chừ, rốt cuộc bị bỏ lại phía sau.

Đồn họa thủy quay đầu nhìn cô: "Không phải cậu không có nhiều thời gian sao? "

Lạc Thủy lúng túng cười, giả nồm át lẽ phải nói: "Cậu không biết chân mình ngắn à? "

Đồn họa thủy bắt đầu quan sát cô từ trên xuống dưới...hình như đúng là vậy, tất cả mọi thứ của cô đều mảnh mai, đầu còn chưa tới cằm cậu nữa...

"Vậy thì ca ca hy sinh đậu hũ, cọng muối được không? "

Lạc Thủy ra sức lườm nguýt, sải bước đi nhanh về phía trước.

Quả nhiên cô hôm nay ra đường không xem ngày...Xui xẻo sao lại gặp phải người quen, là đệ nhất bà tám trong lớp.

Nếu là người bình thường thì chào hỏi qua loa còn được, nhưng vì sao cô cứ hết lần này đến lần khác đụng phải Lý Tuyết Liên?

Thật là buồn.

Lạc Thủy định bụng lịch sự vẫy tay chào cô nàng, sau đó sẽ bỏ chạy không để lại dấu vết, ai ngờ Lý Tuyết Liên đã đuổi theo được, còn nhìn chằm chằm Đồn Cảnh Nhiên:

"Lạc Thủy, không giới thiệu bạn trai một chút à? "

Lạc Thủy cười khinh, xấu hổ nghiêng răng nặn ra mấy chữ: "Cậu ta không phải bạn trai mình "

Ngược lại Đồn Cảnh Nhiên đã vội vàng tự giới thiệu: "Xin chào, tôi là Đồn Cảnh Nhiên, là trúc mã cách vách nhà cậu ấy " Nói xong còn nháy cặp mắt đào hoa.

Lý Tuyết Liên bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, thì ra là thanh mai trúc mã...nhưng hình như vẫn chưa theo đuổi được.... Trong tiểu thuyết cũng hay nhắc đến vấn đề này, trúc mã yêu thanh mai nhưng thanh mai nào biết được, vòng vo sóng gió mãi mới ở cạnh nhau. Cô liền mặt dày vỗ vai Đồn Cảnh Nhiên nói: "Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng "

Lạc Thủy có chút tức giận vì phần tự giới thiệu của Đồn họa thủy, không thêm để ý cậu ta nữa, chờ Lý Tuyết Liên đi xa mới hời hợt nói: "Đáng tiếc trúc mã này không phải là trúc mã kia, mà là 1 con ôn ngựa"

"Bạch mã hoàng tử không thêm so đo với kẻ lập dị như cậu " Làm gì mà cay nghiệt thế....Thanh mai trúc mã? Xì, cậu không cần!

Lạc Thủy tức giận nói: "Cậu nói ai lập dị? "

Đồn họa thủy cười cười nhìn cô: "Đối với mình, trên đời này chỉ có một kẻ lập dị mà thôi " Sau đó không đợi cô phản ứng, vội vã bỏ chạy.

Bình thường hẳn thích chú trọng hình tượng, bây giờ mà té nhào trên đường cái thì...Lạc Thủy chằm chằm nhìn bóng lưng của ai đó, miệng chó làm sao mọc ra ngà voi? Hừ, cô mới không thêm tức giận!

Mua xong mỳ vùng cay, liền chạy đến phố Tây mua miến cay.

Phố Đông, Tây là hai con đường nhỏ buôn bán cạnh trường, phù hợp với khuynh hướng đầu tư xung quanh đại học, mấy tiệm ăn và cửa hàng quần áo mỗi bên chiếm một nửa. Hiển nhiên Đồn họa thủy không hề hứng thú với những nơi này, căn bản không thêm liếc nhìn lần nào.

Lạc Thủy đã sớm đoán được sự tình, với cái tính không ưa đông đúc, kêu cậu ta chen vào đám người mua quần áo giảm giá thì thà giết cậu ta còn hơn, bèn không để ý nữa, chạy đi mua miến cay.

Tiệm miến cay ở phố Tây này là một cửa hàng nhỏ, bàn ăn phủ một lớp dầu mỡ bóng loáng, tạp dề của bà chủ cũng không nhìn ra màu sắc nữa, móng tay lại vừa dài vừa đen. Trong phòng bếp đầy khói dầu xử lý kém, cả tiệm cũng toàn mùi chua cay.

Đồn Cảnh Nhiên đứng ở trước cửa, giọng đầy vẻ ngạc nhiên: "Chỗ này mà cậu cũng ăn được à? "

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn hán nhưng làm bộ không nghe, đi vào quầy gọi một phần miến cay mang về.

Bà chủ nhiệt tình bảo bọn họ ngồi xuống.

Lạc Thủy thân nhiên làm theo...Chỉ có Đồn họa thủy khổ sở nhìn chỗ ngồi kia, là ghế nhựa, hoa văn cũng đã bị mài mòn, trông thô ráp không chịu

được....Cậu bèn lác đầu rồi đứng sang một bên, lại có khách đi vào, họ thấy bên này có chỗ trống thì đẩy Đón Cảnh Nhiên ra ngồi xuống, lần này cậu ta chỉ có thể đứng trong hành lang, chật vật vì đám khách hàng chen lấn xô đẩy.

Lạc Thủy chỉ biết cười khổ, ai bảo cậu ta quen thói công tử, không nếm mùi khói lửa nhân gian? Đáng đời!

Miến cay nhanh chóng được gói kỹ càng.

Lúc đi ra khỏi tiệm, Đón Cảnh Nhiên cảm thán: " Thật là khâm phục cậu, nơi tồi tệ như thế này mà cũng dám ngồi "

Lạc Thủy biết cậu ta là người được nuông chiều từ nhỏ, câu kỳ kén chọn nên cũng không thêm so đo, chỉ nói: " Cậu không hiểu đâu ". Đúng vậy, cậu ta không hề hiểu được, đã quen thói sinh hoạt nhà cao cửa rộng giàu sang phú quý, làm sao có thể hiểu thú vui của những nơi ồn ào náo nhiệt, làm sao có thể hiểu được hương vị của món miến cay này chứ?

Đón Cảnh Nhiên nghe được mấy chữ kia, cũng cảm thấy mình quá xa lạ. Nhưng trước giờ cậu am hiểu việc điều tiết tâm tình nhất, bèn cầm lấy miến cay của Lạc Thủy, kiêu ngạo nói: " Mình sẽ hiểu thôi "

Đón Cảnh Nhiên khẳng khái muốn đưa Lạc Thủy về tận ký túc xá, cô không từ chối được, đành phải đi theo.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái xe hư của cậu ta, lo lắng hỏi: " Rồi cậu về thế nào? "

" Hừm? Thì lái đại lão bà về chứ sao? "

Lạc Thủy ngờ vực: " Không phải xe cậu hư rồi sao? "

" A, quên mất, cậu đang lo cho mình à? Bỏn thiếu gia có tay có chân, sợ gì? " Hồng rồi, nhất thời lỡ miệng..

" Cậu xác định là xe hư chứ không phải nào cậu hư chứ? " - Bây giờ mà cô tin rằng xe cậu ta hỏng nữa thì cô chính là một con ngốc!

"...Mình đi hỏi lại lần nữa " Đón Cảnh Nhiên gãi gãi đầu, quả nhiên cậu không quen nói láo.

Lạc Thủy thô lỗ giựt lại miếng cay, không thèm quay đầu nhìn mà chạy vào ký túc xá.

Lúc Tiết Diễm Yến thấy hai cái hộp được đóng gói mang vào phòng, mắt liền sáng lên như đèn pha, vội vã lay lay Liễu Oanh đang ngủ mà hét to: " Mau mau dậy, có đồ ăn rồi kìa "

Liễu Oanh ngủ đến no, lẫu bầu vài câu rồi ngủ tiếp.

Tiết Diễm Yến nhận lấy miến cay, nói: " Cậu nhìn cậu xem, cho bọn tớ đói meo râu cả rồi "

Bà cụ non Lạc Thủy nhỏ giọng lẩm bẩm: " Còn không phải tại các cậu đòi ăn đồ ăn ở nơi xa? "

Tiết Diễm Yến nghe được, dùng móng tay捏 đuôi Lạc Thủy một cái: " Cậu đừng có ra vẻ tốt bụng không cần báo đáp, câu rùa vàng không được thì mắt nào luôn rồi à? "

Lạc Thủy tận tình khuyên bảo, giải bày: " Đại tỷ à, muối và cậu ta không cùng một đẳng cấp. Muối không thích cậu ta, cậu ta cũng không thích muối, không phải biết lâu rồi sao? Bây giờ mọi gian tình ở đâu ra đây? "

" Muốn phát huy chủ quan thì phải chủ động, điều kiện cần thiết là sự sáng tạo, cậu học môn chính trị cao cấp thật là uổng phí" Tiết Diễm Yến gõ đầu Lạc Thủy một cái, còn dám nói người ta không thích? Không thích mà lúc gặp gỡ cậu thì hai mắt tỏa sáng sao? Con nhỏ này thật chậm tiêu về mặt tình cảm, người ta nói bóng nói gió, dò xét kỹ càng đều vô dụng, trừ khi đem kéo cậu ta ra ngoài rồi trách móc một trận mới vừa lòng..

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Khuynh lâu dĩ họa

Editor: Selene Lee

(Khuynh lâu dĩ họa: ý nói đôi lần lấy tranh, cứ để vậy cho hoa mỹ nha)

(TG: Bây giờ ta mới phát hiện ra truyện thật sự cầu huyết)

" Mình mặc kệ là chủ quan hay khách quan, cậu chỉ cần biết chuyện đó không bao giờ tồn tại là được" - Lạc Thủy lấy mấy cuốn sách từ trong ba lô ra

ngoài, vuốt phẳng phiu từng nếp nhăn rồi xếp vào kệ, đoạn lại ngoảnh đầu nói với giọng điệu kiên định.

Tiết Diễm Yến than thở, đành cúi đầu tiếp tục ăn miến cay... Thật sự rất ngon!

"Này, làm sao cậu biết chuyện bọn mình ở căn tin?"

"Cậu cũng xem thường mình quá, mình là ai chứ?"

Bộ dạng kia của cô nàng sao ngày càng giống kẻ họa thủy nào đó thế nhỉ?, thật là xứng đôi - Lạc Thủy cảm thán, mặc dầy nói tiếp: "A, cậu là ai?, tôi không quen cậu, cậu đến phòng chúng tôi có chuyện gì?"

Tiết Diễm Yến đang thỏa mãn ăn miến cay thì xém phun hết ra ngoài: "Ba ngày không đánh đòn thì cậu lên mặt đúng không? Đợi mình ăn xong thì cậu biết tay với mình"

Lạc Thủy căn cứ vào chuyện "thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng", định đi đánh răng rửa mặt rồi leo lên giường chơi game tiếp. Ai ngờ phía dưới lại bị "con muỗi" nào đó công kích đau điếng, Lạc Thủy muốn khóc... Tại sao cô sinh ra là nhóm máu O chứ?

Lạc Thủy mang thau rửa mặt, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy kem đánh răng ở đâu cả, cuối cùng cô nhớ ra việc sáng sớm mình đã quăng mất tuýp kem, còn định bụng là buổi tối sẽ đi mua, bây giờ lại khuấy đi mất.

"Diễm Yến, cho mình mượn kem đánh răng của cậu nhé"

Kết quả là Lạc Thủy đứng nửa ngày trong nhà vệ sinh cũng không nghe được tiếng trả lời, cô bèn đi ra ngoài, vừa đặt chân lên thì thấy Tiết Diễm Yến đang dán mắt vào màn hình máy tính, Lạc Thủy nghi hoặc tiến tới nhìn cho rõ, liền bị bất ngờ vì một dòng chữ lớn:

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Bán ảnh chụp đáng hình ngọc ngà của Nhục Thủy Tam Thiên đây, ai mua mời trà giải.

Lạc Thủy giận đến sôi cả người: "Cậu đang làm cái quái gì thế?"

Mặc dù âm mưu đã bại lộ nhưng Tiết Diễm Yến vẫn cứ bình chân như vại, còn vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, tỏ ý bảo Lạc Thủy ngồi xuống: "A Thủy, trước hết ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng nước cái đã, giận chi cho mệt óc, đâu phải cậu không biết tính mình đâu? Đã hứa rồi thì nhất định mình sẽ làm đến cùng!"

Lạc Thủy hung dữ trừng Tiết Diễm Yến, bản mặt này của cô nàng chắc chắn là có âm mưu, bèn lên giọng hỏi: "Cậu muốn gì?, mau nói ra hết đi"

Tiết Diễm Yến kéo Lạc Thủy ngồi xuống, biết thế nào cũng mắng cô mà: "Cậu nhìn mà xem, mình đã xuất lời ra thì sao có thể rút lại đây? Với lại dựa vào cái dáng người này của cậu thì kiếm mấy ngàn vàng tuyệt đối không thành vấn đề"

Lạc Thủy lại nổi giận, vàng trong game thì đáng giá bao nhiêu tiền chứ?: "Chỉ vì chút vàng đó mà cậu muốn bán mình?"

"Cậu không thể suy diễn như vậy nha, chẳng qua chỉ là một bức ảnh thôi, mấy ngàn vàng mà cậu dám chê à?" - Tiết Diễm Yến xoay người lại tiếp tục công việc "Dù cậu đồng ý hay không thì bức hình này cũng phải bán"

Lạc Thủy bất lực, đành lao theo thôi chứ biết làm sao? Trước giờ Diễm Yến luôn là loại người "miệng dao găm tâm đậu hũ", làm việc có giới hạn rõ ràng, không chừng cô ấy đã biết chuyện gia tộc Thanh Thanh công kích cô trên kênh thể giới rồi.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ, Lạc Thủy mở game ra liền thấy kênh thể giới náo loạn một trận.

"Một viên sỏi nhỏ động một vùng nước lớn", Tiết Diễm Yến học ngành truyền thông đương nhiên biết rõ đạo lý này.

[TG] Hoa Khát Cái: Ảnh của Nhục Thủy? Đâu? Đâu?

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Thảo Nguyên Phi Yến, mau ra giá đi.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Ra giá đi, ta cũng muốn xem nhân yêu kia là cái dạng gì.

[TG] Trên Trời Bạch Ngọc Kinh: Các huynh đệ tí muội mau bình tĩnh, ai biết hình đó có phải là của Nhục Thủy hay không? Xem chừng Thảo Nguyên Phi Yến là một kẻ lừa gạt cũng nên.

[TG] Niêm Diệp Phi Hoa Chương: Dám nghi ngờ vợ ta? Đi chỗ khác chơi đi.

[TG] Liếm Núi Anh Yêu Em: Thương để mình chứng Phi Yến là người tốt.

[TG] Hoa Khát Cái: Không ảnh thì không có chân tướng.

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Tin hay không thì tùy, ta dám thề đây là hàng thật, tuyệt không giả dối nửa chữ...bây giờ bắt đầu đấu giá.

[TG] Phi Thiên Nhất Kiếm: Haizz, ta viêm màng túi rồi, đành đứng làm quan chúng vậy.

Lạc Thủy muốn khóc...Sao cô lại có cảm giác mình đang bán thân vậy?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa : Lạc Thủy bán thân, ta buồn quá

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Thật hay giả?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Người đã tới rồi kìa, huynh muốn biết thì tự mình đi hỏi đi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta là bất đắc dĩ nên phải bán chút đồ, không phải bán thân!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngự: Xem ra ảnh kia là hàng thật.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta thật tò mò, không biết Lạc Thủy trông như thế nào nhỉ?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Dạng người

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Mặc kệ Nhược Thủy, chúng ta tiếp tục.

[Bang hội] Cỏ Non: Với trực giác của thiếu nữ, ta tin Nhược Thủy chính là một mỹ nhân nha!

[Bang hội] Trâu Già: Em chắc chắn không phải ảo giác?

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Ta lại tò mò giá bán kìa, không biết bao nhiêu đây?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Mọi người, mau nhìn kênh thể giới đi!

Nhất thời toàn bang yên lặng trong 3 giây.

Lạc Thủy cũng vội vàng mở kênh thể giới ra xem.

[TG] Hoa Khát Cái: 1000

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Chú ý chú ý, Hoa Khát Cái ra giá 1000 vàng

[TG] Tô Thiển Hoan: Thể giới này đúng là điên hết rồi

[TG] Tinh Thần Bị Chà Đạp: 2000

Vì sao Tinh Thần cũng ra giá?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tinh Thần?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta muốn giúp muội nâng giá thôi mà

Lạc Thủy đỏ mồm hôi, lỡ may không có ai tăng thêm giá nữa, há không phải cậu ta lãng phí sao?

Sự thật đã chứng minh lo lắng của cô là dư thừa.

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Đừng có tranh với ta, đời này ta thích nhất là xem bộ mặt của tiện nhân, 3000!

Lạc Thủy cười nhạt, thật là dư giả.

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Mọi người chú ý, đám cầu không được đấu giá

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Cô có ý gì?

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Xem không hiểu? đành chịu thôi, ta cũng không biết cầu ngữ. Chị đây có lòng tốt nói cho cô biết, mười lần như cô cũng không sánh bằng móng chân Lạc Thủy đâu.

[TG] Thanh Thanh Tiên Nhi: Có giỏi thì đem hình ra, nói không thì ai chả nói được?

Thanh Thanh Tiên Nhi vừa dứt lời thì không ít người trên kênh thể giới phụ họa theo....Người này... hay, giỏi. Mỗi lần nói một câu đều mang tính lời kéo cao, xem như có năng lực.

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Vậy nếu cô có bản lĩnh thì bỏ tiền ra mua đi!

[TG] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Miệng chó sao mọc được ngà voi?

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Thảo Nguyên Phi Yến ***** (thô tục bị hệ thống che lại)

[TG] Tứ Hải Quy Nhất: Không cần nói nhảm, 4000

[TG] Thảo Nguyên Phi Yến: Còn ai ra giá nữa không?

[TG] Tây Môn Trái Chủ: Ta thay mặt đồng học Nam Cửu Khanh, mời Thảo Nguyên Phi Yến đội một lát

[TG] Chanh Ngát Hương: Wow, đại thần cũng mua hình?

[TG] Mưa To Gió Lớn: Đại thần đâu mà đại thần?

Sau đó Lạc Thủy nghe được một tiếng " đing ", hệ thống nhắc nhở cô: Hào hữu Nam Cửu Khanh của bạn đã online.

[TG] Nam Cửu Khanh: Thảo Nguyên Phi Yến, ta dùng hai tiểu lâu trong " Tuyệt Diễm Phần Thiên " đổi với cô, tùy ý chọn lựa

Ngay tức khắc mọi người trên kênh thể giới đều hít một hơi lạnh, không ai nói được lời nào nữa... bất luận là trong game hay đời thật, nhà luôn luôn là thứ đáng giá nhất, giá trị sử dụng cao mà lại khó mất giá. " Tuyệt Diễm Phần Thiên " lại là khái niệm gì chứ? Ban đầu hệ thống hỏi mua cũng không thành công à...

Lạc Thủy giật mình dơ ra, nửa ngày sau mới Quảng ra được mấy chữ: " Không ngờ huynh là người như vậy nha "

Cuối cùng Tiết Diễm Yến cũng quyết định Nam Cửu Khanh đã lấy được bức hình kia...

Không biết Diễm Yến sẽ đưa bức ảnh nào cho đại thần đây, Lạc Thủy vội vàng nhìn ai đó: " Diễm Yến, cậu định đưa tấm nào cho anh ấy? "

Tiết Diễm Yến dừng mảnh gỗ phím: " Mình định lấy tấm chụp lúc cậu tham gia đoàn viên "

" Đừng, ngàn vạn lần đừng " - Ảnh chụp đoàn viên là ngày đầu tiên vào đoàn, trông cô lúc đó như một đứa con trai nha " Không phải cậu đưa rồi chứ? "

Diễm Yến liếc cô: " Không cần kích động thế chứ? "

Lạc Thủy nóng nảy, sao bình thường cô lại không phát hiện con nhỏ này " ông nói gà bà nghe vịt " như thế chứ? " Rốt cuộc là cậu có đưa không? "

" Không phải ban này mình vẫn chưa nói hết sao? Ai bảo cậu chen ngang làm chi? "

" Được rồi, là lỗi của mình, cậu nói tiếp đi "

" Mình bảo đại thần một bên giao tiền một bên giao hàng, đại thần bảo được, hỏi mình muốn tiểu lâu cũ hay mới, còn chờ cậu qua xem nữa đấy "

Lạc Thủy thờ phào nhẹ nhõm... tấm hình kia còn chưa gửi đi... cô vội vàng nhảy xuống giường kéo Diễm Yến ra khỏi ghế.

Tiết Diễm Yến không ngờ Lạc Thủy mạnh như thế, gắng gượng đẩy cô ra: " Cậu làm gì?...Bớ người ta cướp, cướp "

Lạc Thủy ngượng ngùng cười nói: " Không phải cậu muốn đưa hình sao? Chúng ta nhanh tìm một tấm đi "

Lúc này Tiết Diễm Yến mới vỡ lẽ, rõ ràng là người ta muốn chọn một tấm hình hoàn mỹ nhất đưa cho đại thần...Thì ra mấy tin đồn bát quái gần đây đều là sự thật...Nhưng cậu ấy chơi game lâu như vậy, người ta còn không biết cậu ấy là nam hay nữ, bây giờ lại chủ động đưa hình là ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hoàng hoa khuê nữ

Editor: Selene Lee

Tặng chương này cho bạn Phuochieu90 nhé. Cảm ơn bạn đã ủng hộ truyện của mình,

Tiết Diễm Yến nhìn bộ dạng sốt sắng của ai đó, không nhìn được nảy ra ý muốn trêu chọc, mở tủ lấy ra một bịch bánh nướng: " Ôi, con gái nhà ai mà lòng xuân phơi phới thế này?Đúng là tình yêu tìm đến thì người cũng đổi thay "

" Làm gì có " - Lạc Thủy giật lấy bị bánh, biểu cảm kỳ lạ.

" Vậy sao cậu lại đồ mặt thế? "

Bây giờ Lạc Thủy mới phát hiện ra mặt mình còn nóng hơn bánh nướng, cô chạm qua gò má búng búng một cái, sau đó ném vội bịch bánh trên tay xuống, nhảy lên giường chôn mặt vào gối, tai còn nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Cô có chút hoảng hốt, ai oán kêu lên rồi chồm chần kín đầu, thậm chí bản thân bị rút não...tại sao còn muốn làm mọi chuyện rồi rắm hơn?

Tiết Diễm Yên lên cười, đồng tai nghe được mấy tiếng rên thâm thì trên giường...Đúng là cô gái nhỏ đến thời kỳ sắc xuân nhộn nhạo.

[Mật] Thảo Nguyên Phi Yên: Ban nãy ai đó chiếm máy tính của ta, (icon cười), muốn chọn một tấm hình thật đẹp cho huynh, bây giờ ta phải cố gắng vậy.

Nam Cửu Khanh trả lời bằng một icon kinh ngạc

[Mật] Thảo Nguyên Phi Yên: Lạc Thủy nhà chúng ta là một hoàng hoa khuê nữ, giá bán cho huynh tuyệt đối không phải cường đại

Nam Cửu Khanh ngồi trước máy tính nhoen miệng cười.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Đương nhiên. Khi nào rảnh cứ đến Tuyệt Diễm Phần Thiên chọn nhà, tìm được thì liên lạc với Tây Môn Trái Chu thương lượng kỹ càng

Đại thần là ai chứ? Giải quyết thật dứt khoát, Tiết Diễm Yên nghĩ thâm

Cô quay đầu gọi Lạc Thủy: " Lạc Thủy, mau chọn nhà đi, mình và cậu mỗi người một căn "

Lạc Thủy có chút chần chừ, nếu như bị đại thần nhìn thấy, liệu anh ấy có nghĩ cô là một kẻ tham tiền hay không? Hình như không hay lắm đâu.

Cô ngồi dậy bẻ khớp tay chân tời rút ở đầu giường ra một cái gương, bắt đầu soi tới soi lui: Quả thực mi cong như trăng non, khuôn mặt miễn cưỡng xem như trắng hồng nhưng mũi lại có vẻ không thẳng, miệng không đủ quyến rũ, cằm cũng không đủ nhọn. Làm thế nào bây giờ? Chắc đại thần cảm thấy cô khó coi lắm, cũng không thích thân thể gầy gò xương xẩu này của cô nữa..Nếu như Tiết Diễm Yên đưa một bức hình xấu cho anh ấy...Cứ nghĩ đến đây thì Lạc Thủy giống như uống phải một vại giấm, mất hết cả sức lực, lòng lại chua chát khôn nguôi.

Tiết Diễm Yên bay đến trước cửa Tuyệt Diễm Phần Thiên, nhưng cô đợi nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Lạc Thủy đâu cả, liền quay người nhìn lại, chỉ thấy một nàng Tây Thi thờ thần mất hồn, hốc mắt thoáng đỏ.

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Tiết Diễm Yên dè dặt hỏi: " Lạc Thủy, không phải cậu đang yêu ảo đấy chứ? "

A, yêu ảo? Tình yêu như vậy quả không tốt chút nào, Lạc Thủy lấy lại tinh thần, véo bấp đùi mình một cái, lên tiếng chối bỏ...Cô yêu ảo khi nào chứ?

Tiết Diễm Yên nhìn khuôn mặt " lờ lờ một đầng, tâm một nẻo " của ai đó, tận tình khuyên nhủ: " Cậu còn không biết người ta tròn méo thế nào, đừng suy nghĩ nhiều quá. Bây giờ mình chỉ có thể bảo cậu một câu này thôi: Chớ để đến lúc bị bán thì mới nhận ra mình đang đếm tiền thay kẻ khác "

Khuôn mặt Lạc Thủy xanh trắng bất thường..Cô chỉ muốn tạo ấn tượng đẹp với đại thần đồng thời làm cho lời đồn nhân yêu kia bị dẹp bỏ thôi, tại sao phải nói khó nghe như vậy? Nhưng mà cô biết Diễm Yên cũng chỉ muốn tốt cho mình, liền gật đầu tỏ vẻ chấp thuận. Lạc Thủy còn sợ Diễm Yên không yên tâm nên nói tiếp: " Mình không có nghĩ đến chuyện yêu ảo gì đó, chẳng qua là bạn bình thường trên mạng mà thôi "

Bạn bè tốt như đôi phu thê Lâm Thủy, đúng, chỉ là như vậy thôi.

Tiết Diễm Yên không nhịn được: " Bây giờ đi chọn nhà được chưa? "

Lạc Thủy lắc đầu: " Mình cũng không cần đâu "

" Vậy tùy cậu thôi "

Lạc Thủy không an lòng online, đang lúc chần chừ không biết có nên tìm Nam Cửu Khanh mua lại tấm ảnh kia hay không, lại nhận được một tin mật của anh ấy.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Không ở bên cạnh huynh thì muội bảo vệ huynh như thế nào đây?

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên:...

[Mật] Nam Cửu Khanh: Dĩ nhiên nếu như mỹ nhân có thể cảm nhận được trạng thái của anh hùng thì không sao cả, xem như ngoại lệ.

Lạc Thủy muốn khóc, theo như vốn hiểu biết hạn hẹp của cô, hình như bản thân cô không có công năng dị thường như vậy đâu.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Tọa độ

[Mật] Nam Cửu Khanh: Đỉnh Ma Thiên Nhai

Địa thế của đỉnh Ma Thiên Nhai vốn hiểm trở, mây mù bao phủ quanh năm, từ xưa đến nay muốn lên núi thì chỉ có duy nhất một sơn đạo ngoằn ngoèo với độ cao ghê rợn, nếu như không cẩn thận liền đi tong một lọ nước hồi sinh, xác suất gặp chuyện này lại đến 80 %. Vì thế mọi người đều không muốn đến gần, nếu như không phải có nhiệm vụ gì đặc biệt thì sẽ chẳng ai bén mảng đến.

Dĩ nhiên cũng có không ít kẻ thích mạo hiểm muốn tiêu tốn nước hồi sinh để leo lên, chẳng qua là do cảnh sắc phía trên làm người ta tương đối thất vọng, chỉ là một đoạn nhai bình thường toàn đất đá rừng rậm, quạ đen lại kéo thành bầy.

Đại thần chạy đến nơi đó làm gì?

Lạc Thủy nghi hoặc không ngớt, cô đứng dưới chân Ma Thiên Nhai nhìn đỉnh cao vút phủ mây của nó, không khỏi sử hãi trước năng lực của tạo hóa, khó trách người ta nói muốn phát huy tính năng động chủ quan thì phải tuân theo quy luật khách quan...

Cô tuân theo quy luật khách quan, chính là đứng ở dưới chân núi không dám cử động, chỉ có thể cầu cứu đại thần

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Hình như muối không lên được

[Mật] Nam Cửu Khanh: Đợi ta ở đó, đừng đi lung tung

Lạc Thủy là một đứa trẻ tương đối ngoan ngoãn, nên cô chỉ ngơ ngác đứng nhìn, cảm nhận một cơn gió nhẹ phảng phất qua tầng mây, dịu dàng đẩy mây qua một bên...Khó trách thần tiên ai cũng thích ở trên núi cao, thật sự chính là tiên cảnh chốn nhân gian bụi trần. Phóng tầm mắt xuống bên dưới, phía Đông là vách đá dựng đứng, phía Tây là một mảnh um tùm cây bụi, loáng thoáng có thể nhìn thấy được con đường mòn lúc ẩn lúc hiện, mông lung mờ mờ. Hình như cứ bóng người đi đến đây...càng ngày càng gần, ôi thần linh ơi, đừng nói với cô đó là thần tiên nhé!

[Mật] Nam Cửu Khanh:?

Nhìn thấy 3 chữ Nam Cửu Khanh hiện ra trước mắt, ảo tưởng của Lạc Thủy liền tan biến

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên:!

[Mật] Nam Cửu Khanh: Nhấn đi theo, ta mang muối lên

Lạc Thủy vội vã kiểm tra lại kho đồ của mình, vẫn còn hai lọ nước phục sinh, cô lại hoài nghi nhìn đại thần một cái, chắc bao nhiêu đây là đủ rồi nhỉ?

Lúc mới bắt đầu thì Lạc Thủy bám theo rất dễ dàng, cũng không cần động chuột, nhưng càng đi sâu vào thì đường càng hẹp, hai bên còn có cây mây và dây leo chập chờn che lấp lối vào.

Mỗi khi gặp phải cây cỏ dại có gai thì Nam Cửu Khanh sẽ đi chậm lại, tự mình nhảy qua rồi dùng thân thể che chắn để Nhược Thủy đi qua an toàn.

" A, cây gai có tán công! " - Lạc Thủy nhìn thấy thanh máu của Nam Cửu Khanh tuột xuống thì la lên. Chợt nghĩ đến việc đại thần không nghe được, cô liền vội vàng gửi tin nhắn cho anh

Thực ra bên này Nam Cửu Khanh nhìn thấy máu tụt cũng cảm thấy rất buồn bực: " Này mỹ nhân, bình hoa là tươi đẹp, nhưng thực tế quá lại quá tàn khốc "

Huynh mới là bình hoa, cả nhà huynh đều là bình hoa, không phải là do huynh tự nguyện bảo ta nhấn đi theo hay sao? - Lạc Thủy gửi đến một icon tức giận, đôi này cô ghét nhất là những kẻ trông mặt mà bắt hình dong, cô bẻ khớp tay răng rắc nói: " Đừng buộc muối động thủ "

Nam Cửu Khanh: " Chuẩn tầu

Nhược Thủy Tam Thiên:.....

Không thể làm được gì nên Lạc Thủy đành lướt xem kênh trò chuyện, nhìn bóng dáng của vị công tử áo xanh nào đó, trái phải che chắn, luôn luôn quay đầu nhìn cô, lần đầu tiên Lạc Thủy có ý nghĩ muốn quay lại thay đổi chức nghiệp, nếu như cô là một vú em thì tốt rồi, ít ra bây giờ còn có thể giúp anh ấy hồi máu.

Mặc dù đường đi có chút mùi vị gian khổ, nhưng đại thần đi rất bình thản, căn bản không xảy ra bất kỳ tình huống nguy cấp nào, thể hiện rõ việc anh ấy rất quen thuộc với con đường này. Nhưng đại thần đưa cô đến đây làm gì chứ? Lúc này Lạc Thủy cảm thấy mình thật sự ngu ngốc, đi đến sườn núi rồi mới ngộ ra được...Nếu như bị tiên dâm hậu sát ở cái chốn khi ho có gáy này thì chắc chắn sẽ không ai hay biết đâu!

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Lão đại, chúng ta đến đây làm gì?

Căn cứ vào bản đồ khu vực, trên trời chỉ có thể nhìn được quạ đen.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Bắt quạ đen

Quang quác, quả nhiên Lạc Thủy nghe được tiếng quạ đen bay vòng vòng quanh đầu mình

Lạc Thủy điềm tỉnh hỏi lại: Thật hay giả?

Nam Cửu Khanh trả lời: Để nấu

Lúc này thì Lạc Thủy hoàn toàn đầu hàng, chỉ có thể ai oán nhìn màn hình. Chạy đến đây khổ sở như vậy chỉ để bắt quạ đen...Đại thần quen thuộc nơi này như vậy, không lẽ anh ấy thích bắt quạ đến thế? Lạc Thủy dựng hết cả tóc gáy lên, sở thích này của đại thần quả thật có tinh thần sáng tạo, phù hợp với môi trường xã hội chủ nghĩa...

Bất quá thao tác chạy của đại thần thật đẹp mắt! Máy chỗ có vẻ nguy hiểm đều không làm khó được anh ấy, Lạc Thủy đẩy về sừng bãi nhìn anh, nhưng lại nghĩ đến việc điều này do bắt quạ đen mà luyện thành, lưỡi cô liền lú hết lại, không thể thốt lên một lời ca ngợi nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại sát phong cảnh

Editor: Selene Lee

Sau vài phen giãy giụa quán quyết triển miên, cuối cùng 2 người cũng lên đến đỉnh nhai.

Lạc Thủy tất trạng thái đi theo.

Ban nãy lúc đi lên chỉ nhìn về phía trước, tinh thần tập trung cao độ nên chưa có dịp nhìn xuống, bây giờ nhìn xuống dưới....Lạc Thủy im lặng.

Một lúc lâu sau, trên màn hình hiện ra bóng dáng phiêu dật của bạch y nữ tử, mang theo bộ dáng hương nguyệt ngâm thơ, hé mở đôi môi mộng đỏ: "Ta muốn cười gió trở về, lại e sợ Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, nơi đây cao nhưng không quá lạnh "

Nam Cửu Khanh hóa đá.

Lạc Thủy nhớ đến mục đích dở hơi của đại thần, cô liền hướng mắt tìm bóng dáng mấy con quạ đen, chúng bay qua bay lại rất nhiều nhưng không dễ bắt đầu.

Nhược Thủy Tam Thiên: Lão đại, ta muốn bắt vài con quạ đen được không?

Hòn đá Nam Cửu Khanh vô lực nói: "Đừng đại sát phong cảnh "

Đại sát phong cảnh? Không phải huynh muốn bắt quạ hay sao? - Lạc Thủy vẫn còn chìm trong suy nghĩ thì đại thần đã đi xa về phía Tây.

Nhược Thủy Tam Thiên hô to: "Đại sát phong cảnh ở chỗ nào? "

Nam Cửu Khanh: "Đội lát nữa muội sẽ biết "

Cô cũng rất muốn đội, nhìn xem ai là kẻ bắt quạ đen đại sát phong cảnh.

Lạc Thủy nghi hoặc nhìn tứ phía, đỉnh nhai này bằng phẳng lạ thường, nhưng cảnh sắc bị mây mù xung quanh che lấp mất, không nhìn thấy rõ, hơn nữa còn có đám quạ đen kêu " quang quác " trên đỉnh đầu, thực sự rất chán chường. Có lần cô đọc được lời nhận xét trên diễn đàn, họ bảo nơi này không phải nơi tốt đẹp gì, quả thật không sai: Phong cảnh không có, lấy gì ra mà đại sát phong cảnh chứ? Xi

Không biết đã đi mất bao lâu, bên tai mơ hồ nghe được tiếng nước chảy róc rách, mây mù dần dần tan đi, tầm mắt rõ ràng.

Lại đi thêm một đoạn nữa, liền bất ngờ nhìn thấy một dòng suối xanh biếc, nước trong suốt thấy đáy, còn có vài chú cá nhỏ quẫy đuôi đủ màu sắc lướt qua.

Lạc Thủy tỏ mò ngồi xuống nhìn, cô suy nghĩ một chút rồi lấy từ túi ra một cây cần câu thu hoạch cao cấp, bắt đầu câu cá.

Nam Cửu Khanh bật cười, nha đầu này, nơi này căn bản không thể thu hoạch được gì, liền tìm một chỗ ngồi xuống.

Mặc dù Lạc Thủy là một cô nương kiên nhẫn, nhưng qua nửa ngày không có động tĩnh gì cũng đâm chán nản, bèn tự lẩm bẩm: " Hình như câu không được "

Nam Cửu Khanh: " Bây giờ muội phát hiện cũng không trễ đâu "

Nhược Thủy Tam Thiên liếc anh một cái: " Tại sao huynh không nói cho ta biết? "

Nam Cửu Khanh tỏ vẻ vô tội: " Ta nghĩ là chỉ có máy tính ta không thu hoạch được "

Nhược Thủy Tam Thiên: "... "

Nam Cửu Khanh liếc mắt nhìn dòng suối trong veo, hỏi: " Muội nhảy qua được chứ? "

Lạc Thủy nháy mắt, khẽ mỉm cười: " Nhìn ta "

Nam Cửu Khanh nhìn cô lui ra sau hai bước, chạy lấy đà rồi nhẹ nhàng phóng qua, còn nở nụ cười yêu kiều như nai con.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Coi thường ta, hừ hừ "

Nam Cửu Khanh: " Trâu mới kêu hừ hừ "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Huynh mới là trâu, còn là trâu già nữa! "

Nam Cửu Khanh: " Vậy muội muốn nhận mình là cỏ non? "

Trâu già gặm cỏ non... Lúc nghe câu đó xong, không hiểu sao Lạc Thủy lại thấy mặt mình nóng lên... Quả thật dạo này thời tiết quá oi bức.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Huynh nghĩ nhiều quá rồi "

Nam Cửu Khanh: " Không đời nào, ta không phải kiểu người sâu sắc "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Là da mặt huynh tương đối sâu "

Nam Cửu Khanh tỉnh ngộ: " Quả nhiên mỹ nhân hiểu rõ ta "

Lạc Thủy quyết định dùng vũ lực để giải quyết, cô gửi một tin cho Nam Cửu Khanh ở bờ bên kia: " Xem thử ai nhảy xa hơn "

Nam Cửu Khanh: " Được thôi "

Nam Cửu Khanh liền đem tọa kỵ ra, nhẹ nhàng nhảy một cái... Kết quả ra sao thì ai cũng biết

Anh tỏ vẻ thân si ôm quyền: " Đa tạ đa tạ "

Lạc Thủy nóng máu, giận giữ nói: " Huynh dùng tọa kỵ, không tính điểm "

Nam Cửu Khanh có ý tốt an ủi: " Ta có thể hiểu được suy nghĩ của muội, nhưng muội nhìn mà xem, ngay cả nó mà muội cũng không thể thắng được, coi như thua đi, ngoan "

Lạc Thủy than thở, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, quên đi quên đi

Tọa kỵ của Nam Cửu Khanh quả là cực phẩm, có mấy phần tương tự với nhân sư bên Ai Cập, ngân quang tỏ ra lấp lánh, uy phong凛冽.

Lạc Thủy tặc lưỡi khen ngợi, vô giá vô giá...

Lúc người chơi đạt cấp 165, mọi người đều sẽ nhận được 1 nhiệm vụ thần thú, coi như không tính đến chuyện bản chất của nhiệm vụ quá biến thái, đã vậy còn cần đến một số lượng nhân dân tệ khổng lồ để mua tài liệu, cho nên phần lớn người chơi không bao giờ chọn thực hiện nhiệm vụ này.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ban nãy sao không dùng đến nó? "

Tốc độ của tọa kỵ rất nhanh, còn có thể cưỡi chung hai người, nếu dùng sớm không chừng đã sớm bắt được quạ rồi.

Nam Cửu Khanh: " Ta muốn thưởng hoa vọng nguyệt "

Lạc Thủy nhìn trời: " Đáng tiếc không có Thu Hương "

Nam Cửu Khanh: " Ta cũng không phải là Đường Bá Hổ, đúng không, mỹ nhân? "

Lạc Thủy hết năng lực giải thích

Nam Cửu Khanh thu lại tọa kỵ, tiếp tục chậm rãi tiêu dao.

Quanh co khúc khuỷu.

Hoa Đường Lệ (anh đào của Triều Tiên) nở rộ, mang theo màu hồng rực rỡ tràn ngập mọi nơi, tựa như những khuôn mặt vui vẻ đang đua, đón gió, vẫy

tay lắc lư như tròng điệp mãi không dứt.

Lạc Thủy có phần ngạc nhiên: "Huynh phát hiện ra nơi này lúc nào? "

Nam Cửu Khanh không trả lời, chỉ yên lặng mỉm cười.

Lạc Thủy chậm rãi đi đến, cô phát hiện ra những bông hoa này không có bất kỳ thuộc tính nào, nói cách khác chính là do hệ thống thiết lập nên. Đây cũng là một trong những chi tiết tạo nên thành công của game, tạo lập hoàn mỹ đến từng ngõ ngách, núi hoang vắng vẻ như vậy cũng không làm qua loa chút nào.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Có chuyện gì? "

Nam Cửu Khanh: " Đây là bản đồ chưa được mở, sau khi dùng chức năng di chuyển sẽ trở thành bản đồ nhiệm vụ "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Thì ra là vậy "

Thật may là nơi này không có quạ đen, nếu không thì sẽ thật sự đại sát phong cảnh.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Vậy khi nào chúng ta mới bắt quạ đen? "

Nam Cửu Khanh rên rỉ: " Hôm khác chúng ta lại đến "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Há? "

Nam Cửu Khanh: " Muội thích không? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " A? "

Nam Cửu Khanh: " Muội thích nơi này sao? "

Tiểu nhân gạt đầu, con người trong mắt di chuyển, Lạc Thủy lục tìm trong túi rồi thay trang phục thành một chiếc váy dài màu trắng, chạy vòng quanh biển hoa, nhấn PRT để chụp ảnh lại.

Nam Cửu Khanh có chút rung động, cũng dùng ảo thuật biến ra một bộ trường sam tương tự, đuổi theo Lạc Thủy.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Hôm nay chúng ta offline ở đây được không? "

Nam Cửu Khanh tò vò không hiểu: "? " "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ngày mai trở lại sẽ thấy một biển hoa tuyệt đẹp " - Dành chịu thôi, cô sợ rằng nếu như đi xuống rồi thì sẽ khó mà lên lại được.

Game này thiết lập sẵn trình tự, nếu như offline ở đâu thì sẽ online lại chỗ đó.

Nam Cửu Khanh cười cười, trong đầu liền hình thành một kế hoạch

Hai mắt Lạc Thủy lóe sáng, mặc kệ nguyên nhân hậu quả mà nói: " Lão đại, huynh dẫn ta đến đây để ngắm cảnh sao? " - nói xong thì tự mình cảm thấy xấu hổ

Nam Cửu Khanh tỉnh lại, như vậy còn chưa rõ sao?: " Hiếm khi thấy muội thông minh "

Lạc Thủy nín thở: " Là do huynh bảo ta tới đây bắt quạ đen mà "

Nam Cửu Khanh: " Được rồi, là ta nói "

Khuyết điểm của đứa trẻ này chính là quá thành thật đi.

Nam Cửu Khanh không thể không cảm khái, quạ đen quả thật không cho sức lực.

Vì phong cảnh rất đẹp nên hai người đều không phát hiện ra bây giờ đã là hai giờ sáng..

Vẫn là nhờ Tiết Diễm Yên giật mình tỉnh dậy, phát hiện ra phòng ngủ vẫn còn sáng đèn thì cảm gối đập vào đầu ai đó, bảo cô mau đi ngủ....

Lạc Thủy vắng lời offline

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mộng xuân quả không hay

Editor: Selene Lee

Rốt cuộc anh ấy có muốn bắt quạ đen hay không?

Lạc Thủy trần trọc cả đêm, lúc sáng rời giường thì khuôn mặt càng gầy yếu, hốc mắt đen xì.

Lúc chuẩn bị đi học, Tiết Diễm Yên nhìn cô thành khẩn nói: "Mộng xuân thật có hại cho sức khỏe "

Lạc Thủy tông đầu vào ngực Tiết Diễm Yên, cũng may là nơi này của cô nàng có nhiều thịt.

Liễu Oanh đang đi phía trước liền quay đầu lại: " Chấn cũng mềm nhũn luôn rồi hả? Vấn đề này quá nghiêm trọng đi "

Tiết Diễm Yên đem Lạc Thủy kéo ra ngoài: " Vấn đề này cần phải giải quyết sớm "

Liễu Oanh: " A Thủy, tí ti khuyên muội nên học hỏi tiểu Du một chút "

Cô vừa dứt lời thì đám nam sinh lầu trệt liền nhìn thấy một cái áo T-shirt trắng bay xuống với tốc độ 100 mét trên giây.

Thật là kỳ lạ.

Tiết 4 buổi sáng là giờ của Mao Đặng

Mao giáo sư đang đứng trên bục giảng kia có một biệt danh là " Diệt thú hoành sinh ", nước bọt văng tung tóe, lúc tan học cũng không chịu buông tha.

Mi mắt trên và mi mắt dưới của Lạc Thủy đánh nhau tới tấp, tất cả là do bọn quạ đen chết tiệt kia...coi chừng ta lóc thịt lột da, nuốt gan uống máu bọn này đấy.

Đứa trẻ đáng thương này đã và đang bất tỉnh nhân sự,

Vất vả và lăm mơi trụ qua hết tiết bốn, không ngờ còn bị giáo sư Mao Đặng lôi kéo...

Nội dung cuộc trò chuyện như sau:

giáo sư Mao: Thành tích của em trong kỳ thi lần này rất tốt

Lạc Thủy: Dạ

giáo sư Mao: Trường ta đang có một hoạt động du lịch cách mạng, thầy đã quyết định chọn em làm đại diện trường để tham gia.

Lạc Thủy: Dạ, dạ

Sau đó bạn học Lạc Thủy liền chạy đi mất

Tiết Diễm Yên đứng chờ trước cửa phòng học, thấy Lạc Thủy đi ra thì kéo cô lại hỏi: " lão già Mao kia tìm cậu có việc gì thế? "

Lạc Thủy gạt mình trợn mắt: " Chết rồi, mình hoàn toàn không nhớ thầy ấy vừa nói gì cả "

Tiết Diễm Yên kết luận: " Mộng xuân không tốt "

Liễu Oanh gật đầu tán dương: " Không tốt không tốt "

Lại nhìn thấy một cái áo T-shirt trắng bay ngang qua...

Lạc Thủy đành phải đi hỏi lại giáo sư Mao với dáng vẻ vô cùng ngại ngùng. Nhưng ông lại cảm thấy cô bé này rất tốt: làm việc nghiêm túc, tác phong vững vàng.

Bây giờ mà đến căn -tin chắc chắn là trễ rồi, vì thế Lạc Thủy quyết định đi về phòng ngủ bù...

Lạc Thủy đánh một giấc đến tận 5 giờ chiều mới tỉnh dậy, lồm cồm bò xuống giường rửa mặt thì thấy một cái cà mèn đựng com đã sớm nguội lạnh, lòng cô tràn đầy cảm xúc.

Gọi đi cho Tiết Diễm Yên cùng xuống căn tin, sau đó đánh thức Liễu Oanh

Lúc lên lại game thì đã là 8 giờ tối.

Hôm nay kênh chat bang đặc biệt náo loạn, bang phải thắng lên cấp 6 mới có thể chiếm một cứ điểm, diện tích bang cũng mở rộng hơn.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: AAAAAA, cuối cùng cũng thắng cấp rồi, mọi người mau mau đến chỗ NPC chụp hình lưu niệm

[Bang hội] Cỏ Non: Đến đến

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Tinh thần động đội này của Tinh Thần quả là cần phải phát huy nhiều hơn, đúng không vũ em?

[Bang hội] Hiên Viên Đến: Không sai, đúng 9 giờ sẽ thắng cấp, ai online nhớ đến chơi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta đến đây, tiếng hét của huynh là ta choáng váng

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Nhắc đến Lão Nạp...mấy hôm nay huynh biến đi đâu thế hả?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Tương thân mới có cơ hội chiến thắng

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ho khan, vậy huynh có thắng không?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Toàn là bại thôi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nơi nào có bát quái nơi đó có ta, có ta mới tốt.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Haizz, hỏi vua sầu bao nhiêu tựa như chuyện một đại thái giám ở thanh lâu vậy.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lời này của Lão Nạp thật lòng khiến ta " hồn xiêu phách lạc "

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Haizz, vấn đề này không cần nói đến nữa đâu

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Ai viết ra văn này?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta không biết

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta cũng không biết

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Giết!

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Giày da!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Mọi người đến đây đi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vậy cuối cùng ai mua ảnh của Nhược Thủy thế?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không phải huynh đang đi tìm sư thái sao?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Sự kiện lớn như vậy, ai ai cũng bàn tán, ta chỉ đang quan tâm muội thôi

[Bang hội] Cỏ Non: Đương nhiên là Nam đại thần.....Nhược Thủy, tiếp tục báo cáo đi chứ? Đại thần nhìn ảnh ti có ý kiến gì không? Có cầu hôn ti không?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta còn không biết bạn học ta có đưa hình cho huynh ấy không nữa

[Bang hội] Cỏ Non: Thảo Nguyên Phi Yến là bạn học của tí?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đúng vậy

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ta thích cô gái này, Nhược Thủy, nói ta nghe một chút về cô ấy đi

Một đám tiểu nhân của " Bí Niên Phù Hoa " đang giang tay đứng vòng tròn quanh NPC bang

Lạc Thủy đứng trong đám người đó, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tự hào. Mặc dù Bí Niên Phù Hoa là một cái tên không mấy nổi danh trên game, nhưng lại hội đủ ba yếu tố " thiên thời, địa lợi, nhân hòa ". Còn gì tuyệt hơn?

[Bang hội] Gió Đã Vượt Biển Cả: Thắng cấp vui vẻ, chúc mọi người vui vẻ

[Bang hội] Cỏ Non: Tung hoa, cứ điểm chiến sẽ càng vui vẻ, chờ xem chúng ta đánh bọn học không còn manh giáp, tè cả ra quần.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đúng rồi, đến lúc đó ta cùng phu quân nhà chúng ta, Nhục Thủy và Cỏ Non nữa. Chúng ta làm thành một đội đi !

[Bang hội] Cỏ Non: OK

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Không được...Hai cặp vợ chồng, chỉ có mình ta là dân FA, bảo ta đi theo làm bánh mì kẹp thịt nhồi bông chắc? Mấy người không biết xấu hổ à?

Lạc Thủy buồn bã nhớ lại, bình thường cô mặc dây đi theo vợ chồng nhà Lâm Thủy làm nhiệm vụ cũng chưa nói đến, bây giờ hai cặp vợ chồng kéo một mình cô...Sai quá đi mất!

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Không được! Các đội trong bang yêu cầu thực lực là chính, cấp bậc của bốn người các người lại chênh lệch quá lớn, còn không có Nga Mĩ, gặp đội mạnh sẽ không đánh nổi. Lâm Uyên Tiễn Ngư và Nhục Thủy thao tất tốt, hẳn phải làm đội trưởng.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em, huynh đang chia rẽ uyên ương đấy

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Ta chỉ nói sự thật thôi, nếu là bang hội khác thì ta không nói, chứ đám gia tộc Thanh Thanh đầy chiến sĩ RMB, các người muốn chết hết à?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Vú em nói lời thô tục!!!

[Bang hội] Hiên Viên Đế: (icon im lặng) Đến lúc đó ta dẫn một đội, Quân Lâm Thiên Hạ dẫn một đội đi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Cuối tuần ta có chuyện không đến được, lúc đó Hung Khí online nick ta.

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Đây là lần đầu ta tham gia cứ điểm chiến, gà đông lạnh $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đúng rồi, còn chuyện mở rộng bang nữa, Lâm Thủy, lúc ta không có ở đây muội xem thử có vài tiểu hào nào muốn đến đục nước béo cò không?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ta nghĩ chúng ta nên trực tiếp chiêu mộ người quen đi

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tóm lại trong lòng mọi người tự hiểu là được

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Ủ, ta biết rồi, ta cũng có người quen muốn vào bang

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em, sắp đến giờ rồi!

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nói bậy nói bạ, ta đang dùng đồng hồ đếm ngược đấy.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Vú em mà làm việc thì huynh cứ yên tâm

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chụp chung chụp chung, nam trái nữ phải, nhân yêu ra đứng giữa đi

Mọi người đều tự giác đứng sao cho đẹp đội hình, tiếc là phía bên phải của nữ ít đến đáng thương, ở giữa tất nhiên không có ai. Lạc Thủy đeo hồ lô đứng sau đội hình, khéo miệng bắt giác dương lên

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhục Thủy tự giác chút đi, mau mau ra đứng giữa

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Quân Lâm, huynh xem Tinh Thần kìa, thiếu chăm sóc dạy bảo rồi.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Chuyện này ta cũng không giúp được muội, muội xem không có ai đứng giữa thì không hài hòa chút nào.

Mọi người đều cười vang.

Nhục Thủy run rẩy, nhắm hai mắt lại, quyết định " hy sinh nhỏ thành đại sự lớn ", xích ra phía giữa một chút, sau đó nghe Tinh Thần đếm 1 2 3

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đếm ngược 10 giây trước khi thăng cấp

Mọi người đồng loạt hô đến số không. Lạc Thủy móc trong túi ra 3 cây pháo hoa được tặng lúc cô đạt cấp 100, thật may là trước kia chưa bỏ đi, bây giờ có cơ hội sử dụng rồi. Lạc Thủy nhấn nút rồi ngẩng đầu nhìn mảng pháo hoa lớn rực rỡ giữa trời đêm, phấn tán thành nhiều tia lửa.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Haizz, ta cũng định mua pháo hoa về bắn, đắc ý một phen.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Cái này gọi là ăn ý

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ, muội ăn ý với ai?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Sao hôm nay huynh rảnh rồi đến đây vậy?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Đếm xem lễ hội pháo hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cực phẩm rác rưởi

Editor: Selene Lee

Sau khi xem xong lễ hội pháo hoa, Lạc Thủy quyết định offline ngủ bù

Sáng thứ 2 lại bị huấn luyện viên gọi điện thoại đánh thức, Lạc Thủy vẫn chưa tỉnh giấc hẳn, vội vã áp điện thoại vào tai nghe.

" Lạc Thủy Lạc Thủy, thứ năm tuần sau đối thủ của em rảnh rồi đấy "

Trương nhị hòa thượng Lạc Thủy ngơ ngác hỏi lại: " Sao? Đối thủ? "

" Chính là nam sinh lợi hại hôm trước thầy có nói qua cho em nghe đó "

Hình như cũng có chút ấn tượng, nhưng liên quan gì đến cô? " Dạ "

" Thứ năm đó em tới đấu với em ấy một trận đi "

Mặc dù vốn tiếng Trung của huấn luyện viên không quá tốt, nhưng Lạc Thủy hiểu ý ông..Chỉ là so tài một trận thôi, hôm nào cô chẳng làm, thầy ấy có cần phải kích động đến thế không? Mới sáng sớm đã gọi điện thoại?

" Dạ, em biết rồi "

Đến khi cúp điện thoại vẫn còn thấy khó hiểu, lần qua lần lại vài cái cũng không ngủ được, vì vậy Lạc Thủy quyết định online

Cô mở danh sách bạn tốt ra xem, vẫn là một màu xám xịt.

Mở danh sách nhiệm vụ ra thì nhiệm vụ đã xếp hàng đi Mỹ... Lâu rồi cô chưa làm nhiệm vụ, cũng có chút nhớ nhưng. Với cấp độ của cô hiện nay, muốn tăng một cấp thì phải đợi ít nhất mười ngày nữa tháng...sáng sớm cầm dao đi chém quái cũng thật buồn, đành mang cuộc đi đào quặng vậy.

Thật ra việc đào quặng lại càng chán chường hơn

Ở nơi có tài nguyên, chỉ cần nhấn nút thu hoạch thì nhân vật sẽ tự động đào xới.

Nhưng mà đào mỏ có thể thu được nhiều tài liệu làm trang bị, tỷ lệ rơi đồ tốt cũng cao.

Nói đến trang bị của mình, Lạc Thủy cũng có chút khó xử, hiện nay cô đã lên tới cấp 180 mà vẫn còn mặc Lao Sáo Trang của cấp 160. Người ta nói bán rau ăn rau héo, bán áo không áo mặc quả thật hợp đạo. Bỗng nhiên hai mắt lóe sáng....Hình như hôm trước đại thần đưa cho cô một kim trang, cô kích động quá nên bỏ xuống đáy rương rồi lại quên bên đi mất. Lạc Thủy vội vã mở rương ra tìm, thật may là bộ kim trang này đồng cấp với cô, do dự hồi lâu mới quyết định mặc vào.

Quần áo đã xong, chỉ còn vũ khí và Hòa Hồ Lô nữa thôi! Để chế tạo Hòa Hồ Lô cấp 180 cần mảnh kim cương, Hòa Minh Tử và Lưu Sa. Mảnh kim cương và Hòa Minh Tử cô vẫn còn, chỉ có Lưu Sa không đủ vì rất khó kiếm, phải làm nhiệm vụ hoặc mua tại cửa hàng với giá cao, ít nhất cũng tốn tới trăm vàng. Theo kinh nghiệm của cô, khoảng 3 tổ hợp mới tạo ra được một Lam trang, chỉ tính đến tiền mua Lưu Sa thì cô cũng phát điên rồi, nói chi đến mấy thành phần phụ. Giá của Luyện Kim Thạch đắt ời là đắt...Nhưng mà đã theo rồi thì phải theo cho trót chứ làm sao giờ?

[TG] Nhượng Thủy Tam Thiên: Mua Luyện Kim Thạch giá cao đây

[TG] Nhượng Thủy Tam Thiên: Mua Luyện Kim Thạch giá cao đây

[TG] Phi Thiên Nhất Kiếm: Nhượng Thủy, muội chế tạo vũ khí lại rồi sao?

[TG] Nhượng Thủy Tam Thiên: Ừm, thiếu vũ khí

[TG] Tây Môn Trái Chủ: Nhượng Thủy MM, ta có, chúng ta nói chuyện riêng đi

Lạc Thủy phốt lờ đồng fan hâm mộ của Tây Môn Trái Chủ, mở kênh chat mật ra

[Mật] Tây Môn Trái Chủ: Muối muốn bao nhiêu viên?

Nghe giọng của Tây Môn giống như không phải đưa một viên, Luyện Kim Thạch này trước sau gì chẳng phải dùng tới, mua nhiều cũng tốt.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Mua hết số đá huy nh có được không?

[Mật] Tây Môn Trái Chủ: Ta có 3 tổ hợp

Lạc Thủy muốn học máu, có trời mới biết đến khái niệm 3 tổ hợp... một tổ hợp có 99 viên, đến bây giờ cô đi đánh quái bầm dập thì nhiều lắm cũng chỉ có 5 viên thôi đấy!

Được rồi

Người ta là đệ nhất tài phú...Lạc Thủy thầm tự ti

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Là ta sai, mua một viên thôi, huynh mau ra giá đi

[Hệ thống] Tây Môn Trái Chủ muốn giao dịch với bạn, đồng ý hay không đồng ý?

Lạc Thủy nhấn đồng ý, bỗng nhiên phát hiện ra số lượng đá trao đổi là 99 viên, mục giá cả là 0...Hình như ban nãy cô bảo chỉ mua 1 viên mà, một tổ cô mua không nổi đâu!

Lạc Thủy hủy bỏ giao dịch, nhấn lại là mình chỉ cần 1 viên

Khung giao dịch lại hiện ra

[Mật] Tây Môn Trái Chủ: Nhược Thủy MM, mấy thứ này chất trong kho cũng không làm được gì. Muối giúp bọn ta xài hết đi, ta đại diện Đảng và toàn dân cảm ơn muối.

Lạc Thủy gửi đến một cái icon đồ mời hỏi, lại nhấn không đồng ý

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta thật sự không có nhiều tiền như vậy đâu

Tây Môn Trái Chủ lại dùng thư gửi hết đồng Luyện Kim Thạch kia qua cho Lạc Thủy, còn bổ sung thêm một câu: Không cần thì muối quăng cho A Nam đi. Lúc đánh ra mấy lời này cảm giác thật đặc ý, A Nam lúc nào cũng bình tĩnh an định.

Lạc Thủy tách 1 viên từ trong đồng đá ra, gửi phần còn lại cho Nam Cửu Khanh.

Bay đến phố Huyền Vũ giao tài liệu cho NPC rồi luyện ra một bạch bản, lại dùng Luyện Kim Thạch đem đi tôi luyện, tạo thành một cái hồ lô tím thuộc tính bình thường. Lạc Thủy có động lực, tiếp tục bay đến phố Thanh Long để cường hóa vũ khí.

Sau một hồi suy nghĩ, Lạc Thủy quyết định đem Bạch Bản đi cường hóa trước, dù sao thứ này cũng không đáng giá, nếu bị rớt thì có thể cường hóa lần nữa, tỉ lệ phát nổ cũng sẽ giảm đi.

Bạch Bản lên +7 trong một cái nháy mắt, nhìn ánh hào quang đang tỏa ra xung quanh, Lạc Thủy nghĩ chắc nó sắp nổ rồi đây.

Nổ càng tốt, tiếp tục nhấn nút

Vì thế...

"Đỉnh " một tiếng lên +8

"Đỉnh " một tiếng lên +9

"Đỉnh " một tiếng lên + 10

Lạc Thủy co giật hoàn toàn, mấy chữ "Cường hóa đến +10 " cứ lẩn qua lẩn lại trong đầu cô. Lúc này mới sực hiểu ra, cái Bạch Bản rác rưởi này của cô có thuộc tính cường hóa cực phẩm

Thượng Đế biết rằng, xác suất cường hóa đến +10 là 1%

Cô gặp phải xác suất nhỏ nhất trong truyền thuyết rồi!

Tiếc là cái Bạch Bản này của cô thuộc tính cơ sở quá kém, cường hóa đến +10 cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể gọi là "cực phẩm rác rưởi".

Máy bay chiến đấu trong đám rác rưởi

Lạc Thủy đập đầu vào màn hình máy tính, nếu biết sớm tình hình sẽ như thế này, cô thà đem hồ lô tím đi cường hóa còn hơn.

Sớm biết thì đã không dùng Bạch Bản làm nệm lót

Lạc Thủy khóc không ra nước mắt.

Cô nhìn hồ lô tím trong tay, không dám bỏ vào cường hóa. Bạch Bàng đã lên đến + 10 rồi, bây giờ mà cô bỏ hồ lô vào sẽ phát nổ ngay lập tức.

Chưa bao giờ Lạc Thủy cảm thấy câu nói kia của Lão Nạp lại kinh điển đến thế: Hỏi vua sâu bao nhiêu cũng giống như hỏi thái giám ở trong thanh lâu vậy.

Lạc Thủy chụp một tấm hình rồi gửi vào kênh chat bang

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Tìm ta ngừng đập rồi

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Cái này...Lạc Thủy, RP của muội bạo phát à?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Vú em, là bạo rút thì có. Bạch Bàng + 10, ôi thần linh ơi

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta cho mọi người xem mở rộng kiến thức

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Kiến thức rộng rãi...Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy trường hợp này đây

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Haizz, còn phải nói

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nhục Thủy bạo phát, ta bị hào quang làm chói mắt không dám mở ra nhìn

Lạc Thủy đem " cực phẩm " đến bang hội

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Trong sever chỉ có ba món vũ khí +10, Nhục Thủy, chúc mừng muội là người thứ tư nhé!

Đại thần Nam Cửu Khanh, để nhũ Tứ Hải Quy Nhất và một người thần bí không lộ mặt mỗi người một món.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Thật vinh dự, ta vô cùng kích động: lệ rơi đầy mặt, lệ nóng tràn đầy.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhục Thủy, trận cử điểm chiến thứ 7 này muội cứ mang theo Bạch Bản đứng yên một chỗ, kim quang đảm bảo làm người ta đui mù, đến lúc đó chúng ta cứ bỏ người như bỏ dưa hấu thôi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ý kiến hay

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta xin rút lui trước

Lạc Thủy cất " cực phẩm " vào túi, đành phải đi làm nhiệm vụ đảng hoàng,

Hệ thống nhắc nhở Nam Cửu Khanh online

Mỗi lần online thì đại thần luôn đi sau cô, làm sao anh ấy biết khi nào cô onl chứ?

Hình như cô suy nghĩ nhiều rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chích thủ nhất biểu

Editor: Selene Lee

Kênh chat mật phát sáng, Lạc Thủy thuận tay nhấp chuột mở ra xem.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Luyện Kim Thạch?

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Ừm, là Tây Môn Trái Chủ nhờ ta chuyển cho huynh

[Mật] Nam Cửu Khanh: Túi ta không đủ chứa, mỹ nhân giữ dùm ta nhé

Lạc Thủy nhìn mấy dòng nhắn, thờ dài. Được rồi, cô đây chính là một kho hàng di động.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Lão đại, để ta nói huynh nghe một bí mật

[Mật] Nam Cửu Khanh: Nói đi

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta có một món vũ khí +10

[Mật] Nam Cửu Khanh: Hả?

Tại sao đại thần lại đờ ra như trứng vậy? Không phải huynh ấy ăn canh trứng để lớn lên đây chứ?

Lạc Thủy chỉ có thể vô cảm đem vũ khí tới khung đối thoại.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Sẵn lòng bán cho ta không?

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: A?

[Mật] Nam Cửu Khanh: Ta giúp muội bán

Lạc Thủy biết món vũ khí này giữ lại cũng không làm được gì, quyết định gửi qua thư cho đại thần.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Lão đại, mấy hôm nay có phải biểu hiện của ta rất tồi không?

[Mật] Nam Cửu Khanh: Không tốt

Lạc Thủy không cam lòng, cô đang muốn hỏi về người thiết kế của "Tuyệt Diễm Phần Thiên" kia mà.

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Không tốt?

[Mật] Nam Cửu Khanh: Ừ

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Vì sao không tốt?

[Mật] Nam Cửu Khanh: Muội không tin ta?

Không lẽ anh ấy cũng biết cái này sao? Trước kia còn chút hoài nghi về kỹ thuật của đại thần, Lạc Thủy kiên quyết không chịu thừa nhận

[Mật] Nam Cửu Khanh: Làm gì có

[Mật] Nam Cửu Khanh: Tối phố Thanh Long, một lúc sau nhớ tăng giá.

Lạc Thủy không tài nào hiểu nổi, tăng giá? Tăng là tăng bao nhiêu?

Chợt 1 ý tưởng lóe lên trong đầu...OMG!

[Mật] Nhục Thủy Tam Thiên: Chẳng lẽ huynh muốn chào bán ảnh ngọc của huynh?

Lạc Thủy nói xong liền muốn khóc, hình như cô nghe được tiếng cười của đại thần ở bên kia màn hình...

Cái gọi là...ảnh của đại thần, chắc cô tán gia bại sản cũng không mua nổi.

Đi xem thử một chút, có gì nói sau vậy.

Truyền tống đến kinh thành rồi chạy một mạch đến phố Thanh Long

Xa xa đã nhìn thấy một đám người vây quanh NPC thợ rèn...Nhưng mà điểm quan trọng ở đây là NPC này đang rất rảnh rỗi, không cường hóa gì cả, vậy thì những người này ở đây làm chi?

Lạc Thủy tò mò đến gần

Cô phát hiện ra món vũ khí "+10" kia của mình đang tỏa sáng trong kênh chat cận.

[Cận] Tam Cung: Thanh vũ khí +10 thứ 4 của bốn khu, bắt đầu đấu giá. Ai ra giá cao nhất thì sở hữu.

Tam Cung...Lạc Thủy đổ mồ hôi, Tam Cung Cứu Khanh, quả nhiên đại thần lúc nào cũng có sáng kiến hay ho như vậy. Ngay cả một ID nhỏ nhoi cũng chính là anh

[Cận] Yến Bị Vật Long: Bạch Bân +10? (icon đổ mồ hôi)

[Cận] Thủy Hóa: Mặc dù thuộc tính cơ sở có chút kém cỏi, nhưng sau khi tháo dỡ phong ấn có thể xuất hiện thuộc tính ẩn của +10.

???Còn có vụ thuộc tính ẩn tàng nữa sao? Cô chỉ biết nó có phong ấn mà thôi.

[Cận] Tam Cung: Quả nhiên Thủy Hóa biết xem hàng.

[Cận] Thủy Hóa: Quá khen quá khen

[Cận] Trương Tam Diên Rò: Kim quang này cũng đủ làm người khác mù mắt rồi, ta mua, 200J

[Cận] Yến Bị Vật Long: Vậy ta ra 300J

[Cận] Thủy Hóa: 500J

Lục tục lại có thêm vài kẻ tăng giá, thảo luận sôi nổi đến mức nước bọt văng tung tóe làm Lạc Thủy vô cùng đau lòng. Vàng trong game này thường rất đắt đỏ, nên không ít chức nghiệp dựa vào đó để trục lợi, nhất là những người chơi FRMB như Lạc Thủy, chỉ có thể sống dựa vào vàng. Nghĩ đến một lời "tăng giá" của đại thần ban nãy... ừm, cô hoàn toàn tin tưởng anh ấy.

[Cận] Nhục Thủy Tam Thiên: 3000J

Kênh chat cận ngay lập tức im bật, Lạc Thủy bắt đầu đổ mồ hôi, là cô ra giá quá cao sao?

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: 6000J

[Cận] Nhục Thủy Tam Thiên: 6500J

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Nhân yêu như ngươi không phải người chơi nhân dân tệ thì mau rút đi, vũ khí này ta mua. 1W!

[Cận] Tam Cung: Giá đưa ra cũng như giọt nước tràn ly, phải suy xét kĩ càng.

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Còn sợ ta không đủ tiền? Thật là buồn cười! Ta chỉ thấy á nhân yêu kia không có bao nhiêu tiền trong túi thôi.

Lạc Thủy bắt đầu hiểu ra một chút vì sao đại thần bảo cô tăng giá, đều là do yêu nghiệt NC đeo hồ lô Minh giáo này cả. (NC: Nảo tàn)

Hình như không minh bạch lắm nhỉ?

Thứ nhất, vì sao đại thần biết chuyện Thanh Thanh Tiểu Yêu đang ở đây? Còn nữa, làm sao anh ấy đoán trước được việc cô ta sẽ mua thanh vũ khí này?

Lạc Thủy trực tiếp ngó lơ mấy lời khiêu khích của Thanh Thanh Tiểu Yêu, tiếp tục nâng giá lên 2W. Có người trong kênh chat không rõ chuyện bắt đầu hồ nghi bọn họ là kẻ lừa gạt, có người biết được tác phong làm việc của gia tộc Thanh Thanh thì chỉ cười không nói, đám còn lại đều náo thành một đoàn.

Một cái Bạch Bân +10 mà hồ giá đến 3W

Lạc Thủy dờ khóc dờ cười

[Cận] Tam Cung: Kết thúc đấu giá vũ khí +10 thứ tư của bản khu, chủ nhân mới là Thanh Thanh Tiểu Yêu.

Thanh Thanh Tiểu Yêu vô cùng đắc ý, lúc đi ngang qua chỗ Lạc Thủy còn cố tình dùng hồ lô hệ kim đánh vào cô hai chiêu. Lạc Thủy không mau lẹ tránh đi thì e là cô sẽ có nhang muỗi cúng bái, quả thật hâm mộ mấy kẻ có tiền này.

Hệ thống nhắc nhở cô có thư

Gửi kèm bên trong là một đồng vàng, Lạc Thủy nỏ đom đóm mắt...3W! là 3W! Cô có thể mua được một căn nhà thật to có sân vườn trong kinh thành, có thể mua một đồng Luyện Kim Thạch, mua N tá Lưu Sa.

...Nhưng số tiền này là do đại thần kiếm được!

Hình như phỏng đoán được bản tính thật thà của trẻ nhỏ Lạc Thủy, Nam Cứu Khanh liền nhắn một tin qua: "Đó là của muội"

Lạc Thủy không nhịn được hỏi: "Làm sao huynh biết Thanh Thanh Tiểu Yêu đang ở đó?"

Nam Cứu Khanh: "Thấy cô ta thu mua đá cường hóa"

Nhược Thủy Tam Thiên: " Vậy làm sao huynh biết cô ta sẽ mua "

Nam Cửu Khanh bật cười: " Bấm ngón tay tính toán "

Lạc Thủy nghe xong thì đông cứng lại.

Lạnh quá...

Lạc Thủy bắt đầu suy nghĩ đôi chút...Đại thần huynh quả thật quá nham hiểm!

Nhưng mà nham hiểm vậy thật tốt, quả sáng khoái đi!

Tóm lại là cô rất hài lòng.

Không nghĩ rằng mọi người biết tin nhanh như vậy:

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nghe nói vũ khí cực phẩm kia của Nhược Thủy được Thanh Thanh Tiểu Yêu dùng 3W mua lại!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Cực phẩm phối với cực phẩm, thế giờ này cũng thật tươi đẹp.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ừm, quả là tuyệt phối.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nhược Thủy, mau tới đây nói cho ca ca biết muội bán nó như thế nào?

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có người bán dùm ta

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Được, thế thì mau kéo người đó đến bang chúng ta đi

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Đồng ý

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Vú em cũng lên tiếng rồi, Nhược Thủy, mau phát huynh sự thông minh tài trí của muội đi, có cướp bóc cũng phải mang được người về đây cho ta!

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên đại thúc đâu rồi, vợ huynh muốn hồng hạnh xuất tường

[Bang hội] Lâm Uyển Tiễn Ngư: Không sao, ta ngồi ở góc tường rồi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Thực ra thì huynh đang đào góc tường nhà bên cạnh đúng không?

[Bang hội] Lâm Uyển Tiễn Ngư: Thì ra là người cùng chung chí hướng!

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Chồng ơi, tấm băng giặt quần áo nhà chúng ta đâu rồi?

[Bang hội] Lâm Uyển Tiễn Ngư: Vợ, ta sai rồi

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lâm Thủy là đê nhũ, người ta đã sớm đem bàn phím đi nấu mì gói rồi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: FA như huynh thì hiểu gì, đừng có ăn nói lung tung

Bang hội này, còn những người này nữa...Có họ thật tốt

Đám người bu quanh thợ rèn tan dần, Lạc Thủy đứng yên tại chỗ, tìm Tam Cung rồi nhấn đi theo.

Nam Cửu Khanh thấy Lạc Thủy xoay người: " Ta còn có một ID phụ, muội đoán xem tên gọi là gì? "

Lạc Thủy sừng sốt: " Vương Hầu Tương Dương? "

Nam Cửu Khanh: " Không phải "

" Ta không đoán được "

Nam Cửu Khanh: " Chích Thù Nhất Biểu "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cú điểm chiến-ing

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy mất ngủ...

Cô lăn qua lăn lại trên giường, đếm bao nhiêu con cừu cũng không tài nào ngủ được

Nhược Thủy Tam Thiên, Chích Thủ Nhất Biều...

Trùng hợp, nhất định chỉ là trùng hợp thôi. Lạc Thủy vỗ đầu suy nghĩ, sau đó lại cố gắng ngủ tiếp.

Nhưng tại sao cô không ngủ được vậy nè?

Không lẽ là do miếng thịt ngon từ trên trời rơi xuống kia sao? Vì sao không ném cô đi luôn đi? - Lạc Thủy vò đầu trong gối than khóc.

Hình như cô có chút không bình thường

Vì thế Lạc Thủy quyết định, từ ngày mai cô sẽ giảm bớt thời gian chơi game, ra ngoài biển ngắm nhìn mùa xuân ấm áp, hoa trái đậm chồi.

Lúc lên lại game thì đã là thứ sáu, cú điểm chiến sắp đến.

Kênh thể giới đã huyền não đến rồi tung rồi mù

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Ai đang online thì đến phòng hội nghị mau

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Nhược Thủy mau lên

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ta đến rồi đây

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Ta dẫn một đội: Nhược Thủy, Lâm Uyên, Ma Hoa Đông, Lão Nạp. Quân Lâm Thiên Hạ phụ trách đội còn lại: Hắc Hóa Phi, Thương Hải, Trâu Già, Hoa Hoa Chủ Công, Tinh Thần.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Có cần phải chọn ra một đội vú em không?

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ừ, chỉ sợ đối phương giết hết bọn họ thôi

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chúng ta có tổng cộng 9 vú em, tổ đội cũng cần vú em, làm sao đủ?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Có thể dùng acc phụ, ai có ID phụ là Nga Mi thì bật lên hết đi.

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Ừ, trang bị cũng không đến nỗi nào đâu

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Nghiêm túc quá, gia tộc Thanh Thanh lợi hại lắm sao?

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Là trang bị của bọn họ rất mạnh, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, đã chơi thì phải chơi cho đến cùng.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Một bày chó nhân dân tệ

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Không biết đối phương có bao nhiêu người nữa

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Liên bang không được thì gia tộc Thanh Thanh cũng chỉ là một bang cấp 6 giống chúng ta thôi, không hơn kém bao nhiêu đâu.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Sức mạnh của Nhược Thủy quả nhiên rất cường đại, một người giải quyết cả Thiên Hạ (ở đây có chơi chữ)

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Đại tỷ, ngài đừng ăn giấm chua

Ngay sau đó, Hiền Viên Đế tập hợp một đội vú em nhỏ, chỉ chừa lại 2 người cho 2 đội chính. Sau khi an bài xong thì tiếp tục dặn dò:

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Mấy tổ tự nguyện còn lại có thể tùy ý phân chia, 5 chức nghiệp là tốt nhất, người mới cũng có thể, không có Nga Mi thì đến tìm ta. Đối với Nga Mi của người chơi 2 acc thì nhớ kéo dài kỹ năng né tránh và giữ bình máu hết sức có thể.

[Bang hội] Hiền Viên Đế: Mọi người nhớ mang thuốc tốt một chút, trong chiến trường mà hi sinh sẽ trực tiếp bị loại, không thể sống lại đâu.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Nhấn mạnh một chút: Tất cả đóng ô kết bạn lại hết, đừng để người khác nhìn thấy bất cứ thông tin nào của mọi người.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Quân lâm, lúc đó chúng ta vây đánh

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Không thành vấn đề

[Bang hội] Hiên Viên Đế: 36 kế chạy là thượng sách, không đánh lại thì chạy, sinh mạng chỉ có một thôi. Mọi người hiểu hết chưa?

[Bang hội] Đêm Đầu Tiên: Đã rõ, ngay cả ta cũng hiểu thì mọi người không có vấn đề gì đâu

Mọi người tự bổ sung thêm vài chi tiết nhỏ, đồng hồ cứ điểm chiến cũng bắt đầu đếm ngược.

Bình thường Lạc Thủy luôn tiết kiệm mà dùng thuốc của dược sư cấp 100. Hôm nay cô cần rằng, trào huyết lệ mua cho bằng được thuốc của cấp 180.

Cô lấp kỹ năng quân công và né tránh vào, còn mang thêm song hồng.

[Đội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Một thân trang bị này của Lạc Thủy thật đẹp mắt, hiểu tâm bao nhiêu?

[Đội] Nhược Thủy Tam Thiên: 307

Hiểu tâm của vũ khí nhà Tứ Hải Quy Nhất cũng chỉ có 300, cô ấy lại đến 307, quá là chênh lệch không nhỏ.

[Đội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Ta chỉ có 287

[Đội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên nhà huynh là một Võ Đang máu trâu bò, đem so với ta không thấy xấu ỏ à? Ta chỉ là một Thiên Sơn nho nhỏ, chẳng thắng nổi ai trong mọi người...Máu của huynh hơn ta đến 1 vạn, hừ, ta thà đem đầu hủ đập vào đầu tự tử còn hơn.

[Đội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Dựa vào đâu mà máu nhiều như thế? Thiếu Lâm ta bày tỏ áp lực vô hạn.

[Đội] Ma Hoa Đông: Kỹ năng của Thiếu Lâm tương đối cân bằng, trước giờ đều hướng đến thiên hạ của đám chiến sĩ RMB

[Đội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có nhân dân tệ thì sợ gì chuyện tung hoành thiên hạ?

[Đội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Ủ, nghề nào mà chẳng giống nhau, chẳng qua ta thấy hiểu tâm của đám Nga Mi lên đến 400.

[Đội] Ma Hoa Đông: Chúng ta bàn luận chuyện chiến lược một chút đi.

[Đội] Nhược Thủy Tam Thiên: Báo cáo: Ta không chú ý đến thao tác của Thiếu Lâm

[Đội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Ta sẽ dụ chủ lực của đối phương ra ngoài

[Đội] Hiên Viên Đế: Ừm, ta sẽ truy đuổi toàn diện. Ai chạy tốt thì theo dõi đám Nga Mi đi.

[Đội] Ma Hoa Đông: Ta đi cho

[Đội] Hiên Viên Đế: Có thể, còn lại Lạc Thủy và Lão Nạp cùng nhau hỗ trợ mọi người, không nên phân tán nhiều.

Mọi người năm mồm bảy miệng bàn luận một trận, chẳng mấy chốc đã đến tám giờ, hệ thống xuất ra tin tức cứ điểm chiến.

Vào trận

Cứ điểm chiến chính là Đại Đồ Sát, tại cứ điểm giết địch thành công.

Lạc Thủy nín thở, tập trung nhìn chăm chăm màn hình rồi đi theo Lâm Uyên đến phía bên trái.

Vú em còn đang bận tìm đội viên chủ lực thì bị đối phương nhấn vào, tự động xuất hiện hình ảnh chiến đấu. Hảo Tử Bất Tử trùng hợp cùng đội với Thanh Thanh Tiên Nhi, cũng là 5 người, tất cả đều cầm trên tay vũ khí ngân quang chói lóa. Đánh nhau gì chứ, rõ ràng là trực tiếp dùng tiền đâm nhau.

[Đội] Ma Hoa Đông: Đi tìm mồn giày mãi chẳng thấy, bất ngờ xuất hiện chẳng tốn công.

[Đội] Hiên Viên Đế: Tất cả mau trang bị kỹ năng né tránh, bị tiền đập không dễ chơi.

Đội Lạc Thủy mỗi người một chức vị, chiến đấu riêng lẻ.

Lạc Thủy bắt đầu bao vây công kích Đường Môn đối phương, nhưng người ta hoàn toàn không quan tâm gì đến cô, thỉnh thoảng mới phóng ra vài cái tiêu độc. Đây là chuyện gì?

[Đội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Bảo vệ vú em

Lạc Thủy chửi thề một tiếng, vội vàng chạy đến cạnh " bà vú ", bắt chấp thực lực quăng lại mấy chiêu quần công độc thủ để vú em có thời gian hồi huyết, sau đó cũng bao vây vú em của đối phương, điên cuồng phóng ra độc công. Đối phương ý mình phòng cao máu đầy, đồng loạt quay sang công kích " bà vú ", hiển nhiên bọn họ muốn tán đội. May vú em thao tác mạnh mẽ, còn có Ma Hoa Đồng cường lực truy đuổi, rất nhanh vú em đối phương đã ngã xuống đất.

Tuy nhiên đội Lạc Thủy không hề chiếm được ưu thế vì máu của vú em chỉ còn lại một ít, thời gian hồi máu rất dài, chỉ có thể đứng ở hậu phương, cơ bản không thể làm vú em.

Lúc này thực lực là quan trọng nhất.

Đội trưởng của đối phương là Trương Tam Phong Tử - một Thiếu Lâm rất nổi danh ở khu bọn họ, Lâm Uyên phải cố gắng hết sức mới chống chọi được. Lạc Thủy đánh với Thanh Thanh Tiên Nhi thì thắng thế hơn, nhưng cô ta lại có gia tốc khí, không đánh liền bỏ chạy, hận Lạc Thủy đến tận xương. Sau vài hiệp thì thanh máu hai bên đều giảm quá nửa, nhưng thế cục ngày càng rõ ràng.

Bởi vì vú em gia tăng trạng thái đang chạy đến.

Thanh Thanh Tiên Nhi ngã xuống, biến thành hai đánh một. Thanh Thanh Tiểu Ngư ngã xuống, trở thành ba đánh một.

Cuối cùng thì Trương Tam Phong Tử cũng ngã xuống, đội Lạc Thủy thắng hiển, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

[Đội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Có sửa thật tốt

[Đội] Nhược Thủy Tam Thiên: Lâm Uyên đâu?

[Đội] Ma Hoa Đồng: Vừa bị tiền của Phong Tử đâm phải.

.....Chủ gánh không có, thật buồn

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Những đội khác thế nào?

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Vú em đội chúng ta bị một đội họ Tiền kéo đi rồi.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đội chúng ta đang hái nấm ở Hoa Tàng âm u

Xem ra thế cục rất sáng sủa.

[Đội] Ma Hoa Đồng: Vú em đội Quân Lâm chết rồi, đội chúng ta có trụ lại được không?

[Đội] Hiên Viên Đế: Để xem thế nào đã.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vô địch tiền

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy định gõ " đừng lo lắng " thì màn hình lại tiến vào chiến đấu.

Lần này mọi người gặp phải một đám tân nhân cấp 100, trực tiếp đem đối phương đá bay, căn bản không cần suy nghĩ tổn sức.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đội Quân Lâm bị dư ra rồi

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Làm đội ngũ chỉ công dự bị đi.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Tinh Thần đến đội bọn ta

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Mọi người chuẩn bị đi, đám vú em này làm ta đổ mồ hôi

[Bang hội] Hoa Hoa: Hèn hạ như vậy cũng không dễ dàng đâu.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Sao thế?

[Bang hội] Gió Qua Biển Lớn: Toàn bộ kỹ năng đều đổi thành máu, vô công rồi nghề ở một bên phát lời thô tục, lời nào khó nghe đều bị cô ta nói ra cả.

[Bang hội] Hắc Hóa Phi: Rốt cuộc ta đã hiểu thế nào là vô địch tiện.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Còn lại 17 phút, hẳn là bọn họ muốn kéo dài thời gian

Cứ điểm chiến có hạn chế thời gian, trong quãng thời gian quy định đó mà phe công không giết hết toàn bộ phe thủ thì xem như tấn công thất bại, đến lúc đó thì không chỉ vinh dự mất, điểm thiện trong giá trị thiện ác tụt giảm mà xác suất cường hóa vũ khí cũng sẽ giảm xuống.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Đội chúng ta tự sát đi, để đội Hiến Viên lên đầu

[Bang hội] Hoa Hoa: Ừ, ta cũng triệt hết toàn bộ kỹ năng đây

Lòng Lạc Thủy chao động... tự sát tương đương với việc không tham chiến, nếu như thắng lợi cũng không nhận được vinh dự và kinh nghiệm. Bọn họ theo lâu như vậy....Cổ họng Lạc Thủy bắt đầu ngứa ngáy.

Không ai nói lời nào trong kênh chat nữa, nếu không tự sát thì hết thời gian chính là thất bại.

Qua rất lâu

[Bang hội] Hiến Viên Đế: Đội chúng ta lên đầu, hồng lam né tránh đều tháo xuống hết, đổi thành kỹ năng công kích.

Đột nhiên Lạc Thủy có cảm giác muốn đánh đến cùng... tháo bỏ tất cả mọi thứ, chỉ còn một thân sinh mạng, phải tốc chiến tốc thắng, không thành công cũng phải xả thân.

[Đội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chuẩn bị hoàn thành

[Đội] Nhục Thủy Tam Thiên: Chuẩn bị hoàn thành

[Đội] Ma Hoa Đông: Chuẩn bị hoàn thành

Vú em liền nhấn vào đội bà vú kia, tiến vào hình ảnh chiến đấu.

Lân này không ai thêm quan tâm đến chiến lược nữa, mọi người chỉ lao về phía trước công kích lại công kích.

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Ồ, tiện nhân yêu cũng ở đây nha

[Cận] Thanh Thanh Khinh Khinh: Để ta xem xem là kẻ nào

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Ngư: ***** (bị hệ thống che lại)

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Nghèo hèn một chút cũng không sao đâu, đừng tốn công sức mà giả vờ.

Lạc Thủy vốn lười quan tâm, nhưng phân tán sự chú ý của bọn họ cũng tốt.

[Cận] Nhục Thủy Tam Thiên: Chào vú em họ Tiên, lần trước sợ ý quấy rầy cô rồi

Lạc Thủy vừa nói xong, ID của đám vú em cũng không thêm quan tâm, chỉ lo ngồi trong kênh chat mà mắng, lời nào khó nghe nhất cũng quăng ra hết. Sau đó cô hạ màn hình kênh chat xuống.

Thật tiếc cho tiền của bọn họ, bỏ ra nhiều đến mức nào thì máu vẫn rơi, lại không còn kỹ năng nên người lần lượt té xuống, chỉ còn lại một mình Thanh Thanh Tiểu Yêu

[Cận] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Wow, thiếu nữ nhà ai mà da thịt mềm mại thế này? Đến đây cho đại gia sờ sờ một chút.

Tinh Thần vừa nói vừa dùng chân đá Thanh Thanh Tiểu Yêu, giẫm lên người cô ta mà bước qua. Ma Hoa Đông cũng làm theo, lại đến vú em..Vú em??? Lạc Thủy đỏ hồ hởi, cũng im lặng đập lên, dù sao không đập cũng phí.

[Cận] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Tiện nhân cúi ngay

Thanh Thanh Tiểu Yêu nằm trên mặt đất, lại bị mấy cao thủ khổng chế, tất nhiên không tài nào đứng dậy được.

[Cận] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ai có bạch trang thì mang vào, từ từ chém

[Cận] Hiến Viên Đế: Ta có đồng hồ bấm giây, mọi người cứ từ từ hưởng thụ.

[Cậ n] Nhự c Thủy Tam Thiên: Chụp ảnh- ỉ ng

[Cậ n] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Tiệ n nhâ n yê u, sau này đứ ng đẽ ta nhìn thấy ngườ i

[Cậ n] Nhự c Thủy Tam Thiên: Thậ t là sợ quá đi

Mọi người cố tình mặc vào Bạch Bả ng kếm nhấ t, sau đó đắ c ý giấ m đạ p lên người Thanh Thanh Tiể u Yê u, còn kiề n nhắ n ché m từng đạ o mộ t. Lú c cô ta cậ n mắ u thì vú em giú p hờ i phứ c lại rồi tiế p tục ché m...Lạc Thủy khô ng khô i cảm khá i, quả nhiên là vô đị ch tiệ n, đế n phầ n tử yê u hòa bình nhấ t trong bang cũ ng bị cô ta kớ ch thớ ch thầ n phầ n tử khứ ng bớ .

[Bang hợ i] Lâm Thủy Chiế u Hoa: Vú em, chuyệ n gì thế?

[Bang hợ i] Tinh Thầ n Bị Chà Đạ p: Đạ ng ngượ c tiệ n nhâ n thò i

[Bang hợ i] Hiề n Việ n Đế : Chờ hệ thố ng bá o tin chứ ng ta thắ ng lợ i đi

Thờ i giầ n đế m ngượ c bắt đầ u, nhó m Lạc Thủy dứ ng kỹ năng tiệ u diệ t con yê u nghiệ t cuố i cùng...

Cứ điể m chiế n kế t thứ c, khi hệ thố ng phấ t tĩ n " Bĩ Niề n Phù Hoa chiế n thắ ng Gia Tộ c Thanh Thanh, lấ y đượ c quyề n làm chủ Thậ p Nhị Liề n Hoà n Ổ ", toà n bang đầ u kớ ch độn g khô ng thò i.

Sau đó kề n thề giớ i cũ ng phấ t ra mộ t tĩ n tứ c khô ng mắ y bất ngờ: Tuyệ t Điể m Phầ n Thiề n đắ ng bạ i Thiề n Hạ.

[TG] Hoa Khắ t Cẩ i: Khô ng hờ i hợ p chấ t nà o

[TG] Tậ p Thề Dụ c Buổ i Sá ng: Trong dự tĩ n

[TG] Hoa Khắ t Cẩ i: Thiề n Hạ thậ t có lờ ng tĩ n, biế t bạ i còn đầ m đầ u và o.

[TG] Trạ ng Bứ c Chiề u Lờ i Phá ch: Chuyệ n của bỗ n bang khô ng nhộ c cá c vị quan tâm

[TG] Tậ p Thề Dụ c Buổ i Sá ng: Ai thề m quan tâm cá c ngườ i, đồ điề n!

[TG] Hoa Khắ t Cẩ i: Tự do ngôn luậ n tự do ngôn luậ n, quả nhiên tiề n khô ng phấ i vạ n nắ ng. Ta nghe nờ i Tử Hẩ i Quy Nhấ t mới xuấ t trậ n đã bị Nam Cừu Khanh hạ đờ vấ n, thờ i giầ n còn khô ng quá 5 phứ t.

[TG] Trê n Trờ i Bạch Ngộ c Kĩ nh: Cao thủ chĩ nh là cao thủ, mặc áo tầ n thủ thì vẫ n là cao thủ.

[TG] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Giế t Nhự c Thủy Tam Thiề n, mộ t lầ n 100J, cầ n cứ và o ảnh chụp nhâ n thườ ng.

[TG] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Giế t Nhự c Thủy Tam Thiề n, mộ t lầ n 100J, cầ n cứ và o ảnh chụp nhậ n thườ ng.

[TG] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Giế t Nhự c Thủy Tam Thiề n, mộ t lầ n 100J, cầ n cứ và o ảnh chụp nhậ n thườ ng.

Lạc Thủy đạ ng đĩ nh gử i lờ i cá m ỏ n cho Nam Cừu Khanh thì thấy đượ c mắ y lờ i kĩa của Thanh Thanh Tiể u Yê u. Cô liề n rừ n rắ y, con ngườ i này chũ a thấy quan tài chũ a đồ lệ đầ u nhĩ?, cuố i cùng Lạc Thủy gử i cho cô ta mộ t tĩ n nhắ n: Nế u nhũ cô muố n thấy đắ ng về bị luậ n bạch của mĩ nh trê n điể n đầ n, cứ tiế p tục truy nã tồ i thỏ i mắ i.

[TG] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Hũ y bỏ treo giẩ i

[TG] Thanh Thanh Tiể u Yê u: Hũ y bỏ treo giẩ i

[TG] Đĩ ch Cá p Giầ o Đẩ i Ấ u Cầ n: Nã o tầ n ả? Muố n giồ n mặ t vớ i chứ ng ta chấ c?

[TG] Trê n Trờ i Bạch Ngộ c Kĩ nh: Ngườ i này nã o tầ n trướ c giờ .

Thế là mộ t trậ n chề u chọ c Thanh Thanh Tiể u Yê u nổ ra, còn nhâ n tiệ n chề nhạ o luồ n giầ tộ c Thanh Thanh.

[Bang hợ i] Quầ n Lâm Thiề n Hạ: Vì sao cô ta lạ i bỏ giẩ i thườ ng nhĩ? Ta còn đĩ nh treo giẩ i đầ u cô ta đầ y

[Bang hợ i] Nhự c Thủy Tam Thiề n: Bầ n nắ y chứ ng ta luậ n bạch cô ta, chụp hĩ nh lạ i. Ta lấ y nó ra ứ hiế p thò i.

[Bang hợ i] Tinh Thầ n Bị Chà Đạ p: Đẽ xem cô ta còn dắ m phá ch lổ i nử a khô ng

Lâm Thủy đườ i ngườ i, cuố i cùng cô cũ ng đượ c an bình.

Kế o dầ n sắ ch hầ o hữ u, tĩ m kiể m Nam Cừu Khanh

Đánh vào khung chat một hàng chữ rồi xóa, đánh rồi xóa mãi như vậy... Lời cảm ơn này quá cứng nhắc, nhưng không nói ra thì trong lòng lại cảm thấy có lỗi.

Cuối cùng cô hỏi: "Đang ở đâu? "

Nam Cửu Khanh trả lời rất nhanh: " Cửa khẩu biên giới "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Qua phó bản? "

Nam Cửu Khanh: " Mỹ nhân rất thông minh "

Lạc Thủy nhìn danh sách nhiệm vụ rồi nhấn nút theo đuổi, chạy đến.

Cô gia nhập vào đội ngũ của đại thần...Đông Tây Nam Bắc đều đang ở đây

Tây Môn Trái Chủ thấy Nhược Thủy Tam Thiên thì nói: " Nhược Thủy MM, khỏe không khỏe không? "

Nhược Thủy Tam Thiên thụ sủng nhược kinh: " Xin chào, xin chào, ta khỏe "

Tây Môn Trái Chủ: " Nhược Thủy, ta không có nhà để về nữa rồi "

Lạc Thủy phì cười, nếu đệ nhất tài phú không có nhà ở thì bọn nhân sĩ giang hồ như cô đều là kẻ vô gia cư hết rồi.

Tây Môn Trái Chủ lại nói: " Nhà ta bị Tháo Nguyên Phi Yến cướp mất rồi, hu hu hu "

....Diễm Yến chọn được nhà rồi à?

Nhược Thủy Tam Thiên: " Do ăn ở cả thôi "

Bắc Viên Phần cắt ngang: " Đảo vị đó mà "

Tây Môn Trái Chủ: " Đại nhân đang nói chuyện thì tiểu nhân không được xen vào. Nhược Thủy MM, muội có biết vấn đề ở đây là gì không? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Cái gì? "

Tây Môn Trái Chủ ai oán vạn phần: " Dùng nhà ta đổi ảnh, còn không cho ta liếc lấy một cái. "

Tìm Lạc Thủy nẩy lên, cô liền tìm Tiết Diễm Yến lại truy vấn: " Cậu cho Nam Cửu Khanh tấm hình kia? "

Tiết Diễm Yến đang xem Đường Sơn Đại Địa Chấn, khóc đến " hoa lê dầm mưa ", cô nàng vùi đầu trong ống khăn giấy mà ngen ngào: " Mình đem tấm ảnh chụp tập thể tự mình cho anh ấy, để anh tự đoán "

Ảnh tập thể? Hình như có chút ấn tượng...

Lạc Thủy mở ổ G ra xem thư mục ảnh, nhấn vào File " Phòng ký túc xá ", tìm tấm ảnh mà Diễm Yến nói đến. Thực ra phòng các cô chỉ có một tấm ảnh tập thể duy nhất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phong ba bầu chọn

Editor: Selene Lee

Máy mất thay, bức hình này xem như bình thường. 4 người trong phong xếp hàng có trật tự...Điểm đậm chột duy nhất ở đây chính là bối cảnh - nhà vệ sinh...

Lạc Thủy quay đầu an ủi Tây Môn: " Vì huynh đang khỏe mạnh, không muốn cho huynh bị kinh sợ quá mức "

Tây Môn Trái Chủ: " Xí, lừa gạt được ai, A Nam nói muội là mỹ nữ " Ha ha, dù sao mắt của A Nam cũng không tệ, nói đẹp tức là đẹp, nhất định là vậy rồi!

Trái tim nhỏ bé của Lạc Thủy bắt đầu hoạt động như điên trong lồng ngực, nẩy lên nẩy xuống vô cùng kịch liệt.

Liệu đại thần có nhận nhầm người không? Tiết Diễm Yến mới được công nhận là mỹ nữ nha.

Cái này là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất đại thần nhầm lầm người, ôm ảo tưởng huyền hoặc với cô thì sao?...Lạc Thủy tự vỗ đầu mình, đại thần cũng có thể cảm thấy cô là mỹ nữ chứ bộ. Nghĩ đến đó thì Lạc Thủy mỉm cười, khoe miệng cong cong, con mèo nhỏ trong lòng cũng quào loạn một trận.

Trước khi Lạc Thủy không kìm chế được nữa, Nam Cửu Khanh đã lảng sang chuyện khác: " Xem diễn đàn kia "

Đông Phong Phá: " Thịnh Thế lại lừa tiền nữa rồi "

Thịnh Thế chính là công ty vận hành trò chơi này.

Chẳng lẽ bọn họ vừa đi phó bản vừa dạo Forum? Lạc Thủy mắt thẳng băng, vì vậy cũng chạy lên diễn đàn.

Vừa mở diễn đàn ra đã bị mấy chữ lớn màu hồng đập vào mắt: TÌM XEM AI LÀ CHỦ NHÂN CỦA GIANG HỒ CHÌM NỒI NÀY

Lạc Thủy vội vã mở bài, lướt qua xem một lần. Thiếu chút nữa bị dọa chết, trong game có một " Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân ", các hoạt động bình chọn lộ liễu cũng mệt rồi, nay lại thêm cái gì mà " Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam ", " Giang Hồ Đệ Nhất Thoại Lao ", " Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân ". " Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử ", " Giang Hồ Đệ Nhất Cao Thủ "

Nhưng những danh hiệu này quả thật rất hấp dẫn, còn có thể nhận thêm trang bị cực phẩm và vũ khí nữa.

Bắc Viên Phần rêu rao: " Chúng ta tham gia Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam đi "

Nam Cửu Khanh: " Cậu tự đi một mình đi "

Tây Môn Trái Chủ: " A Nam không đi, cậu có gì mà đi? "

Bắc Viên Phần giận trào bọt mép, mào đập soèn soẹt, tiếc là trong phó bản không thể đánh nhau, nên hấn đành phải lặng lẽ chạy đến phía sau Nam Cửu Khanh và Tây Môn Trái Chủ phóng tên ngầm, nhỏ giọng rầm rì: " Bạo hoa cúc nhà các người, ta bạo hoa cúc nhà các người "

Tây Môn Trái Chủ: " Nhược Thủy MM, muội tham gia Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân đi "

Nam Cửu Khanh: " Không đi "

Tây Môn Trái Chủ: " Nam địa chủ, cậu là MM? "

Nam Cửu Khanh: " Chỉ số thông minh của cậu bị thoái hóa đến nỗi không phân biệt được giới tính luôn à "

Tây Môn Trái Chủ: " Nam độc tài, Nam cổ hủ "

Nam Cửu Khanh khí định thần nhàn: " Quá khen "

Sau đó Tây Môn Trái Chủ tiên phát chế nhân, muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề, kết quả quen thuộc lại bị người ta giải quyết.

Lạc Thủy không khỏi cảm khái việc im lặng là vàng

Đông Phong Phá vờ như không thấy gì: " Ta thấy bình chọn Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử Giai Nhân còn có chút ý tứ "

Lạc Thủy nhìn kỹ lại, quả thật không tệ

Các thức bầu chọn Giang Hồ Đệ Nhất Tài Tử và Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân tương đối giống nhau, có điểm giống vượt ải, qua cửa nhanh nhất sẽ có được danh hiệu. Trong bài viết có nói sẽ kết hợp nhiều kiến thức văn học, toán học, thiên văn lại với nhau thành từng cửa, rất có tính khiêu chiến.

Đông Phong Phá: " Mọi người cùng tham gia đi "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Được, nhưng hai ngày sau mới đăng ký "

Một đám người âm âm ỹ ỹ, cuối cùng cũng đánh xong phó bản

Lạc Thủy nhận được tin mật của Nam Cửu Khanh, hỏi cô có muốn đi làm nhiệm vụ toa kỵ khay không.

Có một con vật dễ cười, một bước của nó bằng mười bước của cô, tất nhiên là muốn rồi...Chẳng qua vì không thích tiêu tiền vào game, nên không mua nhiều tài liệu như vậy.

Dường như Nam Cửu Khanh hiểu được suy nghĩ của cô, anh nói: " A Tây còn rất nhiều tài liệu thú cười, để cũng vô ích "

Đương nhiên Lạc Thủy hiểu ý tốt của đại thần, nhưng lui một vạn bước nói đó là đồ dư nhà người ta, dù sao cũng phải bỏ tiền ra mua, cô vẫn chưa mặt đầy cảm không như thế. Nếu từ chối thì có phải cô không biết tốt xấu?

Vì thế cô cắn răng moi thẻ ở đầu giường ra, nạp cho trang web của Thịnh Thế 200 vàng.

" Ta có tài liệu rồi "

Nam Cửu Khanh lắc đầu thờ dài..nha đầu này..." Haizz, ngày mai muối on sao? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Tôi mai "

Nam Cửu Khanh: " Vậy để ta hy sinh chút nhan sắc bồi dưỡng nhân vượt nhiệm vụ tọa kỵ nhé "

Ý anh là giúp cô qua ải? Tất nhiên là cô đồng ý rồi

Nhược Thủy Tam Thiên: " Cảm ơn huynh "

....Sau đó cô nhận ra một điều....vì sao đại thần lại nói dùng nhan sắc?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bị theo dõi

Editor: Selene Lee

" Lạc Thủy, vì sao mình có cảm giác bị người ta theo dõi ấy nhỉ? " - Tiết Diễm Yến xáp lại gần, ra vẻ thần thần bí bí nói

Lạc Thủy nhìn trời cao: " Cậu nghĩ chúng ta đang đóng phim chắc? "

Hai người các cô đang đi siêu thị mini mua vật dụng hàng ngày, hơn nữa còn là siêu thị mini nằm trong trường đại học, ban ngày ban mặt moi đâu ra cái tình huống kia? Cả hai không phải tiểu thư tập đoàn lớn, cũng chẳng phải con cháu viên chức chính phủ gì cả.

Tiết Diễm Yến quay đầu ngo một cái, sau đó bước nhanh đến kéo ống tay áo của Lạc Thủy: " Thật mà, cậu nhìn đi, nhìn cô gái mặc áo hoa màu lam và váy liền kia kìa "

Lạc Thủy nghe thế cũng qua loa nhìn một cái, nhất thời trên mặt hiện lên vài vạch đen. Hình như Tiết Diễm Yến nói thật thì phải, lúc cô quay đầu nhìn thì người kia lảng tránh ngo đi chỗ khác.

Hai người lại đi thêm một đoạn nữa, dư quang trong khóe mắt đều hiện lên một bóng dáng áo lam..

Lạc Thủy an ủi Tiết Diễm Yến: " Đừng sợ, cô ta cũng không đánh lại được chúng ta "

Tiết Diễm Yến rầu rĩ, ai sợ cô ta chứ? Cô đang hưng phấn kìa mà...: " Cậu nói xem cô ta đi theo chúng ta làm gì? "

" Ai biết, cậu có kẻ thù nào không? "

" Cái đầu cậu, mình là cô gái ai nhìn cũng yêu, đầy lòng bác ái, moi đâu ra kẻ thù chứ? "

Lạc Thủy lại đoán tiếp: " Chẳng lẽ cậu giết chồng người ta? "

Tiết Diễm Yến tròn mắt hai mắt: " Đàn ông của mình là hàng sạch nha "

Bây giờ thì Lạc Thủy bó tay, không biết phải giải quyết ra sao nữa.

Tiết Diễm Yến đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, gian tà nâng cằm Lạc Thủy lên: " Là cậu cướp chồng nhà người ta đi? "

Lạc Thủy đánh rớt tay cô nàng: " Ngưng xàm "

Tiết Diễm Yến kéo Lạc Thủy trở về ký túc xá, thầm nghĩ cô gái kia cũng không đến nỗi theo các cô về đâu, sau đó lại cảm thấy không cam lòng, vô duyên vô cớ bị người khác theo dõi, dù sao cũng phải làm cho ra lẽ chuyện này.

" Thủy nè, chi bằng cậu xông lên hỏi cô ta muốn gì đi "

" Không được, người ta không nhận đâu, có khi còn mắng chúng ta bị điên nữa, định bắt động thì ta cũng bắt động. " - Lạc Thủy lắc đầu

" Vậy chúng ta cứ mặc kệ sao? "

Lạc Thủy suy nghĩ một lát rồi nói: " Tôi phòng chúng ta đã " - Dù sao nơi đó cũng đông người qua lại, vạn nhất có chuyện gì cũng gọi người giúp được.

" Thủy, cô ta càng ngày càng đến gần chúng ta "

" Cậu có cần nhìn chăm chăm cô ta luôn không? "

Lạc Thủy còn chưa nói hết câu thì bóng dáng áo lam kia đã phóng tới trước mặt hai người, thái độ cường ngạnh đưa tay ra với cô: " Xin chào, tôi là Doãn Nghiên, có thể nói chuyện với bạn một lát không? "

Lạc Thủy và Tiết Diễm Yên hai mắt nhìn nhau, cái tình huống gì đây?

Đối phương đi theo các cô lâu như vậy còn có thể thần nhiên đưa tay ra chào, giống như bọn cô mới là người làm chuyện sai trái ấy. Thua người không thua khí thế, Lạc Thủy nhanh chóng bình tĩnh lại, đưa tay ra nắm bàn tay ngọc ngà thon dài của người kia... dù sao bình đến tướng đồ, nước tới đất ngăn, sợ gì?: " Xin chào, tôi là Lạc Thủy, bạn tìm tôi có chuyện gì không?

Doãn Nghiên cười cười nhưng không trả lời, chỉ làm động tác mời. Tiết Diễm Yên thấy vậy thì lịch sự nói mình có chuyện, phải đi vào phòng trước.

Lạc Thủy đi theo Doãn Nghiên, thoáng cái đã tụt về phía sau.

Ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu lên mặt đường, ẩn hiện khuôn mặt của cô gái phía trước, lần đầu tiên Lạc Thủy nhìn thấy một cô gái ăn mặc đẹp như vậy: Váy liền màu xanh lam điểm hoa dài đến gối, tóc nhẹ nhàng búi lên nhưng không hề tỏ vẻ già dặn, để lộ ra cái trán tròn bóng... ánh sáng từ khuôn mặt cô tỏa ra tứ phía, đẹp đến nao lòng.

Sự khác nhau giữa người và người chỉ có như thế... một số người gặp qua một lần đã có thể kết thành bằng hữu, còn lại những người khác, liếc mắt nhìn thôi đã cảm thấy thủy hỏa bất dung. Lạc Thủy và mỹ nữ trước mắt chính là đại diện cho hai loại người đó...

Nếu như bầu không khí không quý dị như thế này, nhất định Lạc Thủy đã hô to lên một tiếng: " Đẹp quá " rồi.

Lạc Thủy nhìn cô gái kia hướng đến cổng trường, liền mở miệng nói: " Xin lỗi, buổi tối tôi còn chút chuyện, chúng ta nói ở đây luôn được không? "

Doãn Nghiên trả lời: " Được " rồi tỏ ý bảo Lạc Thủy dẫn đường.

Lạc Thủy đưa Doãn Nghiên tới một góc khán đài ở sân thể dục.

Doãn Nghiên đau khổ nhìn, cầm khăn giấy ra lột xong mới chịu ngồi xuống.

Động tác này của cô nàng làm Lạc Thủy nhớ đến người nào đó... thật kiêu ngạo!

Doãn Nghiên không nhăn nhó thêm nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: " Cậu có thích Đốn Cảnh Nhiên không? "

Lạc Thủy nghe xong thì hiểu ra ngay... lại là một fan hâm mộ nữa à. Diễm phúc của tên họa thủy kia cũng lớn thật, để cho người đẹp như vậy chạy đến hỏi cô có thích cậu ta không?

Lạc Thủy thần nhiên nhìn: " Tôi không thích "

Doãn Nghiên thờ phào nhẹ nhõm: " Hai người quen nhau bao lâu rồi? "

Lạc Thủy không nghĩ mình sẽ bị hỏi như thế, bỗng nhiên có chút buồn rầu, nghe giống như đồ của mình mà mình không thích dùng, lại bị người ta xem là đồ cổ rồi đuổi theo hỏi cô mua khi nào vậy: " Mười mấy năm "

Doãn nghiên nhủ mảy: " Thảo nào "

" Thảo nào cái gì? "

Doãn Nghiên không trả lời, ngược lại còn hiên ngang liếm liếm nói với Lạc Thủy: " Hai người không hợp "

Lạc Thủy không hiểu vì sao mỹ nhân lại thay đổi nhanh như vậy, mới vừa rồi còn nói chuyện tốt lắm mà? Nhưng cô vẫn đáp: " Ừm " - Đốn Cảnh Nhiên gây họa với ai, yêu ai đều không liên quan gì đến cô, hai người vốn không hợp ngay từ lúc đầu rồi.

Doãn Nghiên có vẻ bị thái độ của Lạc Thủy kích động, cười nhạt: " Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu thôi, đừng ăn không ngồi rồi, sắp lại gần cậu ấy "

Trước đó Lạc Thủy cứ nghĩ Doãn Nghiên là fan hâm mộ của Đốn Cảnh Nhiên đến tìm cô hỏi han này nọ, lại là mỹ nữ nên mới đem lòng tốt ra giúp đỡ. Vì sao bây giờ lại biến thành cô dùng trăm phương ngàn kế cướp Đốn họa thủy kia đi vậy? Lạc Thủy bức bối, khiến cho lời nói cũng thay đổi theo: " Vậy "

thì đa tạ lòng tốt của cậu, tôi đi trước "

Mong sao đừng gặp lại nữa.

Hai người không quen biết, lười nói lý.

Đi được một đoạn còn nghe tiếng người kia hăm dọa: " Chớ không biết phải trái "

Lạc Thủy trở lại phòng, càng nghĩ càng thấy khó hiểu...Cô quen biết Đón Cảnh Nhiên gần mười mấy năm trời, còn cần cô ta thuyết tam đạo tứ bên tai sao?

Tiết Diễm Yến kéo cô đến, bát quái hỏi: " Người đẹp kia cần gì nha "

" Haizz, chắc lại là fan hâm mộ của Đón Cảnh Nhiên, đến bảo mình chớ gần gũi hần quá...Minh khinh!"

Tiết Diễm Yến ngồi xuống: " Cô ta cũng không ngại đồ cũ "

Lạc Thủy liền bắt chước giọng nói nhẹ nhàng của Doãn Nghiên: " Minh chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu, tên kia là một Họa Thủy "

Sự thật đã chứng minh rằng, đụng phải hần tất sẽ chuốt họa vào thân.

Tiết Diễm Yến than thở: " Cậu và Đón Cảnh Nhiên bị Lý Miệng Rộng kia thêm dầu thêm mỡ, ba hoa chích chòe nói thành một phen kinh người như thế, hiện giờ nơi này còn ai không biết hot boy trường ta đang theo đuổi cậu hả?

Cũng là do Lạc Thủy IQ thấp, chẳng nhận ra được người ta đang xôn xáo chỉ trở cô.

Lạc Thủy há hốc mồm, thiếu chút nữa mất bình tĩnh, Lý Tuyết Liên kia thật sự giết người không thêm đèn mạng...Nhưng bé ngoan là cô đây không quen phát lời thô tục, chỉ có thể khạc ra ba chữ: " Thật lắm miệng "

Bị đặt bậy bạ...Đón Cảnh Nhiên đang theo đuổi cô á? Lạc Thủy buồn nôn, nổi hết cả da gà lên.

Tiết Diễm Yến đứng dậy rót ly nước, uống một ngụm rồi chậm rãi nói: " Cái miệng kia đổi trắng thay đen, đổi xanh thay đỏ mà, cô ta nghĩ sao liền chém như vậy thôi"

Tuy Lạc Thủy vô tâm, nhưng người khác thì không như vậy. Có vài người trên thế gian này, trong mắt họ đều mang màu sắc, hơn nữa còn là màu vàng kim chọc đui mắt người khác!

Lạc Thủy âu sầu vận khớp tay, Lý Tuyết Liên trước giờ luôn như vậy, có nói cô ta cũng không thêm nghe. Nếu người ta bát quái sau lưng thì cô còn nhịn được, bây giờ lại tìm luôn đến cửa... có một nhất định có hai, cứ rành rồi đến tìm cô đi dạo " tâm sự " như thế này thì chắc cô điên lên mất!

Tiết Diễm Yến nhìn người nào đó đang phát điên, liền nhắc nhở: " Đón Cảnh Nhiên là mấu chốt "

Phát điên ở đây cũng không được gì, chỉ bằng đi tìm kẻ đầu sỏ gây chuyện để giải quyết.

" Người trong cuộc hay mê muội " chính là đây. Tuy cô thường xuyên đem Lạc Thủy và Đón Cảnh Nhiên ra trêu chọc, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, trò đùa có lớn cấp mấy cũng chỉ là trò đùa mà thôi. Quan hệ của bọn họ như thế nào, Tiết Diễm Yến cô đây còn không hiểu rõ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhân vật phong vân

Editor: Selene Lee

(Lời Editor: Phong vân ở đây có nghĩa là nổi tiếng, làm mưa làm gió, có ảnh hưởng lớn . Minh thấy đề như vậy sẽ hay hơn)

Lạc Thủy suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định lấy điện thoại ra, bấm dãy số mà 800 năm rồi cô luôn tránh như tránh tà:

Bên kia vang lên một giọng nói đầy ý cười: " Có chuyện gì mà cậu gọi điện cho mình thế? " - xen lẫn vào đó là mấy tiếng binh binh búp búp của vật thể bị ngã xuống, còn kêu thảm thiết.

Lạc Thủy nghe được mấy âm thanh kia, ngạc nhiên hỏi: " Cậu đang làm gì? "

" Đang ở đạo quán... tin ta đi, một ngày kia Đốn thiên tài ta sẽ đánh bại ngươi "

Lạc Thủy kinh ngạc: " Cậu đang đùa à? "

Trong loa truyền đến một nụ cười: " Bây giờ trên châu cũng không thật bằng mình "

Cái này...

Trước giờ Đốn họa thủy luôn là người tùy tiện, chắc cũng chỉ chơi được hai ngày thôi nhỉ?

" Đúng rồi, tìm mình có chuyện gì? "

Lạc Thủy nhớ đến mục đích cô gọi điện thoại, nắm chặt quả đấm: " Ruồi muỗi của cậu tìm mình gây chuyện, cậu nhanh giải quyết sớm một chút, bằng không đừng trách mình vô tình "

Đốn Cảnh Nhiên cười khế: " Ý cậu là...? "

" Doãn Nghiên gì đó của cậu đấy "

Giọng nói bên kia ổng nghe bỗng nhiên kéo cao lên: " Cô ta làm gì cậu? "

" Mía mai nhạo báng, không biết nói chuyện "

" Mình hiểu rồi, ngày khác Bạch Mã đến chịu tội với cậu được chưa " (ý Cảnh Nhiên tự nhận mình là bạch mã hoàng tử)

Lạc Thủy không nhịn được, cô ta gây phiền hà cho cô còn chưa đủ sao?: " Đẹp đi "

Lạc Thủy cúp điện thoại, mở game lên, chuẩn bị đi chém quái cho hả giận.

Trước hết phải đến thương thành mua tài liệu trao nhiệm vụ cái đã.

Chủ đề trong bang quả nhiên đã chuyển sang đồng hoạt động mới ra mắt: Giang Hồ đệ nhất hệ liệt

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Mỹ nữ bang chúng ta cùng kéo nhau ra ngoài tham gia bình chọn Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân đi!

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Đàn bà có chồng rồi thì miễn đi

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Chồng... O(∩_∩)o.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Không cho phép nàng ra ngoài chiêu hoa dụ bướm.

[Bang hội] Trâu Già: Như trên

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: ~~~~(>_<)~~~~.

[Bang hội] Cỏ Non: ~~~~(>_<)~~~~

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Bang chúng ta thế nào đều là phụ nữ đã có chồng? Nhân Yêu cũng không có một người, Nhục Thủy đâu Nhục Thủy đâu?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: " Ta khinh, ta khinh "

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Tham gia " Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân " không?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Tham gia Đệ Nhất Giai Nhân rồi

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Thật buồn, bang chúng ta sẽ không có một người đẹp bình thường nào đi tham gia Đệ Nhất Mỹ Nhân sao?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nam tham gia Cao Thủ, nữ tham gia Giai Nhân. Wow wow

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Đồ ngốc, tài tử giai nhân mới là một cặp, hiểu chưa?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Huynh thì hiểu cái gì? Đàn ông muốn làm chỗ dựa đáng tin cậy, dĩ nhiên phải tham gia Đệ Nhất Cao Thủ để chứng minh thực lực rồi!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ta thấy bang chúng ta chiêu mộ người mới, chỉ cần điều kiện mỹ nữ là được

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Ngưng ảo tưởng đi, mỹ nữ gì, khủng long còn chưa đến lượt chúng ta, nhìn người ta chiêu mộ kìa: Người đẹp, cấp bậc

không giới hạn, phải có video chứng minh bản thân là mỹ nữ, tặng VIP hai tháng.

Phần lớn người chơi game online đều không cân bằng nam nữ, trò chơi này cũng không ngoại lệ...có nhiều nơi vì để giữ người chơi nữ cho mình, buộc phải ra những hạ sách như thế này.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Chiêu mộ người đẹp, cấp bậc không giới hạn, có video chứng minh, sẽ được tặng ảnh của bốn đại soái ca.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Ta muốn ới

[Bang hội] Lão Nạp Pháo Danh Ngân Côn: Há? Ôm ghen? Sao muội lại không cẩn thận thế này? Mưa to gió lớn mà không chịu mặc áo mưa?

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Đem tên hòa thượng lục căn bất thiện này ra thiến đi.

[Bang hội] Tinh Thân Bị Chà Đạp: Đúng đúng, thiến đi, thiến đi.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Ai tham gia Đệ Nhất Cao Thủ, ta luyện tập cùng miễn phí nha.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Rất hợp ý ta.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Hài hòa rồi.

Biểu tượng Nam Cửu Khanh vẫn còn tối..

Lạc Thủy nhận vài nhiệm vụ trang bị, sau đó mang hóa hồ lô đi đào quặng khắp nơi.

Bỗng nhiên cô nhận được một tin nhắn từ giáo sư Mao, nội dung như sau: Nhà trường đã quyết định liên thủ với đại học X tổ chức hoạt động du lịch độ năm nay, thời gian tạm thời dự định là tuần thứ 3 của tháng, mong các bạn học tham gia chuẩn bị sẵn sàng.

Thiếu chút nữa là Lạc Thủy quên mất vụ này, du lịch độ chắc lại đi Nam hồ Sơn cương tỉnh Giang Tây vân vân mây mây gì đó chứ gì..Nhưng cô phải tỏ ra mình đang chuẩn bị mới được, vì thế quyết định mở trang Web của trường ra hóng tin tức.

Chuyến du lịch độ lần này xem chừng rất lớn, tin tức ở ngay trang đầu lại còn phủ màu đỏ đậm...cũng phải thôi, lần này là liên kết với đại học X, chính là 211 trong 211 không chê vào đâu được, làm sao có thể qua loa đây?. Mọi năm sinh viên đại học tầm tầm như trường Y này chỉ có thể gặp trường A, trường B, nào dám mơ tưởng đến đại học X?

(211: là công trình giáo dục chất lượng ở bên TQ, ý nói đại học X là "tuyệt đỉnh đại danh " đấy)

Lạc Thủy nhìn đồng tin tức lộn xộn kia, tỏ vẻ bất lực...xàm xàm một hồi rồi cuộc cũng không đá động gì đến tuyến đường du lịch cả.

Đành hỏi cái " Từ điển bách khoa đại học Y " - Tiết Diễm Yến vậy:

" Diễm Yến, năm nay du lịch độ trường ta đi đâu thế? "

Tiết Diễm Yến kích động đứng lên, nhìn chằm chằm Lạc Thủy, trên mặt đầy vẻ căm phẫn: " Mao lão đầu kia chọn cậu đi? "

Lạc Thủy bị phản ứng kịch liệt của ai đó hù dọa, vội vàng gật đầu.

Tiết Diễm Yến lại " bịch " một cái ngồi xuống ghế, vẻ mặt như đưa đám mà lảm bảm: " Lam Khanh ới à Lam Khanh "

" Há? Lam Khanh làm sao? " - Tiểu Du hiếm khi ở trong phòng cùng với Liễu Oanh đồng thanh hét lớn.

Lạc Thủy cười vô tội: " Lam Khanh của đại học X? "

Tiết Diễm Yến ra vẻ hận vì sắt không mài được thành thép: " Chờ còn ai vào đây nữa? "

Không thì làm gì có chuyện mấy " thiếu nữ " kiên định như các cô đây phải tùy tiện tiện hảo sắc như thế?

Đại thần là cái khái niệm trâu bò như thế nào chứ hả?...

Thật ra Lạc Thủy cũng từng nghe qua danh tiếng của Lam Khanh kia, người mà không gì không biết, người mà một chữ là đại thần nửa chữ cũng là đại thần, đẳng cấp của người ta khiến các cô có đi cà kheo cũng không với tới được...

Lam Khanh.

Nhân vật phong vân của khoa kiến trúc đại học X, trước tiên không cần nói đến thiên phú về lĩnh vực chuyên môn, hai năm đầu vào trường đã giành được không ít giải thưởng quốc tế về kiến trúc đầy vinh quang. Chỉ nói riêng về lĩnh vực thư pháp,nhạc khí, cò vảy cũng đã đủ xuất chúng nổi bật đến kinh người, trời cao lại phú cho anh một vẻ đẹp toàn diện cả trong lẫn ngoài, bề ngoài tuấn lãng, cứng cỏi thanh khiết như ngọc, còn thêm cả phong độ ngời ngời, phong thái tuyệt đại, không muốn ghé mắt lại nhìn cũng khó.

Hơn nữa nghe đồn anh còn là một cao thủ Karate, lúc trước ra nước ngoài thi đấu bị đối thủ ra mặt trực tiếp khiêu khích, anh đã lấy một địch năm làm cho bên kia phải tâm phục khẩu phục.

Lạc Thủy nhìn nhìn mấy bảng vẽ lúc rảnh rỗi của Lam Khanh, có một cái mô hình bị Mao lão đầu kia cư nhiên đem đến, gọi là tác phẩm kinh điển để phân tích.

Chỉ một chút chuyện nhỏ thế này thôi tất nhiên không đủ để Lam Khanh trở hết tài năng, nên năm nhất đại học anh đã đầu quân cho Wesbite Second Life 3D nổi tiếng thế giới, sau đó dùng con mắt tinh tường của mình lập ra một văn phòng riêng, lôi kéo mấy tinh anh IT từ đại học X vào cuộc, thu mua đất ảo rồi thúc đẩy xây dựng mua bán kiến trúc lập thể trên mạng, chỉ dựa vào mấy cái đó, tài sản cá nhân của anh cũng đủ lên đến hơn vài trăm vạn.

Được rồi, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng.

Nhưng hình như việc này chẳng liên quan gì đến chuyến du lịch đỏ mà cô tham gia cả?

Lạc Thủy khó hiểu hỏi: " Du lịch đỏ và Lam Khanh thì có liên quan gì? "

Tiết Diễm Yến đau lòng nói: " Lần này là Lam Khanh dẫn đầu nha! "

Vương Tiểu Du tặc lưỡi khen ngợi: " Qua nhiên người ngu luôn có số hưởng, vậy mà còn không biết hưởng, có thể qua lại tiếp xúc với đại thần đó a a a a! "

Lạc Thủy phản đối: " Cậu mới ngu đó "

Liễu Oanh kích động nhảy xuống giường đập vai Lạc Thủy: " A Thủy, đừng để ý tên ngốc từ Tiểu Du kia, đến lúc đó cậu cứ việc leo đèo theo đại thần rồi háo hão chụp vài tấm hình cận mặt là được "

Tiết Diễm Yến vừa nghe xong liền lên tinh thần, moi ra một cái máy ảnh SLR của mình đưa cho Lạc Thủy: " Thủy, không nên dùng cái đồ ngốc Sony 1200 kia của cậu, dùng của mình đi, nhớ luyện tay nhiều một chút, đến lúc đó phải ra sức chụp thật nhiều hình cho tỷ tỷ ta "

Lạc Thủy buồn nôn nhận lấy máy ảnh, dờ khóc dờ cười: " Vậy để mình đi hỏi giáo sư Mao xem có thể nhường lại cơ hội cho cậu hay không? "

Tiết Diễm Yến thét gào: " Không kịp nữa đâu, chắc chắn lão ta đã báo danh sách lên hội đồng trường rồi! "

Liễu Oanh vớ lấy một cái ghế, ngồi xuống: " Thủy ơi Thủy, nhiệm vụ vinh quang này đành giao cho cậu vậy, không nên phụ kỳ vọng của Đảng và toàn dân nha "

Vương Tiểu Du và Tiết Diễm Yến đồng thanh hưởng ứng: " Đúng, đúng "

Lạc Thủy bày tỏ nỗi niềm áp lực vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nhiệm vụ tọa kỵ

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy bị niềm si mê vô hạn của đám bạn cùng phòng dọa sợ mất mật, vội vàng chạy vào game đào quặng tiếp, vừa định đổi địa điểm thì phát hiện đại thần đã online.

Lạc Thủy gửi 1 tin nhắn qua: " Muội chuẩn bị tài liệu xong rồi "

Nam Cửu Khanh: " Chờ ta trước cửa Thủy Tinh Cốc "

Nhiệm vụ tọa kỵ chỉ có 1 ải mà thôi.

Có giới hạn thời gian, nếu hai giờ sau không hoàn thành thì nhiệm vụ sẽ tự động biến mất.

Cơ hội chỉ có một, nhưng có thể tìm người giúp đỡ.

Nhiệm vụ mà mỗi người chơi nhận được không giống nhau, mặc dù đều do hệ thống phân phối ngẫu nhiên cả.

Thủy Tinh Cốc chính là nơi nhận nhiệm vụ.

Lạc Thủy đợi một hồi liền thấy Nam Cửu Khanh cười thần thú chạy đến, nhưng tại sao cô lại cảm thấy thần thú kia trông giống bạch mã thế nhỉ? Áo giáp, chắc chắn là áo giáp!

Nam Cửu Khanh gửi đến một lời mời cười chung: " Mỹ nhân mau lên đây, tiết kiệm thời gian "

Lạc Thủy nhún đồng ý.

Tuy hệ thống thiết lập cho người chơi nam và người chơi nữ có thể cười chung một tọa kỵ, nhưng thiết lập tư thế như này cũng quá mức mờ ám đi... Bàn tay nhỏ nhắn của Nhược Thủy Tam Thiên nắm lấy eo Nam Cửu Khanh, mặt dán chặt vào lưng anh, làm cho cô tựa hồ cảm giác được mặt mình đang đỏ ửng lên.

Thần thú chạy thật nhanh, cũng khiến tóc hai người phía trên bay bay theo gió, lướt qua làn sóng thu đẹp đẽ của Thủy Tinh Cốc, hoa rơi ngập đầy lối, hình ảnh mỹ lệ động lòng người...

Thời gian của hệ thống là tám giờ một khắc.

Lạc Thủy giao tài liệu cho Ngự Thú Sư để nhận nhiệm vụ.

Âm thanh của rừng núi và non nước lập tức thay đổi, xa xa truyền đến tiếng dã thú gào thét, một cuộn giấy da lớn được mở ra ngay trên màn hình, ghi rõ bốn chữ - VƯƠNG LĂNG NGÀN NĂM.

Hệ thống liền nhắc nhở: Tìm mộ huyết Ngọc Giác.

Vương Lăng Ngàn Năm, tên cũng như nghĩa, đích thị là một mộ huyết có cơ quan trùng trùng, còn có rất nhiều thần thú bảo vệ.

Lạc Thủy bèn gửi lời nhắc qua cho Nam Cửu Khanh.

Nam Cửu Khanh: " Mỹ nhân, hình như RP của muội đem đi luyện vũ khí hết rồi đúng không? "

{ RP: May mắn, nhân phẩm)

Người bình thường đều nhận được nhiệm vụ một là thiên về trí óc, hai là thiên về sức mạnh, cô ấy lại một lúc ôm hết cả hai cái hồ đó...Toi rồi!

Nhược Thủy Tam Thiên: " Xí, là do hệ thống biết ta trí dũng song toàn "

Nam Cửu Khanh cười rung: " Vâng vâng, cơ hội để ngài phát huy tài trí đã đến rồi đó "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Thật là bi thương, ta không có chí hướng đạo mộ vĩ đại a! "

" Đạo nhiều lần rồi sẽ quen thôi " Nam Cửu Khanh dặn dò " Đi theo ta "

Lạc Thủy gật đầu.

Cửa đá được chạm khắc nhiều hoa văn kỳ lạ nặng nề mở ra....Từ đây có thể nhìn thấy được những bậc thang âm trầm heo hút, ánh nến trên cột lập lòe sáng tối, mắt thường không tài nào xuyên qua được màn đêm mù mịt như vậy.

Nam Cửu Khanh nhàn nhạt lên tiếng: " Cái lăng mộ ngàn năm này hẳn là được mô phỏng theo lăng mộ của Tàn Thủy Hoàng mà thiết kế "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Sao huynh biết? "

Nam Cửu Khanh: " Vừa rồi trên cửa đá kia có khắc vài ba ẩn chữ thời Tàn "

Lạc Thủy nghe xong, lòng sùng kính của cô với đại thần liền dâng lên như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn không ngớt, ai bảo tên " người trần mắt thịt " như cô đây chỉ nhìn ra được một đồng hoa văn cổ quái thôi?

Hai người men theo thềm đá mà xuống, từ xa lại truyền đến tiếng than thở kín đáo vụn vặt, xen lẫn tiếng bước chân của cả hai.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Hoàng lăng gì mà giống nhà quý vậy? "

Nam Cửu Khanh: " Vốn đã là thế rồi "

Nhược Thủy Tam Thiên: "..... "

Lạc Thủy bỗng nhiên nhớ ra một chuyện: " Tại sao không dùng tọa kỵ? "

Nam Cửu Khanh lắc lắc đầu: " Triệu hồi không được "

Hệ thống quá là keo kiệt đi, ngay cả cái phương pháp gia tăng tốc độ này cũng không cho xài - Lạc Thủy âm thầm hỏi thăm các nhân viên của Thịnh Thế một lượt.

" Lão đại, nơi này thật là nhà quý? " - Lạc Thủy đứng ở bậc cuối cùng của thềm đá, trợn mắt há mồm nhìn cung điện hùng vĩ, sừng sững hiện ra trước mắt, trong lòng chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi sục, tựa như máu vàng ngựa sắt hào hùng gào thét bên cạnh.

Đập vào mắt cô bây giờ là một cái quảng trường lớn, được xây dựng từ những tảng đá màu xanh, bao bọc xung quanh là rừng rậm chằng chịt hình nhân quân lính, trang bị đầy đủ, đao thương khôi giáp sáng bóng, giống như chỉ cần nghe được một câu hiệu lệnh sẽ lập tức xông ra.

Trên quảng trường kia, cứ cách mười bước lại đặt một cái đỉnh đồng lớn, tạo thành một vòng tròn.

Trên đỉnh đồng, rõ ràng là một tòa đài tế hình tròn rất lớn, làm nên bởi một tảng đá to. Mà ngay phía trên đài tế, lơ lửng giữa không trung lại là một tòa bảo điện kim bích huy hoàng, mái cong vút, đỉnh xe toạt chân mây.

Xa xa nhìn lại, cả tòa đài tế trông như một con quái vật khổng lồ, lù lù bất động, hiện ngang sừng sững.

Lạc Thủy hít một hơi thật sâu, " Nhược Thủy Tam Thiên " thật nhỏ bé biết bao, nói là kiến càn rung cây cũng không quá đáng.

Hiển nhiên Nam Cửu Khanh cũng có khiếp sợ đôi chút, thật không nghĩ đến việc một cái nhiệm vụ tọa kỵ bình thường trong game cũng có thể mang cảnh tượng chấn động lòng người như vậy, nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hưởng cửa đá duy nhất ở góc phía Đông Bắc mà bước.

Vừa đến gần đài tế, hình bóng hai người liền bị phóng to lên gấp mấy lần, chiếu vào bảo điện. Tảng đá xanh kia phóng ra một loại ánh sáng quý dị, mang theo sức mạnh kinh người đánh úp cả bốn phương.

Ngay lúc này, sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân có trật tự, Lạc Thủy giật mình quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đám hình nhân quân lính kia đã chia ra làm hai đội, men theo vòng tròn của đài tế mà tấn công.

Nam Cửu Khanh hoảng sợ, vội vã đánh ra mấy chữ: Xông vào cửa đá.

Một trận ác chiến là khó tránh khỏi, nhưng dưới tình huống bị bao vây tứ phía như thế này, không biết lực công kích của đám hình nhân kia ra sao thì giảm thiểu tấn công vẫn là lựa chọn sáng suốt nhất. Mà cửa đá chỉ đủ cho cho 2 người đi, ở hành lang dài bên trong cửa đá vừa đánh vừa lui rồi nhanh chóng phá vòng vây mới là trọng yếu. Nhiệm vụ này không thể lãng phí quá nhiều thời gian.

Nam Cửu Khanh đứng yên ở cửa đá: " Nhược Thủy, muội đi lên phía trước, tìm đường ra " Nói xong liền phát ra một chiêu Nộ Hỏa đem đám quân lính kéo đến gần mình, tiếng chém giết tàn khốc lập tức vang lên, âm âm như tiếng trống trận đâm thủng màng nhĩ, khắp nơi đều là lửa thiêu và ánh sáng chớp lóe từ thân kiếm.

Lạc Thủy nhìn đám hình nhân mặt mũi dữ tợn đang nhe răng gầm gừ với mình, gật đầu lia lịa: " ừm "

Không thềm để ý đến những thứ xung quanh nữa, Lạc Thủy chỉ cắm đầu chạy thật nhanh trên con đường gạch, tiếng hét lớn từ đâu đó xâm nhập cả đầu óc, chỉ còn lại bốn chữ duy nhất: TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG RA, TÌM ĐƯỢC ĐƯỜNG RA.

Ngay lúc đó, một tiếng nổ lớn phát ra....

Một giây sau, âm thanh biến đổi!

Một dòng hoa lửa rực sáng từ nơi sâu nhất của con đường gạch phóng đến, chỉ trong gang tấc liền khiến cho lối đi được chiếu rọi như ban ngày, hỏa diễm đầy trời mang theo lớp thạch ngũ roi tí tách xuống như mưa.

Lạc Thủy đứng giữa lối đi, mồ hôi đầm đìa, buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại. Trước sau đều bị công kích, chỉ có một con đường duy nhất là cái chết, vậy thì nhiệm vụ này hoàn thành như thế nào chứ?

Hiển nhiên Nam Cửu Khanh cũng phát hiện ra dị biến, nhưng anh vẫn điềm nhiên như cũ: " Giữa ta và muội chắc chắn phải còn một con đường thứ ba, kiểm tra cẩn thận các đường lát gạch, đừng sợ "

Lạc Thủy nghe thế liền định thần, tỉnh táo hơn một chút.

Cô bắt đầu đi dọc theo đường lát gạch, mượn ánh lửa lập lòe để kiểm tra, tay dùng sức gõ vào những nơi lồi lõm bất thường, tuy mắt vẫn bị sóng nhiệt ép tới nhưng không có chút manh mối nào xuất hiện, Nam Cửu Khanh ở phía sau cũng bị binh lính đẩy lùi vào trong.

Bất thành linh, trong đại điện phát ra một trận gào thét thê lương, mặt đất cũng bắt đầu rung động dữ dội, tinh chất màu đỏ thẩm xen lẫn ngọn lửa và đám binh lính ùn ùn hướng hai người tấn công đến, tốc độ càng lúc càng nhanh. Nam Cửu Khanh không còn cách nào khác, đành phải lui toàn thân về phía sau, lúc hai người sắp sửa bị lửa nuốt chửng thì Lạc Thủy gõ trúng một thứ gì đó, trước mắt liền lóe sáng, cửa thoát hiểm âm âm mở ra!

Lại " ẦM " thêm một tiếng, cửa đá sau lưng bị đóng chặt lại.

Trải qua một trận kinh hồn bạt vía, Lạc Thủy vỗ ngực xui xẻo trên mặt đất: " Nguy hiểm thật "

Nam Cửu Khanh nói lời an ủi: " Tất cả đã có ta "

Lạc Thủy nhìn dòng chữ hiện ra trên màn ảnh, đáy lòng dâng lên một trận mềm mại, tựa như nhân gian được mặt trời chiếu sáng rực rỡ, cảm thấy vui mừng khôn xiết. Đúng vậy, có anh ấy ở đây, nguy hiểm khó khăn gì cũng không còn đáng sợ nữa, bởi vì tất cả đã có anh ấy giải quyết....

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Kỳ trận dị bảo

Editor: Selene Lee

Lại là một mảnh đen tối.

Lạc Thủy đi phía sau Nam Cửu Khanh, men theo bức tường mà từ từ tiến lên trước, bởi vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nên cô không dám tùy tiện chạy loạn.

Hai người cứ như vậy mà tiến vào một lối đi dài, địa thế vẫn hướng xuống dưới, hơn nữa càng đi lại càng hẹp, phải dựa sát vào vách tường mới miễn cưỡng bước qua được, bên tai nghe có tiếng nước chảy tí tách, ẩm thấp trơn trượt, thật sự là trong khe hở cầu mong sự sống. Một lát sau, Lạc Thủy thật sự nghi ngờ rằng bọn cô có phải đã đi nhầm đường hay không, bởi vì hiện tại cô không đi nổi nữa.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Hình như ta không đi nổi nữa rồi "

Nam Cửu Khanh suy nghĩ một chút, nói: " Tháo trang bị xuống đi "

Mặc dù nơi này đưa tay lên không thấy được năm ngón, nhưng Lạc Thủy vẫn không thể không xấu hổ mà cởi quần áo xuống, đành phải cởi thử hở lồ ra trước, may mà đi tốt hơn nhiều.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Lạc Thủy cảm thấy có thể tự do chạy nhảy dưới ánh mặt trời là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Cuối cùng cũng đến cuối đường, vừa bước ra khỏi khe hở nên ánh mặt trời trong trẻo khiến Lạc Thủy chưa kịp thích ứng, che mắt hồi lâu mới dám giương mắt lên nhìn cảnh tượng kỳ diệu trước mặt.

Kỳ trân, bảo vật quý giá được đúc bằng vàng ròng ở khắp mọi nơi, phát ra ánh hào quang lấp lánh đến đau cả mắt, đèn đuốc sáng choang, ánh nến lẳng lặng chấp chờn chiếu lên những tấm phù điêu cổ, càng làm cho tòa cung điện trở nên hào nhoáng và hoa lệ hơn bao giờ hết.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Có khi nào Ngọc Giác đang ở đây hay không? "

Nam Cửu Khanh lắc đầu: " Hẳn là không, mộ huyết Ngọc Giác thường dùng để chắn quan "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ý huynh là nó ở trong quan tài? "

Nam Cửu Khanh: " Ừm, gần như là vậy "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Vậy chúng ta có phải ở lại đây tìm không? "

Nam Cửu Khanh: " Chỉ sợ lại chạm trúng những nguy hiểm không cần thiết "

Lạc Thủy vừa nghe xong thì hơi run rẩy, lòng còn sợ hãi không ít... Cô nhìn đồng vàng đang chớp lóe ở trước mắt, đành phải tự an ủi mình đây chỉ là một đồng dữ liệu, một đồng dữ liệu mà thôi. Nhờ thế nên tâm Lạc Thủy bình tĩnh lại, cuối cùng cũng có thể đi vòng qua được.

Đuôi lông mày vừa chau lại, liền thấy một cái gì đó màu tím xuất hiện, bổ xuống từ trên đỉnh đầu. Ngay lúc nguy cấp, Lạc Thủy nhanh chân nhảy sang một bên, sau đó liền nghe được một giọng nói đầy giận giữ và quỷ mị: " Hỡi đám cuồng nhân ngu ngốc kia, chớ có vọng tưởng mà chiếm đoạt tài bảo, hôm nay ta sẽ khiến cho các người chết không có đất chôn thân. "

Hai tai Lạc Thủy nghe được một tiếng " ầm " thật lớn, sau tiếng nổ khủng khiếp đó, kỳ trận dị bảo ở khắp nơi bỗng nhiên bay tứ tán, một cỗ uy lực xuất hiện trong không khí, đánh thẳng về phía trước.

Trong lòng còn đang suy nghĩ rằng cái kịch bản này cũng quá đáng sợ đi, chết cũng phải chết ngay trong mộ huyết.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Đó là NPC hay quái vật? "

Nam Cửu Khanh chuyển sang trạng thái chiến đấu, phóng ra một chiêu Nộ Hỏa rồi tiến lên phía trước Lạc Thủy, hét to: " Nghênh chiến "

Một con quái hình người mã cạp xông thẳng đến, tên là " Hắc kỵ sĩ ", tương đối mạnh mẽ, vũ khí là một cây búa khổng lồ, nhưng phạm vi công kích lại là cả cung điện. Hai người Lạc Thủy căn bản không thể né tránh được, cứ liên tiếp bị bổ xuống rồi ngã lăn ra đất.

Trong khoảng thời gian được hệ thống bảo vệ, Nam Cửu Khanh liền thừa cơ suy nghĩ một chút... Đối với loại quái thú có khả năng công kích cao như thế này, chỉ có thể đẩy nó ngã xuống không cho nó tiếp tục ra chiêu. Nhưng thời gian tổ hợp kỹ năng liên tiếp của phái Minh Giáo và Thiên Sơn đều rất ngắn, sợ là không thể chống đỡ được.

Nam Cửu Khanh: " Mỹ nhân, kỹ năng liên tiếp cuối cùng của ta là Càn Khôn Đại Na Di, mọi người phải tiếp tục đánh "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Hiểu rồi "

Nam Cửu Khanh: " Mỹ nhân thật hiểu ý ta "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ta càng giỏi hiểu ý thú hơn "

Nam Cửu Khanh nghe thế liền chỉ chỉ Hắc kỵ sĩ: " Thật sao? Thế con quái kia muốn làm gì? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Muốn chà đạp huynh "

Nam Cửu Khanh: " Wow, mỹ nhân cũng muốn làm vậy sao? "

Đại thần rõ ràng đang lừa người, cô không nghĩ như vậy nha...

Lạc Thủy cạ lờ, ngồi một bên xem đại thần vừa chà đạp " Hắc kỵ sĩ " vừa tán gẫu với cô, chỉ biết nhìn trời xanh mà than oán..Trên đời này đúng là còn quá nhiều điều ngạc nhiên khiến người ta phải kinh sợ mà!

Hai người phối hợp ăn ý, lúc quái vật vừa ngã xuống thì thờ phào nhẹ nhõm

Bỗng chợt " ầm " một tiếng, kỳ trân dị bảo trên mặt đất tự động xoay tròn khiến Nam Cửu Khanh hoảng sợ, anh liền vội vã quay mặt lại nhìn, chỉ thấy một vòng xoáy sâu hun hút hiện ra trên mặt đất, kéo theo bóng người đang đeo hồ lô trên lưng mà mất dạng.

Tất cả châu báu trên đại điện trong phút chốc đã trở thành thú dữ hại người, nhai nuốt hết mọi thứ xung quanh nó.

Nam Cửu Khanh không kịp phản ứng, cũng bị vòng xoáy kia cuốn vào trong..

Đứng giữa một đồng kim quang lấp lánh, Nam Cửu Khanh ngẩng đầu lên liền thấy Lạc Thủy ở cách đó không xa... Tạ ơn trời, cả hai đều bình an vô sự.

Nam Cửu Khanh vẫy vẫy Lạc Thủy: " Đến đây "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Huynh mau nhìn kìa "

Nam Cửu Khanh hướng mắt về phía Lạc Thủy chỉ, liền nhìn thấy những bậc thang bằng bạch ngọc hiện ra sừng sững không thấy đích, hai bên là cột đá uy vũ cao vút chạm tới chân mây, mỗi cột ít nhất phải năm sáu người ôm mới xuể. Dưới chân những cây cột kia là một con quái thú đầu rắn thân người, thò ra một cái lưỡi đỏ dài vừa nhọn vừa nhỏ để dính chân nền màu đen được đúc từ đá quý. Ngọn nền trắng phía trên lạng lẹ soi bóng, tạo ra một bầu không khí trang nghiêm và thanh tịnh tràn ngập lối đi.

Hai người tiến lên từng bước một, nếu như đoán không sai, phía trên hẳn là nơi đặt quan tài.

Lạc Thủy đắc chí reo lên: " Ta đến đạo mộ đây "

Nam Cửu Khanh cười: " Đạo mộ là phạm pháp "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Xì, cùng lắm thì ta chỉ là tông phạm thôi:

Nam Cửu Khanh: " Ta mới là tông phạm "

Nhược Thủy Tam Thiên phản kháng: " Dao của huynh đâu? "

(Sel: Dao ở đây là dao của Đông Phương giáo chủ í)

Nam Cửu Khanh: " Mọi người cứ thử xem "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Chừng nào huynh trần truồng, lúc đó hẳn đến báo cho ta biết" Bằng không cô làm sao đấu lại anh đây?

Nam Cửu Khanh: " Không ngờ mỹ nhân còn có loại sở thích đó "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Sở thích thì ta có nhiều lắm, đếm không xuể, đặt biệt là mỹ nam "

Lạc Thủy không hề biết rằng, một lời này của mình sẽ gây ra bao nhiêu sóng to gió lớn...

Nghe nói mấy người bạn cùng phòng của Nam Cửu Khanh đều bị anh dọa cho choáng váng đầu óc. Bởi vì vị bạn học Nam nào đó đã xoay người lại, dùng ngôn từ khẩn thiết và cử chỉ dị thường nghiêm túc hỏi A Tây rằng anh có được xem là mỹ nam hay không. Bạn học A Tây đáng thương đang ghé vào cửa sổ phòng ngủ phơi quần lót, vừa nghe xong câu hỏi đó liền trực tiếp thả luôn quần lót từ tầng ba xuống dưới đất, mang theo tiếng la hét thê lương của đám nữ sinh viên đang ngồi dưới khu ký túc xá nam. A Tây run run, co giật từng cơn mà gờ một ngón tay cái lên đáp lời: " Đẹp, đẹp lắm, so với quần lót còn đẹp hơn "

Bạn học Nam của chúng ta lúc này mới cảm thấy hài lòng, bụng đầy thỏa mãn quay trở lại cuộc trò chuyện...Anh cũng được xem như là một mỹ nam nha...

Nam Cửu Khanh: " Còn gì nữa không? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Nghe nói mỗi ngày ngắm mỹ nữ 5 phút có thể kéo dài tuổi thọ, ta yêu mỹ nhân "

Nam Cửu Khanh: " Nói tiếp đi "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Thích ăn rau dưa, rau chân vịt, rau dền, rau xanh, nấm hương, nấm rơm, nói chung là các loại nấm. Thích ăn mì: Mì thái sợi thật khiến người ta thèm muốn, ngoài ra còn có cá diếc, cá chép, bạch tuột, mực, cá nướng đồ, cá sốt Tứ Xuyên, cá giấm chua Tây Hồ "

Nam Cửu Khanh đã muốn hôn mê: " Còn nữa không? "

Lạc Thủy cảm thấy không nên để đại thần nghĩ cô tham ăn, bây giờ phải nói cái gì có chiều sâu hơn một chút.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Thích xem phim điện ảnh trinh thám có tính logic cao, bài xích phim Hàn "

Hình như này giờ toàn là một mình cô tự kỷ? Quyết định hỏi đại thần lại một câu: " Huỳnh cũng vậy chứ? "

Nam Cửu Khanh: " Ta cũng thích mỹ nhân "

Lạc Thủy đọc được từ " cũng " đầy hàm xúc, lòng liền vui như hỏa nở. Cô và đại thần có một điểm chung! *^ __ ^*.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Sau đó "

Nam Cửu Khanh cười đầy ý vị: " Thích thứ mà mỹ nhân thích "

Lạc Thủy tắc lưỡi than thở, quả nhiên là đại thần ngôn ngữ cao thâm, chỉ cần vài ba lời liền khái quát xong toàn bộ sở thích.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Tốt quá "

Nam Cửu Khanh: " Chúng ta đến nơi rồi "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Vực sâu cạm bẫy

Editor: Selene Lee

Xuyên qua những bậc thềm ngọc, băng qua một con sông ngầm dưới lòng đất lại là một lối đi dài dằng dặc và ngoằn ngoèo lạ thường, mà nơi sâu nhất của lối đi đại khái chính là lăng tẩm được đặt ở trung tâm mộ huyết.

Hai người đến viếng thăm, vóc dáng tiều tụy lại không mang theo giày, cứ để chân trần mà bước. Bọn họ đang quấy nhiễu giấc ngủ bình yên của người chết!

Ánh nến ngày càng mờ mịt.

Ngõ cụt! Cuối con đường này lại là một ngõ cụt! Trước mắt chính là một vực thẳm sâu hun hút, rơi xuống chỉ có nước tan xương nát thịt. Tuy ánh nến mờ hồ chỉ có thể soi đến miệng vực, nhưng hai người lại cảm thấy rợn cả tóc gáy, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng.

" Không đi được nữa sao? " - Lạc Thủy nhủ thầm, cô liền cúi xuống nhặt một viên đá lên, muốn dùng nó để xem xét độ sâu của vực thẳm, nhưng mãi không nghe được tiếng viên đá chạm đất.

Mọi thứ đều im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng gió lạnh đang gào thét bên tai.

Nam Cửu Khanh cảm thấy không ổn, vội vã nói: " Mau lùi lại "

Lạc Thủy nghe được chỉ thị của Nam Cửu Khanh, mặc dù không rõ lắm nhưng cô cũng dùng hết sức lực để lùi về phía sau.

" Vèo vèo vèo " - Đột nhiên có mấy thanh âm kỳ lạ vang lên, Lạc Thủy quay đầu lại nhìn, sau đó lạnh hết cả gáy...Nơi cô và đại thần vừa đứng vài giây trước đã bị những mũi tên vắt chéo xuất hiện từ hai bên vách đá phong tỏa, nếu như ban nãy hai người còn đứng đó, e là đã bị " Vạn tiễn xuyên tâm ", trực tiếp biến thành nhím rồi...Thật đáng sợ!

Mặt đường nhỏ vốn bằng phẳng cũng đã nhô lên rất nhiều mũi tên nhọn, xuất ra từ ba phía khác nhau. Trong giờ phút này, Lạc Thủy thật sự đã có một lý giải cực kỳ sâu sắc cho câu thành ngữ: " Có chạy đằng trời " rồi.

Lạc Thủy và Nam Cửu Khanh nhìn nhau, trông mắt của cô thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Những mũi tên vốn được dính trên tường bây giờ lại từ từ rút ra, cùng chuyển hướng phóng về phía bọn họ. Lạc Thủy nhảy ra theo phản xạ có điều kiện, vội vã ăn hết tất cả những viên thuốc gia tăng thuộc tính mà cô có.

Nam Cửu Khanh tìm được một chỗ hõm, vừa vặn có thể ẩn mình, liền quát to một tiếng đánh ra hai chữ: " Vào mau ", đồng thời chỉ tay cho Lạc Thủy nhìn thấy.

Lạc Thủy lùi lại hai bước, nhảy một cái thật cao để lấy đà nhào qua. Nam Cửu Khanh theo sau cô, lập tức phóng ra một kỹ năng che chắn, vòng sáng màu trắng bao bọc lấy hai người, sau lưng lại có tiến gió thổi vù vù, tiếp theo là những mũi tên sắc bén xé gió mà lao đến... tiếng ma sát đầy bén nhọn khiến người ta phải run sợ.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Sức công của những mũi tên này đủ để giết chúng ta chỉ trong nháy mắt " - lạc Thủy nói, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh, cúi đầu lại nhìn thấy bàn phím đầy nước... vuốt vuốt mặt một chút liền phát hiện ra trên mặt mình toàn mồ hôi.

Nam Cửu Khanh: " Ta không thích nhím "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Cứ nghĩ đến việc bị xiên thành con nhím thì ta liền run rẩy "

O, đây là cái gì thế?

Lạc Thủy quan sát chỗ hai người đang ẩn náu thì thấy một khối đá lớn hơi lồi ra trên vách đá, cẩn thận quan sát một chút, vật này rất giống một cái bàn cờ, phía trên còn có những quân cờ rời rạc, đen trắng rõ ràng. Nếu là cờ vua hay cờ tướng thì Lạc Thủy còn hiểu được sơ sơ, nhưng cái này là cờ vây sao? - Lạc Thủy lùi về sau một bước, cô nhìn chằm chằm Nam Cửu Khanh, cầu xin sự trợ giúp từ đại thần.

Nam Cửu Khanh liếc nhìn bàn cờ trước mặt, có thể là do ánh sáng quá mờ nên anh có chút hoa mắt, lại lùi về sau hai bước để nhìn cho rõ, liền phát hiện ra những quân cờ trên bàn xếp thành hình chữ " Sinh " của Tần quốc. Quân trắng chiếm hết phân nửa, khí thế hùng hục muốn nuốt chửng cả giang sơn, còn quân đen lại ở thế suy tàn, lung lay như muốn ngã quỵ. Đúng là " Ngoài ngành xem nào nhiệt, trong ngành xem của nói " Nếu không quan sát kỹ sẽ không nhận ra được huyền cơ đang ẩn giấu trong các thế cờ... Tuy quân trắng đang tỏa sáng như mặt trời ban trưa, nhưng trong thành lại trống trải, phòng thủ không đến đích. Còn quân đen mặc dù đang cố gắng duy trì hơi thở tàn lụi, nhưng từng bước đi lại đầy tinh diệu, thập phần khó lường.

Nhưng lạc đà dù có gầy thì vẫn lớn hơn ngựa, quân trắng vẫn cứ chiếm ưu thế, cuối cùng lại tạo ra hai bên ngang tài ngang sức.

Nam Cửu Khanh: " Chúng ta phải hóa giải thế trận này mới mở được cửa lăng "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ta không làm được... "

Nam Cửu Khanh: " Mỹ nhân cứ yên tâm, ta đã hiểu được đôi chút "

Lạc Thủy nghe xong liền yên lòng, tuy đại thần nói hiểu sơ sơ, nhưng thực tế đã chứng minh điều đó đối với anh có nghĩa là không thành vấn đề.

Nam Cửu Khanh không chút do dự cầm lên một quân cờ đen, đi một nước, ngay lập tức số quân đen còn lại liền ảm ỉ đi theo.

Anh khẽ mỉm cười.

Đòn và đường cùng rồi tránh thoát, đánh lạc hướng đối phương, xông thẳng vào chủ lực của quân địch, xâm nhập vào giữa làm cho quân địch không kịp hiểu hết ý đồ để trở tay...Tất cả những thứ này, anh đều rất am hiểu...

Chẳng mấy chốc, quân trắng không chịu nổi công kích bèn rút lui khỏi thành trì của quân đen.

Mặc dù Lạc Thủy không hiểu cớ vậy, nhưng khi cô thấy quân đen khi định thần nhàn dưới tay Nam Cửu Khanh thì cũng cảm thấy đại cuộc đã xong xuôi rồi.

Một phút sau, bàn cờ biến mất, có tiếng ầm ầm rung chuyển vang lên, vách đá vừa dựng bàn cờ bắt đầu chậm rãi nứt ra, để lộ một khe sáng nhỏ, rồi ngày càng chói mắt, chiếu thẳng vào mặt khiến người ta không tài nào mở mắt nổi.

Hai người đi vào, cảnh tượng bên trong làm Lạc Thủy phải há hốc mồm:

Đầu tiên là một hành lang dài làm bằng ngọc thạch xanh biếc nổi thẳng vào sâu trong lòng đại điện, hành lang rất rộng, bóng loáng trong suốt, giống như chỉ cần gõ nhẹ một cái là nước biếc sẽ tuôn ra ào ạt. Những trụ ngọc hai bên đường chạm trổ rất nhiều họa tiết sống động, phía trên đỉnh nâng cao một viên dạ minh châu yêu kiều to chừng bằng nắm tay, phát ra ánh sáng có phần u ám, nhưng số lượng ngọc nhiều vô kể lại làm cho đại điện sáng rực như ban ngày.

Phòng tắm mắt xuống, cạnh hành lang là một cái hồ to sâu thăm thẳm. Rắn ở bên trong nhiều vô số, đôi khi thò ra những cái lưỡi đỏ như máu, quân quít lấy nhau, miệng to như cái bát, ánh mắt tàn bạo....nhìn qua một cái cũng biết là rắn độc.

Phía trên miệng hồ lơ lửng một viên minh châu màu sắc rực rỡ, dường như chính nó đang chế trụ bầy rắn, làm cho chúng chỉ có thể hoạt động bên trong mà thôi.

Mà phía cuối hành lang, không ngờ lại đặt một cái quan tài bằng gỗ.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ta ơn trời đất, cuối cùng cũng đến nơi "

Nam Cửu Khanh: " Cửa ải cuối cùng này sợ rằng không dễ dàng "

Lạc Thủy gật đầu đồng ý, tinh thần ứng đối trong óc cô dâng trào.

Hai người thuận lợi đi qua hành lang bằng ngọc, tiến đến trước mặt quan tài gỗ.

Nhưng chân mới vừa bước đến một chút thì quan tài kia đã xuất hiện vòng sáng bao quanh, Lạc Thủy đưa tay dò xét, lập tức liền nghe " bịch " một tiếng, cô bị quăng thẳng ra ngoài.

Nam Cửu Khanh: " Kim Chung Tráo "

(Sel: Ý nói một lớp bảo vệ khó phá vỡ)

Thử lại mấy lần nữa vẫn là như vậy, căn bản một góc nhỏ của quan tài cũng không sờ đến được.

Lạc Thủy tức đến vỡ ngực giậm chân. Đây thực sự là một cái Kim Chung Tráo.

Bỗng nhiên cô nhớ ra rằng trong phim võ hiệp, Kim Chung Tráo đều có mệnh môn: " Huynh nói xem thứ này liệu có mệnh môn hay không? "

(Mệnh môn: Ý nói cửa ngõ sinh mạng, sống chết)

Nam Cửu Khanh: " Có thể "

Hai người bèn đi dọc theo vòng sáng, kiểm tra cẩn thận những chỗ đáng nghi.

Hệ thống " tình " một tiếng, nhắc nhở: " Muốn mở cửa này phải có Lưu Ly Tông Ngọc "

(Tông ngọc: Ngọc hình vuông, giữa có lỗ thủng hình tròn)

Nam Cửu Khanh trầm tư một hồi liền chỉ vào viên ngọc đang ở trên đầu bầy rắn kia: " Có vẻ như chính là thứ đó "

Hèn chi bọn họ đi đường dễ dàng như vậy, ngay cả một tiểu quái cản đường cũng không thấy.

Lấy hạt châu kia ra thì tất thấy bọn rắn độc sẽ xông đến, Lạc Thủy thử tưởng tượng đến cảnh những con rắn dữ tợn kia trường quanh mặt đất, thò ra mấy cái lưỡi đỏ chết... Cô liền không nhịn được run lên.

Thật ra cô không phải kẻ nhát gan, đối mặt với đám chuột gián đều không nhú mày lấy một cái, mỗi khi có côn trùng sâu bọ xuất hiện trong phòng ngủ, căn bản đều do cô giải quyết, ngồi trên tàu lượn siêu tốc cũng có thể ngủ gật... Dẫu chỉ có những thử thách tràn ngập ảm uất thì cô không thể nào chịu được..

Bạn đang đọc truyện Thiếu Một Gáo Nước được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bầy rắn ngàn năm

Editor: Selene Lee

Nhưng cửa ải cuối cùng đã ở trước mắt, đồng tài liệu kia khó khăn lắm cô mới mua được, mặc kệ sống chết, nhất định phải đạt được, tuyệt đối không có chuyện buông tha! Lạc Thủy khề nghiêng rằng, để xem ai sợ ai!

Nam Cửu Khanh cũng phát hiện ra Lạc Thủy có chút run sợ, nhưng anh im lặng không nói lời nào.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Đi "

Nam Cửu Khanh: " Qua đây, muội đứng sau ta "

Lạc Thủy cẩn thận theo sát Nam Cửu Khanh, phóng một kỹ năng quần công đến cái hổ.

Nam Cửu Khanh dựa vào hành lang dài mà dẫm nát viên dạ minh châu, sau đó nhảy lên nắm lấy khối ngọc lơ lửng kia, quăng cho Lạc Thủy: " Nhanh đi tìm Ngọc Giác! "

Quả nhiên bầy rắn phía dưới đại động, chen nhau bò ra khỏi hố sâu, lập tức phóng đến ồ ạt như thủy triều.

Lạc Thủy choáng váng, hoàn toàn không đủ can đảm để quay lại nhìn, chỉ biết cầm đầu chạy thật nhanh đến mạng lưới Kim Chung Tráo, bỏ Lư Ly Tông Ngọc vào khuôn khổ nhiệm vụ, nhấn đồng ý.

Một giây, hai giây, ba giây...không có phản ứng...

Khuôn khổ nhiệm vụ vẫn còn mở, Lạc Thủy khó hiểu nhấp chuột lại lần nữa, lần này mới thấy một dòng chữ nhắc nhở hiện ra: " Lư Ly Tông Ngọc bị bầy rắn phong ấn, cần 999 viên mật rắn mới có thể phá bỏ "

Lạc Thủy nhìn lên thanh thời gian ở góc phải màn hình, chỉ còn lại 15 phút!

Mười lăm phút, 999 con rắn?

Đầu Lạc Thủy trống rỗng.

Tiếng xùy xùy bên tai day dưa không ngớt, Lạc Thủy tức giận trừng mắt đám rắn độc đang há miệng lớn, rút hỏa hồ lô ra phóng một chiêu, trực tiếp chém phẳng đầu rắn dữ tợn, nửa người kia của con rắn điên cuồng gãy gập trên mặt đất.

Lạc Thủy đập mạnh một cái, không chút lưu tình.

Không day dưa với đám rắn này, phải chọn mấy con nhỏ mà giết, nhanh đủ 999 viên mật rắn!

Hai người chạy lòng vòng trong đại điện, chém giết đám rắn đang bọ chạy.

Bỗng nhiên Nam Cửu Khanh hét lên: " Nhược Thủy, cẩn thận "

Lạc Thủy không kịp xoay người, liền bị một cái đuôi rắn đỏ rực đánh trúng. " Rầm " một tiếng ngã xuống đất, máu tụt mất một phần ba.

Nam Cửu Khanh vọt tới, tiếp máu cho Lạc Thủy, ngăn chặn con mãng xà hung tợn đang từng bước ép đến.

Con này chắc là Xà vương.

Lạc Thủy đứng lên, bỏ qua mấy con rắn nhỏ, xông về phía xà vương kia.

Tuy máu xà vương không nhiều, nhưng đồ nhạy bén tương đối cao, liên tục khiến cho công kích của Lạc Thủy rơi vào không khí.

Lạc Thủy chém giết đến điên người, cô chỉ mãi đánh nhau với xà vương, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ chính là mật rắn.

Nam Cửu Khanh: " Để ta ứng phó, mật rắn mới quan trọng "

Lúc này Lạc Thủy mới tỉnh ngộ, lại vọt vào bầy rắn, tăng lực của hỏa hồ lô lên tối đa, tạo ra một mảnh hỗn độn.

Càng giết càng giận, càng giận càng tàn nhẫn.

Chém giết đến mức hai mắt đỏ ngầu, rốt cuộc cũng nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Cuối cùng cũng xong.

Lạc Thủy lại giao Lưu Ly Tông Ngọc cho hệ thống lần nữa, vòng sáng từ từ biến mất.

Buồn cười nhất là đám độc xà kia, hình như đây là lần đầu tiên chúng gặp phải địch thủ, nên bây giờ không dám tiến lên nữa, chỉ ngoan ngoan quanh quẩn ở cạnh hàng lang.

Lạc Thủy đi về phía quan tài bằng gỗ, ánh mắt mê ly.

Cô nhấp chuột phải để mở quan tài, liền nghe được tiếng nắp quan tài chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy một khối ngọc bích lấp lánh hiện ra, trên khắc bốn chữ: Mộ huyết Ngọc Giác.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Chỉ có vậy thôi à?"

Nam Cửu Khanh: "Đây chẳng qua mới là tầng thứ nhất của lăng mộ thôi."

Lạc Thủy thử so sánh chỗ đặt quan tài và độ sâu của vực thẳm ban nãy, cô liền cảm thấy đại thần nói rất đúng. Nhưng cô thật sự không có hứng thú nhìn thấy xác ướp gì đó, nên Lạc Thủy lập tức chộp lấy khối ngọc, không có chút do dự nào.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Chúng ta đi giao nhiệm vụ."

Cảnh vật lập tức thay đổi, đại điện rộng lớn biến mất không còn dấu vết, và hai người Lạc Thủy đang đứng trước cửa ra vào mộ huyết.

Nam Cửu Khanh triệu hồi tọa kỵ, mang Nhược Thủy Tam Thiên chạy đến Thủy Tinh Cốc.

Lạc Thủy giao nhiệm vụ.

Ngự thú sư: Chúc mừng nữ hiệp [Nhược Thủy Tam Thiên] trí dũng song toàn, trở thành người chơi thứ 9 hoàn thành nhiệm vụ tọa kỵ, ngài có thể tự do lựa chọn một trong ba thần thú này làm thú cưỡi.

Người thứ 9 nha, Lạc Thủy dương dương tự đắc, cái server này ít nhất phải có đến mấy chục ngàn người, thứ 9 cũng xem như dẫn đầu rồi. Nhưng hệ thống này quả thực quá biến thái, lại còn keo kiệt, nhiệm vụ khó như vậy rõ ràng là muốn ép thua người khác. Nếu chỉ có một mình cô, phỏng chừng đã chết dưới tay đám binh sĩ kia rồi, thật may là có đại thần giúp đỡ...Mà cô tò mò không biết lúc anh ấy hoàn thành nhiệm vụ này, là người thứ bao nhiêu nhỉ?

Ba con thần thú, một là chim, độ nhảy bén rất cao nhưng công kích không mạnh. Một con là rùa, công kích siêu hạng...còn độ nhảy bén à...nghe tên cũng đủ hiểu rồi...Còn lại là một con mèo, tròn tròn nhỏ nhỏ, trán còn có chữ Vương, thuộc tính khá cân bằng. Lạc Thủy bặc cười, rõ ràng là mèo con lại muốn giả làm cạp dọa người.

Lạc Thủy trực tiếp quăng con rùa sang một bên, cứ phân vân mãi giữa mèo và chim...Chim có thể bay, nhưng con mèo kia thật đáng yêu, nếu ôm vào lòng thật thích. Lạc Thủy nghĩ mãi không ra, đành quay sang hỏi ý kiến đại thần.

Nam Cửu Khanh nhìn thuộc tính của ba con thần thú, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hay là muội chọn mèo đi."

Được rồi, anh thừa nhận là mình có chút tính toán, nếu như Lạc Thủy chọn chim, sau này khó lòng hợp tác, một bay, một chạy thật rắc rối. Nhưng chọn mèo...hắc hắc...vừa vặn có thể sánh bước cùng đi, quá lời!

Nghe xong, Lạc Thủy đơn giản liền chọn con mèo nhỏ kia.

Hình như phải đặt tên nữa, phải đặt sao đây?

Mèo nhỏ màu trắng, đặt là Tiểu Bạch hình như quá quê mùa rồi... Sủng vật của Nhược Thủy Tam Thiên cô sao có thể đặt tên qua loa? Nhược Thủy Tam Thiên... Nhược Thủy Tam Thiên...vậy thì gọi là Nhất Biều, cứ quyết định vậy đi!

Nhược Thủy Tam Thiên: "Lão đại, mèo kia của huynh tên gì thế?"

Nam Cửu Khanh có chút ngạc nhiên: "Tên?"

Nhược Thủy Tam Thiên: "Vâng."

Nam Cửu Khanh: "Thế của muội tên là gì?"

Nhược Thủy Tam Thiên: "Nhất Biều."

Nam Cửu Khanh "ừm" một tiếng, trong lòng liền có chủ ý...

Lạc Thủy gọi Nhất Biểu ra... tiểu thần thú tay ngắn chân ngắn, thân thô mặt mèo, lông trắng như tuyết bao phủ toàn thân. Bộ phận nhìn thấy rõ ràng nhất chính là đôi mắt sáng màu lục, lấp lánh dị thường.

Lạc Thủy không chờ đợi được nữa, quyết định ngồi lên thử, nhưng lắc lắc nửa ngày vẫn không thấy Nhất Biểu cử động. Cô khó hiểu nhìn nó, không ngờ lại thấy Nhất Biểu đang cầm cá, trong miệng còn nhai nhồm nhồm.

Cá ở đâu ra vậy? Lạc Thủy thắc mắc lục lại túi đồ, quả nhiên phát hiện ra tổ ngân tuyết ngư của cô bị thiếu mất ba con.

Tiểu miêu này thế mà lại là một tên trộm?

Tất cả thần thú đều có khả năng lấy đồ từ túi chủ nhân sao?

Nhược Thủy Tam Thiên: "Tọa kỵ của huynh có trộm đồ ăn không?"

Nam Cửu Khanh: "Có, cái này là do hệ thống lập trình sẵn. Tọa kỵ còn có rất nhiều năng lực khác, từ từ phát hiện ra sẽ thấy thú vị."

Hai mắt Lạc Thủy sáng lên như đèn pha...không ngờ tọa kỵ lại ảo diệu như vậy, quả nhiên là thần thú có khác. Cô chờ Nhất Biểu ăn hết cá liền vui vẻ hét to, bây giờ cô có tọa kỵ rồi, không cần phải đi bộ mỗi chân nữa.

Nhược Thủy Tam Thiên: "Lão đại, lên đây, ta mang huynh đi."

Mặt Nam Cửu Khanh đỏ đầy vạch đen, nhưng vẫn ngoan ngoãn leo lên...Có đôi lúc ngồi thoải mái hơn cười rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vô cùng bất thường

Editor: Selene Lee

Gần đây đưa nhò Lạc Thủy vô cùng bất thường.

Ví dụ như, thường xuyên nhìn màn hình máy tính cười đến hoa nở rộ rực rỡ, mùa xuân ngập tràn ảm áp, gió thổi nhẹ nhàng.

Lại ví dụ như việc nhìn Lý miệng rộng cười nói vui vẻ, chào đón nhiệt tình.

Còn nữa, khuôn mặt nhò nhắn thường xuyên ửng đỏ, mị nhãn như tơ, cười lên toàn điệu bộ quyến rũ.

Tiết Diễm Yến hiểu rõ bộ dạng này của bạn mình, chắc chắn là cô nàng tâm xuân động đây.

Ví dụ như thực tại...

Lạc Thủy lao ra từ nhà vệ sinh, nín lấy góc áo Tiết Diễm Yến: "Diễm Yến, không phải lần trước cậu nói muốn đi làm tóc sao?"

Tiết Diễm Yến đang yêu đương nồng nhiệt cùng lão công trong game, tất nhiên không thèm đếm xỉa đến ai đó rồi: "Làm tóc gì?"

Lạc Thủy: "Uốn tóc đó."

Diễm Yến: "Ừm, vậy thì đã sao?"

Lạc Thủy: "Tụi mình cùng đi nha."

Diễm Yến giật mình, lần trước bắt ép còn không muốn đi mà? Liền nghi ngờ hỏi: "Cậu muốn uốn tóc?"

Lạc Thủy: "Mình phải làm tóc hoa lê."

Tiết Diễm Yến nghe xong, thiếu chút nữa là ngã gãy ghế, còn khinh bỉ nói: "Thế hôm trước ai bảo mình đẹp tự nhiên rồi, không muốn đi làm đẹp hả?"

Liễu Oanh yếu ớt nói: "Hình như mùa xuân tháng ba đến rồi kìa, chim bay cỏ mọc, hào quang rực rỡ."

Lạc Thủy đỏ mặt cãi lại: "Con người cũng phải thay đổi một chút chứ."

Liễu Oanh: " Thủy ơi Thủy, hoa lê đây đường, cậu chen vào làm gì? "

Lạc Thủy: " Vậy thì sao? "

Diễm Yến vỗ bàn: " Liều mình bồi quân tử, Tiểu Thủy nhà chúng ta sao có thể đem so với đám dong chi tục phấn kia? Tóc hoa lê đã là gì? Đầu cậu ấy dù có cấm lông gà đi nữa thì vẫn đẹp chán. "

Liễu Oanh hoàn toàn bị chấn áp, không dám hó hé gì nữa.

Vì vậy hai người nào đó liền đi ra ngoài.

Cạnh đại học Y có một tiệm cắt tóc nhỏ, chủ tiệm là một ông chủ tuổi trung niên hoà ái dễ gần, giá cả phải chăng, tất nhiên tay nghề cũng " phải chăng " nốt.

Mặc kệ bạn muốn uốn lộn to hay lộn nhỏ, làm ra đều cùng một thành quả. Mặc kệ bạn muốn cắt xéo hay cắt bằng, tóc ra đều " không bằng không xéo ". Mặc kệ bạn muốn nhuộm màu nâu chocolate hay màu cà phê, tóc nhuộm ra đều thành vàng nhạt.

Lạc Thủy và Tiết Diễm Yến đi ngang qua cửa tiệm của ông chủ kia, không khỏi xảy ra chút tranh chấp. Bạn học Diễm Yến cũng không muốn dùng bạo lực, nên trực tiếp không thèm liếc nửa con mắt, đi vụt qua, kéo theo Lạc Thủy - người vốn là fan trung thành của ông chủ kia bỏ chạy. Hai người đi đến tiệm " A Thái " ở đối diện trường.

Không biết tiệm làm ăn ra sao mà đông đúc như chợ sáng, còn có một đám soái ca mặc đồng phục " hầu hạ " từ đầu đến chân. Lạc Thủy không khỏi lắc đầu... Quả thật là thời đại mới, mọi người già trẻ lớn bé gì đó đều thích nam sắc.

" Hoan nghênh quý khách "

Hai người hiên ngang bước vào tiệm.

" Hai người đẹp muốn cắt tóc à? " - Soái ca giáp nhiệt tình hỏi.

Tiết Diễm Yến chỉ Lạc Thủy: " Cậu ấy làm tóc hoa lê, tôi làm tóc gọn sóng "

Tiết Diễm Yến hiển nhiên là khách quen của nơi này, nên cô nàng thân nhiên nằm trên ghế hưởng thụ nam sắc phục vụ, massage. Còn Lạc Thủy thì đứng ngồi không yên, bị lôi kéo một hồi rồi cuộc cũng đành phải ngồi sụp xuống ghế mà nhắm mắt, vô đầu nói: " Uốn tóc hoa lê! "

Vị thợ cắt tóc kia cắt cũng thật nhanh tay, gờ báo đao chém xuống liền khiến tóc cô bỏ đi quá nửa...Lạc Thủy nhìn đám tóc mình xuôi tuôn xuống ào ạt như thác, cảm giác như thịt nát xương tan, thiên đao vạn quả cũng không tài nào diễn tả nổi, đến lúc thanh toán tiền vẫn còn tay đập chân run, lòng ngập tràn nước mắt than khóc.

Lúc ra cửa, Lạc Thủy mới giật mình phát hiện ra bản thân đã toi mất 300 tệ cho một mái tóc- gần nửa tháng tiền sinh hoạt, bây giờ thì cô phải sống sao đây ㄟ ㄎ ...Nơi này là thứ hắc điểm gì vậy?

" Rốt cuộc là cậu đưa mình đến cái hắc điểm nào vậy hả? 300 tệ, 300 tệ có thể mua được N cái đầu heo đấy!!!" - Lạc Thủy quay sang định trút giận với Diễm Yến, liền phát hiện ra cô nàng vẫn đang nhìn chăm chăm mình này giờ.

Lạc Thủy thấy thế thì đẩy đẩy Tiết Diễm Yến, hỏi: " Cậu nhìn cái gì thế? Hai trông đen sấp lòi ra khỏi trông trắng luôn rồi kìa "

Tiết Diễm Yến then quá hóa giận, vừa nắm tay Lạc Thủy vừa trả lời: " Cô em, mới này cũng vừa nói gì ấy nhỉ? Ngứa da rồi đúng không?"

Thật ra là do bản thân cô xấu hổ, sợ nói ra sẽ bị người ta chọc đến chết mất thôi...ai đời một cô gái lại cư nhiên bị một cô gái khác làm cho " thần hồn điên đảo " bao giờ? Bọn cô ở chung ký túc xá đã 3 năm rồi, hình dạng nào của nhau mà chưa từng thấy qua? Chỉ là cô thật sự chưa từng thấy 1 Lạc Thủy như thế này....Người đứng trước mặt cô lúc này không phải chính là nữ chính trong truyền thuyết hay sao? Nét xuân tươi trẻ, mắt long lanh như ánh nước, tuy có chút u buồn thoáng động trên đôi mày nhưng lại trở thành hồn dỗi tự nhiên đến lạ...Mái tóc hoa lê bồng bềnh lại càng làm nổi bật thêm gương mặt trái xoan xinh xắn.

Bỗng nhiên Lạc Thủy kéo tay cô xin lỗi làm cô giật cả mình, mới vội thoát ra khỏi mộng ảo của bản thân: " Đại tì chìm sa cá lặn nghiêng thùng đổ nước tha thứ cho muội đi mà "

Diễm Yến ngại ngùng, vội vàng làm bộ héch mũi lên nói: " Ai gia tha cho người lần này đây "

Lạc Thủy và Tiết Diễm Yến cắt tóc xong liền trở lại trường, không ngờ lại bắt gặp Đón họa thủy đang ôm một bó hoa hồng màu xanh to tướng chờ hai người ở dưới lầu, dương dương tự đắc chào hỏi "đầy quyền rũ "

Lạc Thủy nhìn đăm đăm hồi lâu mới phát hiện được cái đầu nhô ra từ đám bụi hoa, liền kỳ quái hỏi: "What the...Đón họa thủy? "

Đón Cảnh Nhiên chặn lời Lạc Thủy, hoa hồng trong tay đưa đến trước mặt cô, đoạn lại toét miệng cười nói: " Chịu đòn nhận tội! "

Lạc Thủy nghe xong thì xém ngã, nhưng mà cô biết trọng " danh dự " nên kìm lại được...Lại thấy Tiết Diễm Yến đã hoàn- toàn- bị- mê- hoặc

đến gần ở bên cạnh, chống nạnh hỏi: " Roi đâu? "

Đón Cảnh Nhiên liền nghiêm túc chỉ vào đám gai nhỏ trên thân bó hoa hồng, cười nói: " Đây này "

Trên trời có một đám quạ đen bay ngang qua, quạt quạt nhìn mặt Lạc Thủy năm sắc màu đủ loại, người đi đường bên cạnh thấy vậy cũng kéo đến xem trò hay.

Lạc Thủy dờ khóc dờ cười: " Vậy cậu cứ tiếp tục khiêng đi, nhớ là khiêng!"

Nói xong liền xoay người, định bụng kéo Tiết Diễm Yến chạy bay biến... Cô không có rãnh ở đây nói chuyện vô nghĩa với cậu ta đâu, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách.

Đón Cảnh Nhiên đuổi theo sau, nhét hoa vào tay Lạc Thủy, nói: " Minh vác nó hơn nửa ngày rồi, mới gỡ xuống thôi "

Tiết Diễm Yến nhìn bó hoa kiều diễm, lại chói sáng màu nhân dân tệ làm say đắm lòng người kia, liền hít một hơi thật sâu lắm bầm vào tai Lạc Thủy: " A Thủy ơi A Thủy, đây gọi là lam sắc yêu cơ nha!"

Nam sắc yêu tình gì cơ? Lạc Thủy nghe không hiểu ý, cau mày nhìn người trước mặt....Kẻ gây họa đúng là gây họa mà...Tùy tiện đứng như vậy cũng toát lên vẻ tuấn tú lẻo lẻo...Nhưng mà hình như đôi mắt đào hoa kia đã có chút dần ra, thoáng hiện nét giận dữ. Lúm đồng tiền mê người ngày nào cũng chẳng thấy, chỉ có bộ dạng mím chặt môi ra vẻ " khó đại cừu thâm " mà thôi. (ý ở đây là hận)

Lạc Thủy bắt đầu sờ hã, lùi lại hai bước mà nói: " Chút hoa dư thừa đó mà cậu cũng dám đưa cho mình à?"

Đón Cảnh Nhiên nghe thế thì bắt đầu nổi giận thật sự...Rõ ràng là cô ấy không muốn, lại còn ở đây nói đông tây cái gì nữa? Cậu là ai chứ? Từ nhỏ người xung quanh đã yêu quý, bảo vệ cậu trong lòng bàn tay còn không xong, cậu chỉ việc ngoắc tay một cái là nữ nhân ủa tới như nước chảy, việc gì mà cậu phải tự hạ mình đến đây, lại còn bày trò tặng hoa hồng?

Hình như cậu bị điên rồi, ăn trứng thừ gì đó nên phát rồ, mới ngu ngốc đến đây tặng cô ấy hoa hồng, còn phải tìm một cái lý do " đường đường chính chính " nữa chứ.

Cô ấy cứ thích giả bộ ngu với cậu, chuyện gì cũng làm ra vẻ không biết, không quan tâm. Cô ấy xem cậu là ôn dịch, tránh như tránh bọ cạp, rắn rết...Lúc còn học cao trung cậu cố tình nói bóng gió việc muốn qua lại, cô ấy cũng không từ chối, cậu liền nghĩ không sao, cứ từ từ một chút cũng được...

Với số điểm của cậu, hoàn toàn có thể lựa chọn một ngôi trường tốt hơn trăm ngàn lần, cậu vì cái gì mà vào đây chứ? Cậu chỉ là không tin, không tin rằng, sau bao nhiêu năm như vậy, hai người ở bên nhau lâu như thế mà cô ấy lại không có chút rung động nào, nên cậu đã quyết định đuổi theo... Cậu muốn xem xem liệu cô ấy có thể giả bộ đến lúc nào nữa.

Lúc cậu bắt đầu có mặt ở khu phân giáo liền gửi số điện thoại mới cho cô ấy, như một vị cao tăng khổ hạnh chờ đợi một câu nhắn, một chút nhớ nhung từ cô...Nhưng không...đang đấy hai năm trời, cậu chỉ thỉnh thoảng nhận được vài tin nhắn chúc phúc từ đám người khác... còn cô ấy, một chữ cũng chẳng thấy đâu. Nghi lễ cũng không thấy cô ấy trở về nhà, hai năm cơ bản là không nhìn thấy mặt, nhưng cậu vẫn nhẫn nại chờ, chờ đến mức cậu tự hỏi bản thân rằng không biết rằng từ khi nào mà mình đã kiên nhẫn đến vậy nữa...

Năm thứ ba thì bọn họ dời đến chỗ ở mới, cậu liền đi hỏi thăm lịch trình của cô, rồi giả vờ gặp gỡ...Nhưng cô ấy không cười với cậu như cậu nghĩ, mà chỉ gọi cậu một tiếng " họa thủy " ...Cậu đã vờ tức giận, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết: Rõ ràng cô ấy vẫn chưa quên cậu, cô ấy vẫn còn thích cậu như trước....

Rồi cậu chợt nhận ra là cô ấy ngày càng xinh đẹp...nét kiều diễm tự nhiên ngày càng tăng lên khiến cậu không tài nào dời mắt đi được...Cũng chỉ có cô ấy, chỉ có cô ấy mới có thể từ cạnh sườn mà sơi biến thành " mì mục tựa tranh " như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Một đồng số liệu

Editor: Selene Lee

Trước giờ cậu chưa hề đưa bất cứ cô gái nào đến Lan Tiêu ăn cơm...Nhưng cậu lại muốn cùng cô đi đến đó...Nhìn cách cô đứng trước cửa nhà hàng, khăn trang năm ví tiền như một cô vợ nhỏ làm lòng cậu ấm áp đến lạ. Cậu cố ý chọn một bàn đầy những món ăn đắt tiền, cốt chỉ để được ngắm bộ dạng nhe nhếch như cọt mẹ của cô ấy...Cậu muốn cô ấy phải nhớ đến mình, dù là bằng cách thức nào đi chăng nữa...

Ấy thế mà...Cậu mới ăn được một nửa liền thấy cô hướng mắt về phía người đàn ông khác, còn cười vô cùng phong nhã thanh tao, điều đó làm cậu vô cùng khó chịu, khó chịu đến mức chỉ muốn xoay mặt cô lại, và bắt cô nhìn mỗi cậu thôi.

Nhưng cậu không muốn làm lớn chuyện, chẳng qua người kia cũng chỉ kẻ qua đường mua xì dầu mà thôi....Nhưng mãi đến lúc tính tiền, cậu lại nghe nhân viên bảo đã có người thanh toán trước, đáy lòng lập tức dâng lên một loại linh cảm không lành.

Hôm đó việc gặp cô ở thư viện thật sự chỉ là tình cờ...Lúc đó cậu đang đi ở phía xa xa thì thấy cô ấy ngơ ngác dựa người vào cửa sổ, không biết đang mơ mộng điều gì nữa.... Một bên gương mặt của cô chôn sâu vào bóng tối tạo ra nửa góc vòng cung nhu hòa, tóc đen như thác xõa xuống bờ vai thon...Hình ảnh đó làm cậu xúc động muốn hôn cô thật sâu, nhưng cậu lại không dám. Cô gái nhỏ học karate từ bé, cậu thì mù tịt, không chừng có thể bị đánh đến mức "quỷ ma không ra hình gì" luôn... Bị cô ấy chế ngự mãi làm cậu vô cùng ảo não, quyết định phải nhanh chóng đăng ký học một khóa karate ở nơi cô ấy học...Có chuyện gì của cô mà cậu không biết rõ đâu?

Vì cô, cậu có thể hy sinh "vợ lớn", cô ý muốn cùng cô đi dạo một chút...Không ngờ lại bị cô phát hiện ra...Cái con người này...Thời điểm không cần cô ấy thông minh thì cô ấy lại thông minh quá mức, lúc cần cô ấy thông minh thì cô ấy lại giả vờ ngu.

Cô ấy đi mua miếng cay, cậu thực sự không thích nổi nhưng vẫn giả vờ nhẫn nhịn, chỉ để chứng minh cậu và cô ấy có một điểm chung...Nhưng cậu lại đọc được câu trả lời từ ánh mắt cô: "Chúng ta không thuộc cùng một thế giới"

Đàn bà nào cũng "ngại bản yếu phú" (ghét nghèo yêu giàu), vậy mà cô ấy thì...hay lắm...cô ấy thì ngược lại! Hình như cái loại tính cách này cũng có di truyền thì phải...mẹ Lạc chính là truyền kỳ ở chỗ bọn họ ở...Bỏ ngang mặt ba Lạc, gia thế giàu có như vậy cũng không tiếc mà quăng đi hết, đem Lạc Thủy lúc đó mới lên sáu ném vào nhà Lạc rồi chạy theo một thầy giáo nghèo xuống miền Tây, chẳng thém ngó ngang gì đến luôn.

Cô ấy lúc nào cũng vui vẻ làm kẻ khờ dại, ngoảnh đầu làm ngơ mặc cho đám người xung quanh đồn đại thiệt hơn, cô vẫn chậm rãi đến căn tin, chậm rãi ăn cơm, không thêm để ý dù chỉ là một chút.

Mãi cho đến khi Doãn Nghiên đến làm phiền thì cô ấy mới chịu vận động, còn dửng dưng nổi giận bảo cậu phải ra giải quyết...Nói ra thì sợ người ta không tin, nhưng cậu, mặc cho đám đàn bà quay quanh có đông đảo như thế nào thì cậu vẫn cứ làm ngơ, đến mức đám bạn cùng phòng đều cười nhạo cậu là "xù", còn nghiêm túc hỏi về năng lực của cậu. Lúc đó cậu chỉ biết cười qua loa, không biện minh được gì cả...Mỗi người đều có riêng cho mình một người đặc biệt, một món ăn ưa thích, một ca khúc say mê, chẳng biết vì sao lại thích, chỉ là thích vậy thôi...không phải sao? Cậu cũng có mong chờ gì nhiều đâu?Chỉ là muốn cùng cô ấy chia sẻ thanh xuân, ôm chặt lấy cô ấy, trở thành một phần của cô ấy trong cuộc sống mà thôi. Doãn Nghiên theo đuổi cậu hai năm trời ròng rã, khăn khăn một dạ, cậu làm sao không thể động lòng đây? Nhưng cậu lại không có đủ dũng khí để yêu cô ấy, lại chẳng hiểu vì lý do gì nữa...

Nhưng cô ta không nên động khẩu động tay đến Lạc Thủy, lại còn bắt chước đám đàn bà dân thiên hạ kia nói xằng nói bậy, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Tất nhiên là cậu sẽ không ức hiếp phụ nữ, nhưng em trai của cô ta thì cậu có thể nắm đến mềm xương...

Cậu làm tất cả những việc này là vì cái gì? Còn cô ấy xem cậu là cái gì đây?

Đón Cảnh Nhiên nghĩ đến đó thì hung hăng quăng bó hoa hồng xanh xuống đất làm Lạc Thủy sững sờ tại chỗ, còn người qua lại cũng bắt đầu chỉ trỏ thầm thì. Tiết Diễm Yến tiết đứt ruột gan nên cuống quýt ôm bó hoa lên kín đáo đưa lại cho Lạc Thủy, vỗ vai ý bảo cô tế nhị một chút.

Nhưng Lạc Thủy hoàn toàn không có cơ hội nào cả, bởi vì Đón Cảnh Nhiên đã bỏ đi mất rồi...

Lạc Thủy lúng túng ôm bó hoa trở về ký túc, ném cái "xạch" lên bàn sách rồi rên rỉ, lao thẳng vào giường nhỏ lăn qua lăn lại.

Liễu Oanh hết nhìn hoa rồi lại quay sang nhìn Lạc Thủy và Tiết Diễm Yến, chỉ thấy một mùi quỷ dị bao trùm vạn vật, bèn dùng khẩu hình miệng hỏi ý Tiết Diễm Yến, nhưng chỉ nhận được một cái thờ dài, lắc đầu nguây nguây.

Cuối cùng hai người nhìn nhau 1 cái, hợp sức leo lên giường kéo ai đó ra "toàn án" xét xử công khai.

Thẩm phán Liễu Oanh lạnh lùng đập bàn hỏi: "Thằng thẳng sẽ được hưởng khoan hồng, còn kháng cự thì ở đó mà chờ hình phạt đi"

Bị cáo Lạc Thủy: "Mình cũng không biết chuyện gì đã xảy ra mà"

Luật sư Diễm Yến: "Chỉ bằng đề ta nói cho nghe, nguyên nhân trực tiếp là Đón đại soái ca tặng hoa hồng cho Lạc Thủy, thế mà nàng lại lạnh lùng cự tuyệt, xong vị kia then quá hóa giận dửng dưng bỏ đi mất. Nguyên nhân gián tiếp là đám người nhiều chuyện chỉ trỏ xung quanh làm Đón đại soái ca mất hết mặt mũi, nguyên nhân cơ bản là Lạc Thủy không thích người ấy mà vẫn muốn hại người. Báo cáo hết"

Sinh viên khoa văn lúc nào cũng tốt về mặt này hết, tuy không được logic lắm nhưng lập luận rất rõ ràng, chắc chắn khiến Lạc Thủy như chìm trong sương mù, choáng vẫn đầu óc, miễn cưỡng mở miệng cãi: "Nguyên nhân trực tiếp và gián tiếp thì cứ cho là đúng đi, nhưng nguyên nhân cơ bản thì sai rồi"

Liễu Oanh: "Vì sao sai?"

Lạc Thủy: "Khách quan mà nói, cậu ta chưa bao giờ bảo thích mình, mình cũng không thích cậu ta...Cậu ta đưa hoa là vì mình bị fan của cậu ta quấy rầy...Vậy thôi!"

Diễm Yến cười khinh: "Xin lỗi mà tặng hoa hồng cơ à? Còn là lam sắc yêu cơ... ôi ông trời của tôi ơi!"

Liễu Oanh nghe vậy vội vàng lao đến kệ sách, giám định kỹ càng bó hoa rồi đưa ra kết luận: "lam sắc yêu cơ, thông điệp hoa: em là duy nhất của anh,

giá 120 tệ 1 cảnh...OMG tiền bay đầy mắt ta rồi "

Lạc Thủy cà lăm: " Cái...này...này là trùng hợp thôi "

Diễm Yến ngồi xem một hồi, biết đường không thông bèn đứng ra đánh trống lảng: " Những thứ này chung quy đều không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là cậu có thích người ta không? "

Lạc Thủy đỏ mặt kinh cãi: " Mình không thể nào thích cậu ta, mình và cậu ta không cùng một dạng người, chênh lệch quá lớn. "

Mẹ của cô vất vả lắm mới thoát ra được, làm sao cô có thể lại lao đầu vào? Từ lúc bắt đầu, cô đã biết mình phải làm gì rồi.

Hơn nữa đầu óc cô bây giờ tràn ngập một đồng số liệu rút ra từ não, khiến cô biến thái đến nỗi liên tục nghiền ngẫm lặp lại tất cả các câu nói của đại thần...chẳng còn nghĩ nổi cái gì nữa rồi.

Diễm Yến trỏ vào trán Lạc Thủy: " Cậu đó, cứ suy nghĩ thứ tư tưởng phong kiến cổ hủ gì đó hả? Người ta là rùa vàng, là rùa vàng đó, đừng ở đây làm loạn với tí "

Liễu Oanh cũng phụ họa: " Trực tiếp nhào tới luôn cho rồi, còn bày đặt 1 loại người với chả 2 loại người "

Lạc Thủy lắc đầu, trả lời một cách kiên định: " Không "

Tiết Diễm Yến và Liễu Oanh nghe vậy, thì không hện mà cùng ngạc nhiên, trở mắt ra nhìn nhau.

Tiết Diễm Yến chợt nghĩ đến một cái ý tưởng điên rồ, xong ngờ vực hỏi: " Thủy, không phải cậu thực sự...thực sự mê cái đồng số liệu kia rồi chứ? "

" Ai bảo cậu đó là một đồng số liệu hả? " - Lạc Thủy cự tuyệt

Diễm Yến bị sặc, đầu cô nghĩ đến mấy đại thúc miệng răng vàng khè, hôi hám toàn thân thích lừa gạt những thiếu nữ ngây thơ trên mạng, lập tức không rét mà cun cầm cập, vội vã nói: " Đó chắc chắn là một ông chú bí ời chuyên đi lừa đảo "

Liễu Oanh bây giờ cũng hiểu rõ, bèn hòa theo hỏi: " Cậu thích cái đồng số liệu kia á? Mặc cho sau đó có thể là trẻ em, nhân yêu, ông già, ông chú? "

Lạc Thủy giải bày: " Mình nghĩ người ta cũng là sinh viên "

Lúc đầu giá tám hình đó...Rõ ràng Tây Môn Trái Chủ đã gọi Nam Cửu Khanh là bạn học.

Hơn nữa, mấy đề tài mà họ hay bàn luận cũng thể hiện ra bọn họ là sinh viên, còn có thể ở chung một phòng ký túc nữa.

Rồi cả lần hệ thống bình chọn Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nam, nghe bọn họ nói chuyện và qua giọng điệu của Tây Môn Trái Chủ, đại thần hẳn không phải là một đại thúc bí ời như mọi người nghĩ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tiết mục dự đoán

Editor: Selene Lee

Liễu Oanh: " Học ở nhà trẻ cũng gọi là học sinh đó "

Tiết Diễm Yến: " Lão già học đại học cũng vậy nha "

Lạc Thủy nói giận: " Mấy cậu độc mồm độc miệng với người ta như vậy là có ý gì hả? "

Tiết Diễm Yến thâm sâu nói: " Game chỉ là game, thực tế khốc liệt, tốt nhất là cậu nên suy nghĩ cho kỹ càng". Quả thật cô muốn gả Lạc Thủy đi, nhưng tuyệt đối không phải ở trong game nha, lạy trời đất trên cao.

Lạc Thủy ủ rũ: "Thật ra thì giữa mình và anh ấy chẳng có chuyện gì cả".

Diễm Yến: " Không lẽ cậu còn mong chờ sao? "

Lạc Thủy cười cười: " Không có không có "

Cuối cùng Liễu Oanh vùng tay lên tổng kết: "Nói tóm lại, không thích người ta thì mau cự tuyệt, đừng có ăn một chén này mà tay lại bỏ vào nôi kia, cậu đó, học cái gì không học lại đi học thói hư tật xấu của Diễm Yến, nếu cậu thật sự thích cái vị XXX kia, bọn mình cũng sẽ ủng hộ hết lòng, nhưng có chuyện gì nhất định phải nói cho bọn mình nghe, trời có sập thì bọn mình cũng sẵn sàng đứng ra gánh cho cậu."

Tiết Diễm Yến cười khinh: "Cậu ghen tị với mình thì cứ nói thẳng ra đi nhé".

Lạc Thủy cảm động: "Có các cậu bên cạnh là may mắn của mình"

Tiết Diễm Yến thực sự muốn phun nước miếng...Sén như con hến...

Liễu Oanh mỉm cười ngẩng cao đầu, vỗ vỗ ngực: "Tất nhiên rồi".

Vì thế hai con người có lòng xấu đều leo về giường riêng.

Lúc đi ngang qua bó hoa "Lam Sắc Yêu Cơ", Tiết Diễm Yến liền nói với Lạc Thủy: "Việc gấp rút nhất hiện giờ chính là giải quyết chuyện kia, tránh để chiêu ong dụ bướm tới gây rối"

Lạc Thủy gật đầu, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không cảm thấy hài lòng, lỡ như Đốn họa thủy kia không thích cô thì sao đây?, như vậy chẳng phải là cô tự tìm đến rắc rối hay sao? Với lại cô không hề muốn phá vỡ quan hệ hiện tại.

Tin nhắn trong điện thoại cứ bị xóa đi xóa lại, rốt cuộc chỉ còn ba chữ: "xin lỗi nhiều"

Liễu Oanh nhìn Lạc Thủy cầm "Lam Sắc Yêu Cơ", vừa muốn đi vào nhà vệ sinh vừa muốn đi uống nước, liền cau mày moi từ ngăn bàn ra một cái bình thủy tinh miệng rộng về hoa trà kim ngân đưa cho cô: "Cũng may là chưa quăng đi"

Lạc Thủy bỏ đồng giấy gói ngoài đi, vừa thảo vừa lẩm bẩm: "Đúng là kẻ có tiền, thật lãng phí"

Loay hoay nửa ngày cũng cắm xong hoa vào bình, được rồi, người ta nói "tiền nào của nấy", mặc dù hoa này có hơi mắc một chút, nhưng mà nhìn thấy cảnh đẹp ý vui, cánh hoa mềm mại xinh xắn, hình dáng rõ ràng, màu sắc tươi tắn, ngay cả giấy gói cũng là hàng cao cấp, lại còn tỏa hương thơm khắp phòng nữa.

Điện thoại di động trên giường khẽ rung, Lạc Thủy chạy đến cầm lên xe thử, là tin nhắn từ Đốn Cảnh Nhiên, hỏi cô có ý gì.

Có ý gì?, chẳng có gì cả, chỉ vậy thôi...bèn nhắn trở lại: Mình không có ý gì khác, là lỗi của mình.

Tin nhắn hồi âm đến rất nhanh: Cậu căn bản không biết mình sai ở đâu hết!

Muốn gì đây? Có chuyện cũng không thèm nói ra. Lạc Thủy nén cơn giận xuống: Lần khác hãy nói.

Liễu Oanh biết chuyện đã giải quyết xong, liền nhô đầu ra nói với Lạc Thủy: "Mau mau lại đây, để bọn chúng nhìn một cái"

Lạc Thủy vuốt vuốt mái tóc, nghĩ đến ba trăm tệ kia thì khóc không ra nước mắt, ôm đầu: "Oanh oanh, ba trăm tệ của mình, ai mà ngờ lại bị các cổ vậy chứ"

Tiết Diễm Yến xen vào: "Cậu không thấy mấy đại soái ca kia à, giá trị là ở chỗ đó. Người ta miễn phí dịch vụ massage cho cậu thì cậu từ chối, giờ còn than thở gì chứ"

Liễu Oanh tức giận: Tiểu Thủy, sao cậu lại phí của giờ thế hả? Có đậu hủ bày ra trước mặt còn dám chê!"

Lạc Thủy rũ mặt xuống: "Mình không có loại ham mê đặc biệt đó giống các cậu đâu"

Diễm Yến: "Cậu mới chính là kẻ lãng phí ấy! Mình đại diện cho Đảng và nhân dân phê bình cậu."

Liễu Oanh: "Mình thay mặt trăng sáng và vũ trụ hủy diệt cậu."

Lạc Thủy oanh liệt ngã chết: "Ngày này quả không cách nào qua được mà"

8 giờ tối.

Việc đầu tiên mà Lạc Thủy phải làm là đeo hồ lô đi ghi danh "Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân".

Chỗ NPC ghi danh đông nghịt người, đến mức cái bảng tên "Nhược Thủy Tam Thiên" cũng chẳng thấy đâu. Laptop bắt đầu quá tải, nóng như lò nướng bánh.

Đàn đội lát nữa vậy, "Nhược Thủy Tam Thiên" suy nghĩ. Lạc Thủy chạy lên một bước để kéo chính mình ra ngoài, lại thấy Nam Cửu Khanh online, vì vậy cô nhấn một tin qua hỏi anh có muốn đăng ký không.

Nam Cửu Khanh: "Chưa kịp làm, muội thì sao?"

Lạc Thủy: " Muội cũng chưa, không chen vào nôi."

Nam Cửu Khanh: " Vậy chúng ta cùng đi"

Lạc Thủy hỏi nơi của anh để truyền tống qua, Đông Tây Nam Bắc đều đã có mặt đầy đủ.

Nhược Thủy Tam Thiên: " Sao không ai nói gì hết vậy? "

Tây Môn Trái Chủ và Bắc Viên Phần đồng thanh trả lời: " Có tặc giạt mình thôi! "

Lạc Thủy gửi đến một dấu hỏi.

Tây Môn Trái Chủ cười đầy gian trá: " He he he he "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Tối thứ Năm có chuyện gì sao? "

Bắc Viên Phần cướp lời: " Có! "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Chuyện gì cơ?"

Tây Môn Trái Chủ: " Thiên cơ bất khả lộ! "

Đông Phong Phá: " Nhược Thủy, đừng nghe bọn họ nói nhảm, A Nam bạn nghe điện thoại thôi. "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ra là tiểu nhân cậy IQ thấp nên hồ ngôn loạn ngữ. "

Tây Môn Trái Chủ: " A Bắc, muội ấy nói cậu đó! "

Bắc Viên Phần: " Vậy thì cậu thoát chắc? "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Đánh một trận đi, đánh một trận đi! "

Đông Phong Phá chảy mồ hôi, Nhược Thủy cô nương cũng qua mức độc ác nha, nhưng hình như lại giống người nào đó như đúc.

Nam Cửu Khanh gửi đến hai dấu chấm để biểu hiện sự tồn tại của mình.

Giang hồ loạn ngữ một hồi, cuối cùng cũng đến chỗ NPC để ghi danh.

Được rồi, cuối cùng cũng đỡ đông hơn một chút.

Lạc Thủy nhấn vào NPC, một trang web xuất hiện thay cho khung chat thường ngày, phía trên có một phần trống để ghi danh, chắc là hệ thống muốn thông qua NPC trực tiếp phân định người chơi, phòng ngừa gian lận đây mà.

Tất cả chỉ là một tờ đơn ngắn, giống như một bản sơ yếu lý lịch nhỏ nên Lạc Thủy điền xong rất nhanh, thuận tiện liếc xem đơn của những người khác. Không ngờ cô lại thấy bản đăng ký của Thanh Thanh Tiên Nhi, cô ta cũng đăng ký thi Giai Nhân, nghề nghiệp ghi học sinh, lại còn là đại học X! Ai biết được chứ, game cũng không phải thật, vì thế Lạc Thủy liền bỏ qua để đi xem những tờ đơn khác.

Phải refresh lại trang web liên tục mấy lần mới nhìn thấy bản đăng ký của Nam Cửu Khanh. Tay phải của Lạc Thủy bỗng nhiên run lên, cầm chuột cũng không vững, bàn tay thấm đầy mồ hôi, vì thế cô phải tìm khăn giấy để lau, sau đó mới mở ra xem. Đầu tiên là hướng mắt đến nghe nghiệp, là học sinh, sau đó đến tuổi tác...23...Lạc Thủy vô cùng hân hoan, vui sướng tắt trang web, lòng cũng nở hoa theo.

Cô liền chạy đến chỗ bang của mình, hét to: " Ghi danh! "

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đám sói to trong bang đã sớm mỡ xẻ hết ảnh của mỹ nữ rồi, đâu đến lượt muội nhắc nhở.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên: Có gì hay không?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Gia tộc Thanh Thanh kia cũng có mấy kẻ nhan sắc không tồi.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Lạ Chúa, đám nào tàn đó cũng phát triển được thành dạng người sao?

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Lúc Chúa tạo ra bọn người đó, ngài đang bận làm chính sự, tâm tình phấn chấn.

[Bang hội] Trâu Già: Sai rồi sai rồi, lúc đó ông ấy đang bạo hoa cúc người ta, nhất thời không kịp sửa nên đem óc của bọn họ gắp lên cúc hoa.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngăn Côn: Cái đó lại càng sai nữa, bọn họ chỉ có cúc hoa thôi, làm quái gì có đầu óc!

Cái vấn đề cúc hoa này quả thật là..., bé ngoan Lạc Thủy xin rút lui không dám tham dự, đành gọi tọa kỵ ra cười một vòng, tọa kỵ chạy nhanh hơn cô nhiều lắm.

SEL: Xin chào mn, dự là Sel vừa mở hồ mới bên Wattpad tên là "Hôm nay mật được có chút ngọt", mn thích thì ủng hộ Sel nhé. Truyện sủng, đại thúc - loli. Sel sẽ đăng bên này sau ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Buổi tối thứ năm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Selene Lee

Tây Môn Trái Chủ nhìn thấy tọa kỵ của Lạc Thủy thì vô cùng kinh ngạc: " Muội lấy đâu ra con mèo con này thế? "

Lạc Thủy gửi đến một cái Icon tức giận: " Đây là tọa kỵ của muội, Nhất Biểu "

Tây Môn Trái Chủ: " Thật là lợi hại nha, ta còn tưởng chỉ có tên biến thái như A Nam mới đạt được cái loại trình độ này chứ! "

Nhược Thủy Tam Thiên: " Ha ha, bình thường thôi, bình thường thôi "

Nam Cửu Khanh: " A Tây, tới văn phòng của mình uống một tách trà đi "

Tây Môn Trái Chủ: "Đừng có đùa, đây là giữa ban ngày ban mặt, không tốt, không tốt "

Nam Cửu Khanh: " Cậu mà cũng có giá trị để bị đùa sao? 10 giây nữa phải có mặt cho mình "

Tây Môn Trái Chủ: " A Đông, mau cứu mình!!!! " "

Đông Phong Phá: " Haizz, bé con tội nghiệp, mau mau đi đi, ta sẽ hậu táng ngươi "

Lúc đó trong đầu Lạc Thủy xuất hiện một hình ảnh vô cùng kỳ dị, ông chú Nam Cửu Khanh cơ bắp đầy mình, râu quai nón xồm xàm mặc độc nhất một cái quần lót màu trắng, đi về phía " bạch diện thư sinh " Tây Môn Trái Chủ đang run rẩy trên mặt đất, nhưng mà ông chú râu quai nón cũng không thèm quan tâm đến, dậm dậm một hồi khiến cho bạch diện thư sinh nằm thoi thóp, còn mình thì cười đến mặt mũi vằn vẹo.

Lạc Thủy bị chính suy nghĩ đen tối của mình hù dọa, liên lo lắng hỏi: " Tây Môn Trái Chủ, huynh ấy sẽ không có vấn đề gì chứ? "

Bắc Viên Phần: " Không sao đâu, cùng lắm là bị ăn một trận đòn thôi "

Một trận đòn á?

Rồi bỗng nhiên, nghĩ đến chuyện gì đó, Đông Phong Phá liền mở miệng hỏi: " Nhược Thủy, nhiệm vụ tọa kỵ kia muội làm cùng với A Nam sao? "

Nhược Thủy Tam Thiên: Vâng, có chuyện gì sao ạ? "

Đông Phong Phá: " Không có gì đâu, ta hỏi một chút thôi "

Hình ảnh một đại thần bạo lực làm cho Lạc Thủy khó lòng chấp nhận nổi, đến mức sau khi off game rồi nhưng vẫn còn thấy lo sợ.

Lúc nhắm mắt lại, liền nhìn thấy một ông chú thô bị chạy đến chỗ mình.

Nếu đại thần thực sự trông như vậy....Lạc Thủy hoảng hồn giật mình, lòng tơ gì đó đều dựng đứng lên hết.

Thế là cô đành tự an ủi mình, không phải, không phải đâu.

Nhưng nếu như...

Dừng lại...Thật là không biết xấu hổ, rốt cuộc là cô đang nghĩ bậy bạ gì thế? Cô và anh chẳng qua cũng chỉ là quan hệ chủ và bảo vệ trong game thôi, cơ bản sẽ không bao giờ gặp nhau mà.

Nhưng nếu đại thần muốn gặp cô thì sao?...

Chắc cô sẽ đồng ý, lại còn có chút chờ mong nữa.

Rốt cuộc đại thần trông như thế nào?

Nhớ lần đầu tiên gặp nhau, anh ấy cười cười gọi cô một tiếng mỹ nhân, đưa cô đi làm nhiệm vụ, khiêu khích Thiên Hạ phát động cử điểm chiến, đưa cô lên Ma Thiên Nhai hỏi cô có thích không, bán Bạch Bán +10 cho Thanh Thanh Tiểu Yêu, nói cho cô biết mình còn có một acc phụ gọi là " Chích Thủ Nhất Biểu ", giúp cô làm nhiệm vụ tọa kỵ, cẩn thận bảo vệ cô sau lưng mình.

Chắc chắn đại thần sẽ là một chàng trai có đôi mắt sáng ngời, mi mắt cong cong, đôi môi hơi mỏng, lại có làn da tuyệt đẹp (TG: Gì cơ? Tại sao?...Lạc Thủy: Sờ sẽ rất thoải mái)

Lạc Thủy ôm thật chặt gối ôm hình chó bông vào ngực, càng ôm càng xiết chặt, nhịp tim cũng đập càng lúc càng nhanh.

Hơn nữa đại thần cũng đọc được ấn dấu thời Tàn, không là dân khảo cổ thì cũng là đi trộm mộ, chắc chắn sẽ rất hấp dẫn.

Đại thần còn biết chơi cờ vây, một người đàn ông như vậy, chưa nói đến " bạch y tựa tuyết ", nhưng ít nhất cũng phải thanh tú thoát tục, mắt sáng như sao, mày dài đến mai, khoe miện thoáng nét cười, phong lưu tiêu sái...(TG cặn lõi: Người cho là đại thần đang đóng cổ trang chắc?)

Hình như đại thần đang trong thời gian gây dựng sự nghiệp, còn có phòng làm việc riêng....Chắc chắn anh ấy sẽ không có ý tưởng gả mình cho phú bà, không phải mọi người hay nói đàn ông nghiêm túc sẽ có dáng dấp tuấn tú hay sao? Chắc chắn anh ấy sẽ rất đẹp trai...

Cuối cùng Lạc Thủy cũng cảm thấy hài lòng, vui đầu vào gối ngủ thật say, khoe miệng vẫn còn mỉm cười.

Lạc Thủy đứng trước trường để bắt tuyến xe buýt 21 đi đến đạo quán.

Đối diện bên xe, trùng hợp chính là " A Thái ", vẫn là hai tên đàn ông đào hoa như cũ đứng trước cửa quán, tóc nhuộm đủ màu sắc, Lạc Thủy lại u sầu nhớ đến 3 trăm tệ hoa hoa lệ lệ kia của mình. Mà hình như bên đối diện cũng cảm nhận được ánh mắt của Lạc Thủy, nên quay đầu nhìn cô, mắt nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng có một người trong đó chạy đến.

Cô nhớ trước kia mình có mượn một cuốn sách gọi là " sau năm 80 sẽ thế nào " ở thư viện, trong đó có nhắc đến một vấn đề gọi là " hiện tượng nguy nương ", đàn ông ngày càng nữ tính hơn, ngày càng vô trách nhiệm. Tên mặt trắng đang đứng trước mặt cô bây giờ chính xác là 1 tên " nguy nương " nha, đặc biệt là khuôn mặt trắng bệch, bắp chân yếu ớt, sao đến bây giờ mà gió vẫn chưa thổi ngã cậu ta nhỉ? A, hình như cậu ta chạy đến chỗ mình?

" Hi, người đẹp, tóc thật xinh nha, có thường xuyên chăm sóc không?" - Lưu manh tóc đủ màu chào Lạc Thủy.

Tất nhiên là đẹp, ba trăm tệ cắt cổ đấy!...Lạc Thủy nhận được vài ánh mắt đầy quý đi, đành theo phải mà chào lại, nhưng liếc xéo một cái: " Chào "

Đủ màu sắc thừa thế xông lên: " Anh cũng làm ở salon tóc, kết bạn đi "

" Thật sao? " - Lạc Thủy không kiên nhẫn hỏi, sao bây giờ xe vẫn chưa đến vậy?

" Thật chứ, người đẹp cho anh một dãy số, chúng ta trò chuyện tâm sự "

Lạc Thủy bị mấy lời này ướp lạnh...Cũng quá có sáng ý đi?: " Tôi không có điện thoại di động"

Tất nhiên là đủ màu sắc không tin, ban nãy cô ấy còn nhìn bọn họ đầy mãnh liệt, bộ dạng như một con mèo háo sắc, bây giờ còn giả bộ e thẹn gì chứ? Hắn bèn vỗ vỗ vai cô, tỏ ý hiểu rõ: " Số điện thoại, số điện thoại "

Lạc Thủy nhìn vòng người xung quanh, cố gắng bảo mình phải nhẫn nhịn: " Xin lỗi, xe đến rồi, tôi phải đi ". Quả thật xa xa có xe buýt chạy đến, nhưng mà không thấy rõ là tuyến nào, mặc kệ, thoát được rồi hăng nói.

Nhưng mà xe còn chưa tới thì một chiếc Lamborghini đã xuất hiện, Lạc Thủy hân hoan trong lòng. Cửa xe mở liền thấy Đồn Cảnh Nhiên bước ra, ánh mắt hung hãn, mở cửa xe nói với Lạc Thủy: " Đến dạo quán "

Lạc Thủy tao nhã ngồi vào, làm cho đủ màu sắc trợn to mắt lên.

Cô thắt dây an toàn, sau đó vội vã nhìn nét mặt của Đồn Cảnh Nhiên, lúm đồng tiền vẫn còn đó, bèn thở phào nhẹ nhõm mà nói: " Cảm ơn "

Đồn Cảnh Nhiên bèn cười đùa, đưa tay phải về phía cô: " Người đẹp, cho xin số điện thoại đi "

Lạc Thủy đưa tay ra đánh bàn tay hắn một cái: " Mình chưa muốn bị nguyên rửa vì làm đám con gái trong trường thất tình đâu "

Đồn Cảnh Nhiên quét mắt, tỏ vẻ khinh thường: " Xời, với kỹ thuật của mình, cậu muốn chết cũng không được "

" Cậu bạn nhớ lớp sơ cấp, cẩn thận chỉ móc mắt cậu ra bây giờ " - Lạc Thủy làm động tác móc tay, hung dữ nói.

Đồn Cảnh Nhiên liền khua miệng phục quyền uy: " Nữ hiệp xin tha mạng! "

" Ngươi làm nhiều điều ác, giết người vô số, mau giao mạng ra đây!" - Lạc Thủy hét to

" Cứu Âm Bạch Cốt Trảo "

" Tướng ta sợ ngươi chắc, Cứu Dương Thần Công! "

" Càn Khôn Đại Na Di! "

" Hấp Tinh Đại Pháp! "

" Phải rồi, sao cậu lại ở đây? "

Đồn Cảnh Nhiên nhún vai: " Ngẫu nhiên thôi, ngày lễ bạch mã không nghĩ vì mỹ nhân mà "

" Đừng có đùa với mình "

Hai người cùng đi đến dạo quán.

Nếu như Đồn Cảnh Nhiên đã không muốn nói, thì Lạc Thủy cũng thôi vậy, thật ra cô không biết phải mở đầu như thế nào nữa...chỉ ước mình có thể qua được cái chương " chịu đòn nhận tội " này.

Lạc Thủy đi ra trước, bèn mở cửa: " Mời "

Đồn Cảnh Nhiên hừ một tiếng, hùng hổ đi vào trong.

Một lát sau, hắn ta lại giả vờ đáng thương chạy về cạnh Lạc Thủy, nắm vạt áo cô, nước mắt đầm đìa: " Tì, một hồi nhớ đợi đệ về nhà với "

.....Sao Trương Nghệ Mưu vẫn chưa mời cậu đóng phim nhỉ? Nhất định có thể đạt giải Oscar đấy. Lạc Thủy không phổ hợp nói: " Đi đi, chớ phiền mình "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 34: Màn che J tình

Editor: Selene Lee

Lớp sơ cấp và nâng cao vốn không chung một sân.

Lạc Thủy đi thay quần áo, sau đó chạy vào lớp nâng cao, chào huấn luyện viên của mình.

Huấn luyện viên nheo mắt cười cười, vỗ vai cô: " Cậu ấy đang thay quần áo "

Cậu ấy? Lạc Thủy suy nghĩ hai giây, liền nhớ ra cái người mà thầy mình đã khen không ngớt lời kia.

Bỗng nhiên cô cũng cảm thấy có chút tò mò.

Nhân lúc đối thủ chưa đến, cô bèn sửa sang lại quần áo, thắt chặt đai để không bị xô ra lúc giao tranh, sau đó xắn tay áo lên cao hơn.

Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một bàn tay thon dài, và tiếng nói theo cùng: " Xin chào ". Vì vẫn đang bận xắn tay áo nên Lạc Thủy cũng không đáp lại, sau đó chợt phát hiện ra câu gì đó...Hình như có người vừa chào cô nha!

Lạc Thủy xấu hổ ngược lên nhìn, đầu óc lập tức bị không chế như một hồi phim chiếu chậm, chậm rãi hiện ra một câu nói : " Kỳ hình dã, phiến nhược kinh hồng, uyển nhược du long. Vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. "

(Editor giải thích : Đây là một câu trong Lạc Thần Phú của Tào Thực, xin mạn phép dịch nghĩa: Hình dáng của chàng, nhẹ nhàng như chim hồng bay , uyển chuyển như dáng rồng lượn, rực rỡ như cúc vàng trong thu, lại tươi đẹp như cây tùng khi xuân đến.)

Chính là anh ấy, lạc thần từng ở trúc lâu lần đó.

Mất làm sao có thể đen láy như vậy? Lại còn màu sắc trong veo, xinh đẹp đến thế?

Lúc lại nghe bên tai hai tiếng " xin chào ", Lạc Thủy mới kịp hồi hồn lại, vô cùng lúng túng...Cô thật sự điên rồi, nhìn một người đàn ông đến mức ngây người ra như thế, thật muốn đào hố chui xuống đất trốn đi. Có thượng đế chứng giám, cô không phải si mê người ta nha!

Vội vàng cầm tay của Lạc Thần chào lại....Nhưng mà hình như cô không có quen anh nha? Bèn rút tay lại...Lạc Thủy quay đầu nhìn ngó láo liên.

Ở xung quanh mọi người đều ngồi xuống, bộ dáng mong chờ một cuộc đấu khốc liệt.

Lúc này Lạc Thủy mới nhận ra, vội hỏi: " Là anh? "

Lam Khanh mỉm cười, giống như bạn cũ lâu ngày không gặp: " Chính là tôi "

Ngay lúc đó, huấn luyện viên xuất hiện vô cùng đúng thời điểm, vội vã giới thiệu hai người với nhau, đây là Lạc Thủy, đây là Lam Khanh.

Toàn thân Lạc Thủy lập tức hóa đá, quai hàm treo ngược...Lam Khanh...Lam Khanh sao? Nếu như Tiết Diễm Yến biết hôm nay cô đánh nhau với Lam Khanh...Đâu có tê dại khi nghĩ đến chuyện đó, nhưng vội vàng xua tan cái ý nghĩ đó đi, bắt đầu điều chỉnh lại tư thế của mình.

Tối hôm nay cô không thể mất thêm chút sĩ diện nào nữa!

Huấn luyện viên ra hiệu tay bắt đầu trận đấu.

Lạc Thủy và Lam Khanh đều cúi người chào đối phương.

Cao thủ chân chính thì nhấc tay chân lên cũng là hiểm chiêu, không hề có động tác dư thừa, cũng không có uyển chuyển đẹp mắt, chỉ có hạ gục đối phương một cách tuyệt đối mà thôi.

Hai người không hề khách sáo.

Lam Khanh vừa nhìn thấy Lạc Thủy lao tới, lập tức ra đòn tiếp nhận.

Trong một khoảnh khắc, chỉ nghe được tiếng chiêu thức xé gió va vào nhau, tốc độ cá nhân nhanh đến mức khó lòng tưởng tượng được.

Thời gian Lạc Thủy tập luyện ở đạo quán khá dài, học sinh cũ hay mới gì cũng đều bị cô đánh bại cả, nên khó tránh khỏi việc trở nên cứng đầu, bình thường lúc luyện tập cũng gặp nhiều khó khăn. Huấn luyện viên nói cô có kinh nghiệm đối kháng phong phú, nhưng chiêu thức đánh ra còn chưa được đẹp mắt lắm.

Nhưng Lam Khanh lại khác hẳn, chiêu thức của anh rất mạnh mẽ, quyền cước đơn giản, hoàn toàn không có chút dư thừa.

Mọi người xung quanh đều khiếp sợ không thôi, chẳng phải chỉ là sao tai cào thấp thôi sao? Có cần phải đánh nhau quyết liệt như vậy không? - Tạm thời không thể phân định được ai thành ai bại cả.

Nhưng chỉ có Lạc Thủy mới biết được, vừa nãy Lam Khanh rõ ràng đã nhường cô một đòn, lực đâm của cô không đủ nên bị anh mượn thế gạt lên, lúc

đó tay cô bị hờ rộ, anh hoàn toàn có thể tấn công vào huyết Bách Hội của cô, nhưng anh không làm như thế, mà chỉ sấn tới thì thầm bên tai cô hai chữ: "Mỹ nhân "

Sao cơ? Cô mê trai quá nên bị ảo giác sao?

Những đối thủ có ánh mắt lóe sáng bất ngờ, thường sẽ xuất chiêu ngay sau đó, nhưng ánh mắt của Lam Khanh lại rất trầm tĩnh, tâm tư kín kẽ, cơ bản không thể nào phán đoán được anh muốn làm gì. Hơn nữa thể lực của nam và nữ rất khác biệt, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh!

Chiêu hiểm nhất của Lạc Thủy chính là mượn lực đánh lực, dùng một cú đá quét ngang để buộc đối phương tăng cường lực đánh, sau đó lại mượn lực đánh trả, tuy nhiên anh đã biết được suy nghĩ của cô, kịp thời né tránh, nhưng lại không ra chiêu sát phạt.

Đối phương đang nhường cô! Ý nghĩ này làm cho Lạc Thủy cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô cũng không phải người sợ thua!

Vì thế Lạc Thủy quyết định dừng lại, cúi người nói: " Tôi thua rồi "

Ánh mắt Lam Khanh lóe lên một tia tán thưởng: " Cảm ơn "

Huấn luyện viên đi tới chỗ hai người, giọng tay cái lên nói: " Điều xuất sắc cả! "

Lạc Thủy cười cười, đi qua một bên nghỉ ngơi, người ta là cao thủ, cô mất bình tĩnh rồi!

Lam Khanh của đại học X?

Lạc Thủy hầu như chắc chắn với kết quả cả mình, trên đời này liệu có thể tồn tại bao nhiêu người học Lam tên Khanh lúc thi đấu ở nước ngoài bị đối thủ khiêu khích lập tức một mình chọi năm chứ?

Vậy mà cô còn bị ảo giác, thật xấu hổ quá đi mất.

Lam Khanh nhìn cô trốn ở trong góc phòng, khuôn mặt vô cùng buồn cười thì đi đến bên cạnh, uống đầu lưỡi một chút, phát ra tiếng lưỡi cao: " Nhược Thủy, là anh đây "

Lạc Thủy bị thiếu máu...Lam Khanh nói tiếng phổ thông không đúng tiêu chuẩn? Cách uốn lưỡi cũng nhầm?

Không thể nào, anh chính là Lam Khanh!

Lam Khanh Lam Khanh Nam Cửu Khanh Nam Cửu Khanh...Lạc Thủy chờ người ra ba giây, sau đó mới dò hỏi: " Lão đại ? "

Câu hỏi này thực ra vẫn mang tính sợ sệt, nếu như người ta không phải Nam Cửu Khanh thì cô gọi một tiếng lão đại để sùng bái chắc cũng không có vấn đề gì nhỉ?

Lam Cửu Khanh hiểu ý, cười: " Ừm ", sau đó tự nhiên đi tới ngồi cạnh Lạc Thủy.

Âm tiết dần ra thật dài, dịu dàng, dịu đến mức lòng Lạc Thủy chùng xuống.

Trong đầu cô xuất hiện hai luồng tiếng nói:

Một bên khuyên giải: " Cậu đừng có tự mình đa tình, chẳng qua là ảo giác thôi, si mê đến phát rồ rồi "

Bên khác lại hú hét: Lạc Thủy, anh ấy chính là đại thần đấy, đại thần mắt sáng, mi cong, môi mỏng, da dẻ cũng mịn màng nữa...

Hai cá thể đánh nhau loạn xạ, mãi cũng không tách ra được.

Khóe miệng Lạc Thủy co giật, nhưng không phát ra lời nào, chỉ kiềm hãm lại cơn đau tim ập đến đột ngột vì chạy nước rút: " Nam Cửu Khanh ?"

Người đối diện nhìn chằm chằm cô, mi mắt con cong, và âm thanh cự tuyệt tất cả nghi ngờ vang lên: " Ừm, là anh "

Lam Khanh Nam Cửu Khanh Lam Khanh Nam Cửu Khanh Lạc Thần Lạc Thần Phú.

Trong nháy mắt, khắp trí óc Lạc Thủy chỉ có một khái niệm duy nhất, nếu Tiết Diễm yển mà biết được, chắc chắn sẽ nhúng đầu cô vào bồn cầu mất...Lạc Thủy nghe tim mình nện như sấm, bên trái vẫn còn vang vọng hai chữ:

Là anh...

Là anh...

Là anh...

Lam Khanh đứng lên, không mẫn không nhặt nói: " Đi thôi, chúng ta đến bên cạnh ăn một bữa cơm"

Ngữ điệu bình ản và tự nhiên, có cảm giác khiến người nghe thấy an toàn, anh cất bước đi ra ngoài. Lạc Thủy chần chờ một lúc rồi cũng đi theo sau, còn cúi đầu suy nghĩ vì sao anh biết mình chưa ăn tối.

Đi mấy bước liền sực nhớ ra anh không phải người xấu, cô mới phải là người cần đề phòng, không lao đến chỗ anh xem như đã cảm tạ trời đất rồi. Nhưng bạn qua mạng lần đầu gặp nhau đã theo người ta ăn cơm, liệu đại thần có nghĩ cô là loại con gái tùy tiện không?. Đắn đo hồi lâu, cuối cùng Lạc Thủy quăng hết qua một bên, người ta nói không đánh không quen mặt, người và người với nhau chính là duyên phận, có vài người mới gặp lần đầu đã tựa như từng quen biết, ngược lại cũng có kẻ sinh sống bao năm vẫn chỉ như xa lạ. Anh và cô đều là học viên, cùng ăn một bữa cơm thì có vấn đề gì đâu?

Lạc Thủy nhìn bóng dáng tho dài tuấn tú trước mặt mình, ngay cả khi mặc võ phục cũng có thể cảm giác được vẻ " ngọc thụ lâm phong ", liền vỗ đầu thay quần áo đi ra ngoài. Lam Khanh đã đeo túi thể thao trên vai, đứng chờ một bên, Lạc Thủy thấy vậy thì ngại ngần chạy đến...

Tác giả có đôi lời: Haizz, sửa một chút một chút, cuối cùng cũng chính thực gấp gờ, nhất định sẽ không khiến mọi người thấy vọng đầu...

Editor: Gặp nhau, gặp nhau rồi. Tung bông

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tình địch gặp gở

Editor: Selene Lee

" Lạc Thủy, cậu đi đâu vậy? "

Lạc Thủy nương theo âm thanh quay lại thì thấy Đồn Cảnh Nhiên mặt vô cảm đang tựa người trước cửa lớp sơ cấp, cô bèn nhìn sang người đứng bên trái mình một lát, đoạn trả lời: "Qua bên cạnh ăn cơm"

Đồn Cảnh Nhiên liếc mắt.

Hai người dần ông chạm mặt nhau, dùng, lửa tung tóe khắp nơi.

Địch không động thì ta cũng không động, tên này không phải là tên hôm trước ở Lan Tiêu, miễn cưỡng có thể cho vào mắt hay sao? Đồn Cảnh Nhiên nghi vấn, tại sao hai người này lại đi chung với nhau?

Ánh mắt Lam Khanh thoáng nét cười, chỉ lịch sự mà ôn hòa hỏi: " Lạc Thủy, bạn em có muốn đi chung không?"

Lạc Thủy cũng phối hợp quay đầu lại hỏi.

Thế nhưng Đồn Cảnh Nhiên lại tỏ vẻ tức giận, tên này dám trực tiếp bỏ qua cậu mà hỏi Lạc Thủy, rõ ràng muốn phân định khoảng cách, không quen không biết, hoàn toàn không có chút thành ý nào. Nhưng hắn ta lại biết cách lo liệu chu toàn, khiến người ta không thể nào chỉ ra lỗi sai được.

Từ khi nào Đồn thiếu cậu cũng phải ngó mắt đến phần "lẽ" này?

Thế là cậu không thèm kiêng kị gì, chỉ đi lên phía trước xoa xoa đầu Lạc Thủy: " Hai người đi đi, tôi ở đây đợi là được rồi "

Chờ ép buộc.

Lạc Thủy buồn bực đánh vào tay Đồn Cảnh Nhiên một cái: " Đi ra đi ra, tôi không quen cậu "

Nói xong liền xoay người giải thích với Lam Khanh: " Cậu ấy là bạn học của em "

Sau khi nói xong câu này, Lạc Thủy liền 囧, vì sao cô lại có cảm giác mình bị bạn trai bắt gian tại chỗ nên vội vàng kiểm soát thế này?

Trong đầu Lam Khanh đột nhiên hiện ra hai chữ " Tình địch ", thật thú vị, ban nãy ánh mắt người kia đầy vẻ cảnh cáo, còn tuyên bố thân mật...Anh liền bật cười, thật là ấu trĩ mà khả ái, vì thế cũng mỉm cười nói: " Anh biết "

Lạc Thủy nghe được tiếng cười kỳ lạ của đại thần thì yếu ớt hỏi: " Anh đang cười cái gì thế? "

Lam Khanh lại cười to hơn: " Đang nghĩ đến một người có cái đầu lạnh thất thường thôi, em muốn chơi trò đoán đố không? "

Lạc Thủy gật gật đầu.

" Doanh nhân đầu tiên trong lịch sử Trung Hoa là ai? "

Lạc Thủy nghiêng đầu suy nghĩ...Doanh nhân? Hẳn là tình anh trong giới buôn bán đi, có thể tự cấp tự túc...: " Phạm Lễ sao?"

Lam Khanh lắc đầu: " Mỹ nhân thân mến, cái này không phải lịch sử bình thường đâu "

Được rồi, Lạc Thủy bị một tiếng " mỹ nhân " vô cùng tự nhiên dọa sợ, nửa ngày sau cũng chưa kịp hoàn hồn lại. Đại thần thật là bình tĩnh, lại còn chê bai cô không có đầu óc suy nghĩ.

Lam Khanh liền hào phóng nhắc nhở: " Đoán một điển tích, thành ngữ bốn chữ"

" Ngu công dời núi?" Là ngu công sao?"- Ngu công có thể chuyển được núi, cũng xem như là Bạch Cốt Tinh trong đám Bạch Cốt Tinh đi, vì thế Lạc Thủy khá đặc ý, dù sao cô cũng thông minh hơn một đứa trẻ mà.

Nhưng Lam Khanh vẫn lắc đầu, lại nhắc nhở: " Ngu công là tình nguyện rồi "

Lạc Thủy buông tay nhìn trời, làm bộ đáng thương nói: " Em không đoán được, anh mau nói đi "

Lam Khanh mỉm cười: " Mạnh mẫu tam thiên "

(Lời Editor: Mẹ của Mạnh tử ba lần chuyển nhà để con học tập noi theo thói quen của người chung quanh. Cái này chắc là chơi chữ, nhưng mà mình cũng không rành lắm...)

Đột nhiên Lạc Thủy lại cảm giác được, chỉ vài ba câu đã khiến cho sự phòng bị của cô đối với Lam Khanh đã biến mất không thấy nữa.

Quán mì thường thấy nhất chính là quán mì Lan Châu, cách đạo quán chỉ vài bước chân.

Mì Lan Châu ở mỗi quán cũng không giống nhau, nhưng Lạc Thủy vẫn thích ăn, chỉ cần là mì thì cô đều thích.

Vì quen đường quen lối nên Lạc Thủy vừa vào đã ngồi xuống, gọi ra một tô mì thịt bò.

Lam Khanh ngồi xuống vị trí đối diện Lạc Thủy, cũng gọi mì thịt bò, sau đó lấy từ trong giỏ ra một cái cà mèn, trên nắp còn có hai con vịt lông xù màu vàng đứng đối diện nhau, giống như đang thi thắm bát quái.

Lạc Thủy nhìn chằm chằm hai con vịt, đại thần cũng thật là lùng, tới đạo quán lại mang theo cà mèn để làm gì? Chẳng lẽ khi không lại mang ra làm vũ khí? Nhưng Lạc Thủy nhanh chóng ném cái suy nghĩ đó đi, biết đâu người ta có mục đích khác thì sao?

Hai tô mì, mấy miếng thịt bò và rau thơm đã cắt đứt suy nghĩ của Lạc Thủy về cái cà mèn vịt...

Lam Khanh đưa cho cô một đôi đũa, sau đó mở cà mèn ra: " Cá nướng đồ "

Gi cơ? Cá nướng đồ? Đại thần nghiệm món này sao? Ra ngoài ăn cơm cũng phải mang theo thưởng thức?

Nhưng mà Lạc Thủy cũng đã nhìn nhiều quen mặt, am hiểu nhất chính là tài giả bộ bình tĩnh, vì thế cũng không nói gì mà chỉ thò đầu nhìn một cái...Wow, nướng cá với nắm hương và mộc nhĩ sao? Trong thật là hấp dẫn!

Chuyên gia ăn các Lạc Thủy bắt đầu phân tích đưa ra kết luận, bề ngoài nhìn không tệ, mùi cay, còn có các loại gia vị khác như rượu, kết bì, quế bì, thanh tiêu...Không biết mùi vị sẽ thế nào đây!

Lam Khanh đẩy cà mèn đến trước mặt cô: " Ném thử một chút đi "

Lạc Thủy gắp một miếng cá, cô cũng muốn biết mùi cá thơm như vậy sẽ có vị như thế nào.

Xong rồi...

Nắm hương và cá phối hợp rất ăn ý, đặc biệt mà lại ngon vô cùng.

Cô thật sự muốn ăn hết quá...

Nhưng quân tử không chiếm dụng của người tốt, vì thế cô liền xoắn xuýt hỏi: " Anh mua món này ở đâu thế?"

Nhưng Lam Khanh lại nghiêm túc nhìn cô hỏi ngược lại: " Ăn ngon không? "

Lạc Thủy gật đầu như già tới, ngon cực kỳ.

Ánh mắt của Lam Khanh đột nhiên sáng rực rỡ: " Đây là lần đầu tiên anh làm, sợ lại không được tốt lắm"

Lạc Thủy nghe vậy thì xém chút lật đồ bàn, thì ra là đại thần làm sao? Nói ra cũng thật xấu hổ, mặc dù cô đã ăn hơn ngàn con cá, nhưng lại tuyệt nhiên không nấu được con cá nào. Lần đầu tiên vào bếp mà có thể thực hành tốt đến vậy sao? Mắt cô liền hiện lên vẻ sùng bái, biến luôn thành màu hồng của con cá kia: " Anh quá khiêm tốn rồi, ngon lắm đây "

Lam Khanh nở ruột nở gan: " Vậy thì em ăn nhiều một chút"

Lạc Thủy cười tươi: " Anh cũng thích ăn sao?"

Lam Khanh suy nghĩ một lát, anh thích đồ của mỹ nhân, vậy cũng xem như là thích đi: " Ừm "

Nói xong bèn đứng dậy đi lấy muỗng.

Bỗng nhiên Lạc Thủy cảm thấy mình thật ngốc, chắc chắn là anh ấy phải thích rồi, nếu không làm sao có thể mang theo một con cá đi xa như thế? Cô thật sự không dám tự mình đa tình, huống hồ chỉ lúc người ta mang đi cũng không chắc là sẽ đi ăn cơm cùng với cô.

Mì sụn rất ngon, lại phổ hợp với hương vị của thịt bò, nước dùng ngọt lịm, hơn nữa cá nướng cũng rất hợp khẩu vị, vì thế hai người chẳng mấy chốc đã ăn xong.

Lạc Thủy gọi tính tiền, không ngờ bà chủ lại chạy đến, bộ dáng vui vẻ, mặt mũi hồng hào, cười híp mắt bảo là đã trả tiền rồi.

Lạc Thủy: "..."

Cô liền quay qua, nhìn người nào đó đang cười với vẻ mặt thuần khiết vô tội, nói cảm ơn.

Lam Khanh đẩy nắp cà mèn lại, đưa cho cô: " Không cần cảm ơn, giúp anh rửa sạch cái này là được "

" Được chứ được chứ " - Lạc Thủy vội vàng cầm lấy, sau đó mới nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: " Phải trả lại cho anh thế nào đây?"

Cô phải mang về trường để rửa mà.

Lam Khanh mở cửa để Lạc Thủy ra trước: " Hai ngày nữa ở trường em, chuyến du lịch đó"

Thì ra là thế!

Nhưng mà...làm sao anh ấy biết cô học trường nào chứ?- Lạc Thủy ngơ vạc nhìn.

Lam Khanh liền giải thích: " Danh sách học sinh tham gia của các trường đều ở chỗ anh"

Tên người và đại học cũng có thể nhớ rõ như vậy, đại thần quả nhiên không thuộc về thế giới này.

Hai người cùng nhau đi dạo trên hè phố, cũng không gần nhau lắm,thế nhưng bóng người được ánh đèn kéo dài ra, lúc nghiêng người lại lồng vào nhau, một nhỏ một lớn, giống như tay trong tay, khiến cho không ít người đi đường thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn.

Khoảng không im lặng đột nhiên bị tiếng điện thoại cắt ngang, nhạc chuông là một bài hát cũ, nhưng nghe nhiều thành quen: " Because of you"

Trong điện thoại di động của Lạc Thủy cũng có bài này, nhớ hồi đó, cô học lớp 12, thật sự là phát cuồng vì nó.

Nghe đi nghe lại mãi, cũng vì lời bài hát...

Trong lúc Lạc Thủy vẫn đang chìm trong hồi ức, Lam Khanh đã bắt điện thoại, một giọng nam cao lại ồ ồ truyền đến từ loa ngoài, lớn đến mức Lạc Thủy cũng có thể nghe rõ, mà bên kia hình như có ai đó cũng đang gào thét bài " Mua bán tình yêu ", cũng không tệ lắm." A Nam, sao sao? Cô ấy có đến cùng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sách lược công hãm

Editor: Selene Lee

Lam Khanh hơi nhường mày, bình tĩnh nhìn cô, ngốc quá....Đoạn anh lại nhìn sang tình địch, định chơi trò " Tiên hạ thủ vi cường " hay là " Mưa dầm thấm lâu " đây?

(Tiên hạ thủ vi cường: Được trích trong binh pháp Tôn Tử, tức " đánh trước sẽ được lợi thế, đi sau sẽ gặp thua thiệt.")

Nhưng anh cũng không thể tỏ ra nóng vội: " Hôm nay muộn rồi "

" Mới mấy giờ đâu, mau mau đưa người đến đây "

" Không cần vội "

Âm thanh trong điện thoại bỗng nhiên ngưng bật, dường như có người khác thốt lên với giọng ranh mãnh: " A Nam, từ khi nào cậu lại chịu thiệt thòi như thế hả? Chuyện giờ tay chém xuống là xong như vậy, đến đây không phải tốt sao?"

Lam Khanh nhin cười: " Cậu cho là tôi đang giết heo à?"

Lạc Thủy đang chán nản, nhưng nghe được hai chữ giết heo cũng không nhin được cười, mặc dù cô không biết người kia rốt cuộc là người nào.

Ông nghe bên kia có tiếng lẩm bẩm: " Xi, dạ đề tể, ai ai cũng biết cả rồi, mau đưa người đến đây "

" Ngoan, đi chơi một mình đi "

" Hừm, đừng tới nữa, đi tìm bà bán căn tin đi "

Lam Khanh trực tiếp tắt điện thoại đi, ngăn cản người bên kia nói lời hoang đường.

Lạc Thủy bắt đầu suy nghĩ về câu nói cuối cùng: Đi tìm bà bán căn tin. Cô bèn nhìn về phía Lam Khanh rồi liên tưởng đến bà bán căn tin, không nhin được bật cười.

Lam Khanh cắt đứt suy nghĩ của cô: " Em đợi lát nữa về trường à?"

Lạc Thủy gật đầu, rồi theo thói quen hỏi ngược lại: " Anh cũng vậy sao?"

" Đưa em về "

Lạc Thủy: " "

Chứ không phải đi tìm bà bán căn tin à?

Cô nên làm thế nào đây? Từ chối? Đồng ý?

Cô nhìn cái bình giữ nhiệt trên tay mình, hai con vịt vẫn còn đang thắm thiết nhìn nhau...

Thế giới thật tươi đẹp làm sao.

Cô có nên làm người dưng cảm một chút, hỏi về mối quan hệ của anh và bà bác kia hay không?

Nhưng cô còn chưa kịp đáp thì đã bị Đồn Cảnh Nhiên đại sát phong cảnh.

Đồn Cảnh Nhiên mặt lạnh đứng ở trước cửa đập quán, thấy Lạc Thủy đi tới thì mở cửa xe ra, lúc này khuôn mặt mới hiện lên hai đồng tiền: " Chúng ta về trường "

Bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ quái.

Lạc Thủy lúng túng nhìn về phía Lam Khanh, đại học Y và X cũng không cùng đường, lại gây phiền cho người ta, bèn chỉ chỉ Đồn họa thủy: " Cảm ơn anh, em và cậu ta cùng đường, không phiền anh nữa, gặp lại sau "

Sau đó khua khua cái bình giữ nhiệt trên tay, hẹn gặp lại nha.

Lam Khanh hơi neho mắt, nhưng vẫn dịu dàng lịch sự vẫy tay lại.

Tầm mắt lại lướt qua Lạc Thủy, trực tiếp nhìn vào một khuôn mặt đàn ông đầy khiêu khích...Tốt lắm, vẫn còn biết bản thân mình đang làm

gi.

Tương lai còn dài.

Mà trước giờ anh chỉ thích thả dây lớn câu cá to.

Lạc Thủy chui vào xe của Đồn Cảnh Nhiên xong thì ngồi xuống, mà người kia còn không đợi cô thắt dây an toàn đã mở máy xe, đạp lút chân ga, hoàn toàn không để ý phía trước là góc cua bên trái, vì thế bất ngờ quẹo nhanh. Tốc độ khiến cho Lạc Thủy hoàn toàn không ứng phó kịp, bị lực kia đẩy qua ép lại, trong dạ dày trào lên như sóng. Cô bèn trợn mắt: " Cậu say rồi à?"

Ha ha, đúng thế, cậu say, chắc chắn là say rồi, say đến mức cả tên họ của mình là gì cũng không nhớ nổi, bị một cô gái già vờ ngu ngốc đùa bỡn đến xoay vòng vòng, nếu như vừa rồi cậu không xuất hiện, chắc là cô đã sớm đi cùng với tên kia đi? Hoàn toàn không nghĩ gìn đến sự tồn tại của cậu, xem cậu là thứ gì chứ?

Chính cậu là kẻ bị xem thường, lái xe vòng vòng cả nửa thành phố, lại đợi mòn mỏi ở cửa trường học mới thấy cô ấy đi ra chờ xe buýt, nhìn cô ấy ngốc như thế mà cũng có kẻ bắt chuyện...Không lẽ thiên hạ này hết sạch phụ nữ rồi à? Làm một bộ tóc hoa lê thôi cũng tự xem mình là mỹ nữ ư, dễ nhũ là dễ nhũ, làm sao sánh được với hoàn kim?

Càng nghĩ càng giận, càng giận càng nghĩ, loay hoay một hồi, cuối cùng bèn đẩy người kia ra cửa xe, lạnh lùng nói: " Xuống xe ngay cho mình! "

Lạc Thủy nhìn ánh mắt của hân, giống như quỷ ma âm lãnh, không phải cô chỉ hỏi một câu sao? Cậu ta vì lý do gì mà đuổi cô xuống? Vì thế, cô cũng không thêm dằn co nữa, bèn đuổi chân bước ra, sau đó đóng sầm cửa xe lại, chỉ giận không thể đạp một cái.

Kiểu người gì vậy chứ? Tâm tính bất định.

Tương cậu có xe thì cậu ngon lắm à?

Lạc Thủy ôm bình giữ nhiệt đứng run cầm cập trong gió thu.

Cô thở dài, đành đi tìm trạm xe buýt vậy.

Quả nhiên, siêu xe chục tỉ, cô vô phúc ngồi lên.

Cứ xem như là đi bộ tiêu cơm đi...Nhưng mà, trời cũng lạnh quá đi mất. Lạc Thủy ôm khư khư cái bình giữ nhiệt, lát nữa về xem ra phải đi tắm thôi, mùi tanh để lâu sẽ khó gột rửa. Áo giặt ngâm nước nóng qua đêm cũng có thể trừ đi mùi tanh, dù sao cũng phải hai ngày sau anh ấy mới đến.

Thật tệ quá, vì sao cô lại không đưa số điện thoại cho anh, nhưng chắc là danh sách kia cũng có đi?

Hơn nữa để tra được số của cô cũng có cả trăm loại phương thức.

Lạc Thủy đi rất lâu mới tìm được xe bus về trường. Cô vừa đến nơi bèn đi tắm, sẵn tiện rửa sạch cái bình, sau đó lại mở game lên.

Đông Tây Nam Bắc đều không thấy online.

Lạc Thủy cưỡi tọa kỵ đi dạo hai vòng, sau đó tiện đường ra chợ mua chút tài liệu.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Nhược Thủy kinh người!

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Có gian tình mau bẩm báo, vô gian tình thì bãi triều, đừng có làm gà đông lạnh lung tung.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Gian tình khùng, Lạc Thủy ngồi tọa kỵ bậc nhất chỉ để dạo chợ. Tọa kỵ! Chiến sĩ FRMB mau thành thật khai báo.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nghe nói vú em của chúng ta thực hiện nhiệm vụ đó chục lần rồi, đều không qua nổi, bị dọa đến mức quăng vào thùng rác.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Hừm, ai giúp muội vượt qua há?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nam Cữu Khanh.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Ha!, Quả nhiên có gian tình!

Cộng đồng quần chúng luôn luôn có phản ứng nhiệt liệt với Scandal gian tình, Lạc Thủy còn chưa kịp đáp lời đã phải len lỏi chạy ra khỏi đám đông, vất vả lắm mới tìm thấy chỗ sơ hở.

[Bang hội] Nhược Thủy Tam Thiên:.....Chúng ta góp tiền chung.

[Bang hội] Cô Non: \$ _\$, huyền thoại chiến sĩ FRMB vì tình yêu mà không ngừng phấn đấu đầy lãng mạn!

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nam Cửu Khanh ngheo đến mức phải để phụ nữ tốn tiền?

[Bang hội] Nhượng Thủy Tam Thiên: Không có không có, là do ta muốn góp một ít thôi.

Lúc đánh xong mấy lời này, Lạc Thủy bất chợt kêu rên một tiếng, không còn mặt mũi nào nhìn màn hình máy tính nữa. Đây chính là hậu quả của việc nói mà không chịu suy nghĩ trước, cô bảo như vậy chẳng phải đã gián tiếp thừa nhận mình là người yêu của Nam Cửu Khanh, còn vì tình yêu mà không ngừng phấn đấu hay sao? Quả thật là đáng xấu hổ mà.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Đây, chân tướng rõ ràng rành ròi nhé.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Chính xác chính xác, ha ha ha

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Vậy thì ta yên tâm rồi.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Cuối cùng cũng bán được Lạc Thủy ra ngoài.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Lâm Thủy, muội thật hiểu ý ta.

Hiểu lắm lớn rồi! Mau mau giải thích.

[Bang hội] Nhượng Thủy Tam Thiên: Mọi người đừng hiểu lầm!!! Chúng ta hoàn toàn trong sạch mà.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Lầm lỗi gì nữa, ta nói cho muội biết, Nhượng Thủy, con rùa vàng lớn như vậy ở trước mặt, trong sạch đến mấy rồi cũng đục ngầu thôi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Lâm Uyên huynh đáng thương quả nhiên thâm thể yếu đuối, đẩy một cái liền ngã.

[Bang hội] Nhượng Thủy Tam Thiên: Huynh nghĩ người ta là Lâm Uyên huynh chắc?

Xong rồi, ngữ khí quá u oán — Thật bi đát.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Ta vô tội à.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Thật ra ta phát hiện rằng, Lạc Thủy đã sớm đẩy ngã được kim quy rồi.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhượng Thủy, muội đừng có ngại làm gì. Mặt của Nam đại thần viết rành rành mấy chữ " Phụ nữ chó đẻ gan ", hai người ở cạnh nhau lâu như vậy, cả cái thế giới này đều biết tổng hết rồi.

Haizz, sớm biết chuyện sẽ như vậy thì cô đã im lặng rồi, nhưng mà ai biết trước được chứ? Loại chuyện này càng vẽ càng đen, phỏng chừng bây giờ đã đen thui lù như quạ rồi, đen đủi loại luôn rồi.

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Im lặng im lặng, việc cấp bách bây giờ là bắt Nam Cửu Khanh lại, nhờ hắn giúp làm nhiệm vụ tọa kỵ.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Phải phải, còn đòi cả sính lễ nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 37: Tình huống kỳ diệu

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy thật sự hết chịu nổi rồi, mọi người sao lại mỗ xe người ta đến vậy chứ? Lúc Táo Trắng Như Tuyết ra ngoài cũng không xảy ra chuyện này, thế mà mọi người lại khi dễ đại thần. Thực khó nhìn mà!

[Bang hội] Nhượng Thủy Tam Thiên: Mọi người trở thành bác sĩ phẫu thuật từ khi nào thế hả?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Ôi, còn chưa gả cho người ta mà đã thay mặt tiết kiệm dùm rồi kia!

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Thật đau lòng mà, con gái lớn rồi thì bỏ mặc mẹ nha.

Lạc Thủy hoàn toàn cạn lời.

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Sinh lễ! Sinh lễ! Phất cờ khởi nghĩa đòi sinh lễ! Lăn lộn trên đất đòi ký tên! Ôm đầu khóc lóc chà đạp tinh thần!

Tiếng hùa theo không ngừng vang lên bên tai, có người còn hỏi khi nào tổ chức lễ đám ngõ, lần đầu tiên thân mật là lúc nào... Lạc Thủy không ngừng đổ mồ hôi lạnh, bỗng nhiên cảm thấy chính sách ngu dân của Đảng thật đúng đắn, quả nhiên là rất anh minh sáng suốt.

Mọi người lại tiếp tục reu chọc.

Lạc Thủy tuyệt nhiên không mở miệng...À quên mất, không gõ bàn phím.

Lúc Đông Tây Nam Bắc không online thì Lạc Thủy bị phu thê nhà Lâm Thủy kéo đi đánh phỏ bản, bây giờ đứng trên đầu ngọn gió, Lạc Thủy quyết định tránh đám gà đông lạnh này xa xa một chút, cô còn chưa muốn trở thành quỷ xui xẻo đầu tiên bị nước bọt đim đến chết đâu.

Bị nói nhiều, mặc dù không phải là chưa bao giờ chọc người khác, nhưng Lạc Thủy thẹn quá hóa giận, bèn một mình chạy đến cửa phỏ bản, đồng ý lời mời vào một đội ngũ.

Một đội gồm 5 thành viên, ấn vào xem thử thông tin, chức vụ cũng khá phù hợp, xem như không tệ lắm. Hỗ trợ (ví em) có máu trâu, lại thêm Lạc Thủy là một Thiên Sơn nhanh nhẹn, hơn nữa cấp bậc cũng không hơn kém nhau nhiều lắm.

Vì thế đội trưởng đề nghị đi phỏ bản Tri Chu, Tri Chu nữ vương có huyết hậu phòng cao, mặc dù đánh lâu nhưng xác suất rút ra nhiều trang bị tốt, vì vậy mọi người đều tán thành.

Không biết có chuyện gì xảy ra mà một người chơi Minh Giáo cấp thấp tên " Mễ Tuyền " cứ nhắn tin hỏi cô chuyện đông chuyện tây, lúc bắt đầu đều là chuyện về kỹ thuật chơi và trang bị, Lạc Thủy là người chơi có kinh nghiệm, nên cô cứ theo tư tưởng " tri thức vô biên " mà trả lời, giải đáp cặn kẽ từng chút một. Lúc bắt đầu chơi game, Lạc Thủy đã từng gặp phải rất nhiều khó khăn, Tiết Diễm Yến thì bận bịu chuyện với đám chồng trong game nên không giúp cô được, nên tất cả đều là tự Lạc Thủy một thân một mình tìm hiểu, bây giờ đối với nhiệm vụ cũng khá quen thuộc...Nhưng một người chơi Minh Giáo sao lại quan tâm đến chuyện của Thiên Sơn nhiều như vậy để làm gì chứ?

Không ngờ cái người Mễ Tuyền này càng nói càng bát quái, cứ nhắc đến chuyện của Lạc Thủy và Nam Cửu Khanh, liên tục thăm dò quan hệ, lại còn tỏ ra mình có quen biết người kia. Lạc Thủy bỗng cảm thấy vô cùng khó hiểu, cậu ta quen anh ấy như vậy sao không trực tiếp hỏi thẳng luôn đi? Cô và cậu ta cũng đâu có quen nhau a, vốn chỉ muốn tránh đám vô duyên kia, giờ lại gặp phải một quả dưa khác, thật mất hết cả hứng. Lạc Thủy sụ mặt, quyết định tập trung đánh quái, không thêm trả lời nữa.

Mà hình như Mễ Tuyền thấy Lạc Thủy không trả lời nữa thì bắt đầu tuột mood, lời phát ra cũng mang tính châm chọc, càng nói càng chửi tai.

[Tổ Đội] Mễ Tuyền: Cô còn tưởng Nam Cửu Khanh thật sự thích mình sao? Chẳng qua chỉ là chơi đùa qua đường thôi.

[Tổ Đội] Mễ Tuyền: Đừng có đề cao mình nhiều quá.

[Tổ Đội] Mễ Tuyền: Người ta đã có người yêu là thanh mai trúc mã rồi.

[Tổ Đội] Mễ Tuyền: Cóc ghê còn đòi ăn thịt thiên nga.

.....

Cô là cóc ghê, còn Lam Khanh là thiên nga?

Tốt...tốt lắm.

Lạc Thủy lại nhớ đến gương mặt tức giận của Doãn Nghiên, không có chuyện gì làm nên đi châm ngòi ly gián sao? Cô cũng không ngại, rõ ràng mình không ăn được bồ đào còn quay sang bảo bồ đào chua.

Mặc dù biết rõ như vậy, nhưng Lạc Thủy vẫn không khỏi cảm thấy khó chịu, như mắc nghẹn ở cổ họng.

Anh ấy thực sự có bạn gái sao?

Bên kia Mễ Tuyền vẫn không ngừng lải nhải. Vì mãi mê gõ chữ nên cô ta không theo kịp tổ đội, lúc mọi người qua ải mới thì cô ta vẫn còn đứng ở chỗ làm rùa.

Một số người trong đội cũng vô cùng khó chịu:

[Tổ Đội] Đại Ti Truyền Thuyết: Muốn gây gỗ thì cút ra ngoài!

[Tổ Đội] Nhị Gia Độ Nhất: Nét mực gì, ăn Lan Châu, bánh nướng gì.

[Tổ Đội] Chút gió thổi qua Trung Nguyên: TTTTTTTTTT

Không đợi Mễ Tuyền phản ứng lại, đã nghe tiếng hệ thống " Đinh " một cái nhắc nhở: Người chơi Mễ Tuyền đã bị trục xuất khỏi Đội vĩnh viễn

Lạc Thủy ấn phím PrtSc để chặn lại lời Mễ Tuyền.

Người vừa ăn cướp vừa la làng cũng không thiếu, cô không rảnh ở đó làm người nghe.

Sau khi đánh xong phó bản, nhặt được vài món trang bị tím, hệ thống thiết lập nếu như rơi trang bị lam thì người chơi sẽ đổ xúc sắc để phân định quyền sở hữu, nhưng Lạc Thủy không có hứng thú, bèn rút khỏi đội ngũ.

Lướt dọc theo những cái tên trong danh sách bạn tốt....Cô đang đợi Nam Cửu Khanh.

Không hiểu sao, cô lại muốn xác định rõ ràng...

Sau khi Lạc Thủy làm mới danh sách n lần, cuối cùng Nam Cửu Khanh cũng xuất hiện.

Lạc Thủy vòng vo một hồi, sau khi bàn bạc qua loa về chuyện ăn khuya, mới đủ dũng khí để vào thẳng vấn đề:

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Huynh có quen Mễ Tuyền không?

[Mật] Nam Cửu Khanh: Ta chỉ ăn mì sợi (Editor: mễ tuyền - bún gạo, lạp diện- mì sợi, mì kéo)

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Ừm..

Vậy rốt cuộc anh có bạn gái hay không?

O(□ 〸)o

Nhưng mà cô thật sự không dám gõ ra chữ cái...

Mà Lam Khanh ở bên kia cảm giác được sự kỳ lạ của Lạc Thủy, bèn suy nghĩ một chút rồi đánh ra một câu:

[Mật] Nam Cửu Khanh: Tại hạ 23 tuổi, thân thể tinh thần đều khỏe mạnh, còn độc thân, có nhà có xe, cảm thấy phù hợp xin vui lòng liên hệ.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên:....

Lại gặp phải một thanh niên bị ảnh hưởng bởi Phi Thành Vật Nhiếu! (Sel: Hình như là một bộ phim của TQ, cụ thể thì mị không rõ)

Có nhà? Quả thực trong game có một căn.

Xem qua cũng không tệ, nhưng mà còn chưa biết có phải hàng sao chép hay không đâu.

Nếu như cô nhớ không lầm, Lam Khanh chính là vị lạc thần hôm đó cô gặp ở trúc lâu, chắc anh đã dùng kiến trúc nơi đó mà thiết kế lại nhà của mình trong game.

Nhưng mà đại thần sẽ làm loại chuyện này sao?

Được rồi, thực ra cô cũng không tin vào suy đoán của mình.

Nhưng mà cô bắt được một điểm chính: Đại thần còn độc thân!

Cuộc sống mới tươi đẹp làm sao.

[TG] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nam Cửu Khanh! Nam đại thần!

[TG] Ma Hoa Đông: Nam Cửu Khanh! Nam đại thần mau xuất hiện!

[TG] Nam Cửu Khanh:????

[TG] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Chờ sính lễ

[TG] Cổ Non: Còn nữa, chờ ký tên, chờ chụp ảnh chung, chờ giúp đỡ.

[TG] Ma Hoa Đông: Chờ Nam đại thần lên tiếng

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: What? Lâm Thủy đòi sinh lễ của Nam Cửu Khanh? Là ta nhìn lầm sao? Ngự huynh, Ngự huynh mau mau ra xem một cái.

[TG] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Đồ mắt không trông nhà cậu, rõ ràng là chúng ta đòi sinh lễ cho Lạc Thủy nha!

Ngay lập tức, kênh thể giới bắt đầu xôn xao, tàu ngầm nối đuôi nhau xuất hiện, có chúc mừng, có làm càn, có vui mắt xem kịch, tất nhiên cũng có vài lời mỉa mai từ gia tộc Thanh Thanh.

Lạc Thủy đi ngâm một miếng đậu hũ xong thì trở về lại máy tính, không ngờ lại thấy tình huống làm mình lúng túng...Mọi người đùa cũng hơi quá mức rồi, vì thế cô vội vã gửi thư giải thích với Nam Cửu Khanh: Mọi người chỉ đang đùa thôi, huynh đừng hiểu lầm.

Nhưng đại thần chỉ dùng hai từ để đáp lại cô, ngắn gọn xúc tích:

[TG] Nam Cửu Khanh: Cầu hôn

Ngay lập tức, cả kênh thể giới đều im bật

Tay đang khuấy đậu hũ của Lạc Thủy lập tức run lên, thiếu chút nữa đã quăng bẻ cả chén, lại cẩn thận nhìn một lát mới hiểu hết ý tứ của anh.

[TG] Đông Phong Phá: Chào tàu tàu!

[TG] Tây Môn Trái Chủ: Chào tàu tàu!

[TG] Bắc Viên Phần: Chào tàu tàu!

[TG] Thiên Thượng Bạch Ngọc Kinh: Chào tàu tàu!

Thành viên của " Tuyệt Diễm Phần Thiên " cũng đồng loạt đánh ra ngàn dấu chấm than trên kênh thể giới, mà người qua đường cũng vào hùa theo không ít, kết quả là kênh thể giới tràn ngập hai tiếng " tàu tàu "

[TG] Ngự Bảo Bảo: Wow, thật là lãng mạn, cảm động quá đi mất!

[TG] Chanh Tinh: Còn thiếu một tiếng " Yes " của nữ trụ thôi nha!

[TG] Ma Hoa Đông: Đúng đúng, nữ trụ đi đâu mất rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Em có nguyện ý không?

Editor: Selene Lee

Mọi người ồn ào một hồi, bỗng nhiên nhận ra là Nam đại thần đang đọc diễn, vì vậy người hiểu chuyện thì nhẩn tin, người không hiểu vẫn cứ chạy lên náo loạn trên kênh thể giới.

Lạc Thủy cầm muỗng trong tay, tim đập thình thịch không ngừng, nhìn kênh chat riêng mà cứ thấy hoa hết cả mắt, phần lớn đều bảo cô mau mau trả lời. Mật thư từ Tây Môn Trái Chủ: " Đại tàu, cần một câu Yes của tàu a ". Vừa lúc đó, thì tin nhắn của Nam Cửu Khanh cũng được gửi đến: " Lạc Thủy, muội có nguyện ý không? "

Mà Tiết Diễm Yến đi về phòng ngủ liền thấy Lạc Thủy đang ngồi ngây người đầy ngốc nghếch như một bà già, bèn khó hiểu chạy đến xem, sau đó mạnh mẽ đập bàn, đẩy đẩy vai Lạc Thủy: " Biết bao cảnh tượng rung động lòng người, con bà nó, đồng ý rồi nói tiếp, chị đây đã sớm biết lòng em muốn gả cho người ta rồi, còn bày đặt đứng đắn gì nữa? Còn không mau mau trả lời? "

Tiết Diễm Yến thuyết giảng một hồi, nhưng mãi vẫn thấy Lạc Thủy còn ngồi hóa đá, liền thở dài đẩy cô sang một bên, sau đó vuốt tay lên bàn phím, gõ gõ mấy chữ:

[TG] Nhược Thủy Tam Thiên: Muội nguyện ý

Mà lúc Lạc Thủy phục hồi lại tinh thần, đã nhìn thấy ba chữ " muối nguyện ý " to đùng như cái lu.

Cô không mở miệng, chỉ ăn một miếng đậu hũ, đậu mềm mềm hòa tan trên đầu lưỡi, mùi thơm lan tràn khắp khoang miệng, vị ngọt tê dại chiếm lấy cả tâm hồn cô.

Đúng vậy, cô luôn nguyện ý.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Lạc Thủy, huynh rất vui

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Muối cũng vậy

[Mật] Nam Cửu Khanh: Huynh đang cùng thân gia chọn ngày lành

Thân gia o(͡° ͜ʖ ͡°)o.

Lạc Thủy vội vàng ngăn cản: " Chúng ta đi đến miếu Nguyệt Lão một chút là được rồi "

Vừa rồi đã đủ bùng nổ rồi, cô quả thật không muốn tạo thêm bom nữa. Kết hôn đã tốn một khối tiền, bây giờ mà mời khách thì sạt nghiệp mất thôi.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Hôn nhân là chuyện hệ trọng, phải diễn ra cho đàng hoàng, phu nhân của ta sao có thể chịu ủy khuất?

Thế là Lạc Thủy hoàn toàn thất bại.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Tối mai, 8 giờ

Hôn sự cứ như thế mà quyết định.

[Bang hội] Tiểu Diệp: Wow wow wow, Nam bang chủ tự mình đem sinh lễ đến kìa.

[Bang hội] Cô Non: Thật đáng ghen tỵ mà, Trâu già, huynh ra đây nhìn Nam bang chủ nhà người ta kìa!

[Bang hội] Trâu Già: Huynh biết lỗi rồi mà

[Bang hội] Lão Nạp Pháp Danh Ngân Côn: Nam bang chủ muốn cưới được Nhược Thủy thì phải giao sinh lễ cho bang bọn ta nhé...Tiền ời tiền.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Quét dọn cẩn thận đón sinh lễ, người ta đã mang sinh lễ đến thì chúng ta cũng phải chuẩn bị hồi môn.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Nhược Thủy kiếm được chồng cũng không phải dễ, dù phải đập nồi bán sắt cũng phải chuẩn bị hồi môn cho đàng hoàng.

Lạc Thủy xấu hổ đến mức cạn lời, cô vốn tưởng rằng bọn họ chỉ muốn đùa cho vui, không ngờ bên kia còn chuẩn bị hỷ sinh lễ, mà bên này cũng làm quà đáp lại.

Thật ra lúc này cô có chút " thẹn thùng chờ tân lang ", lo lắng, xấu hổ, bất an, lại có chút mong đợi.

Vú em ra cửa dẫn người người tấp nập mang sinh lễ đến.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Thông báo với mọi người về số lượng vật phẩm trong sinh lễ: Mỗi người một bộ kim trang các đại môn phái, năm tờ được thủy phục sinh, mười lăm tờ tài liệu kiến trúc cấp mười, hai tờ luyện kim thạch, mười tờ cường hóa thạch.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Cứu cứu, ta bị nhân dân tệ đè chết rồi.

[Bang hội] Tiểu Diệp: Ta nuốt nước miếng vô sỉ, mọi người đừng khinh bỉ ta.

[Bang hội] Hiên Viên Đế: Hàng nhận được để trong kho, kim trang thì mỗi người cứ lấy một phần. Chúng ta cần phải thương lượng một chút về quà đáp lễ, mặc dù Bỉ Niên Phù Hoa không thể sánh với Tuyệt Điểm Phản Thiên, nhưng cái gì cần đưa thì cũng phải đưa.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiếu Hoa: Số tiền lớn như vậy, thực sự ra cũng không dám nghĩ đến, xem ra ta phải moi đồng tài liệu đang nhét ở dưới đáy chờ tăng giá lên rồi.

[Bang hội] Lâm Uyên Tiễn Ngư: Vợ, ta có cất giấu rất nhiều thuộc tính được.

[Bang hội] Quân Lâm Thiên Hạ: Tìm cho ta mấy tờ tài liệu kiến trúc cấp chín, có thể Tuyệt Điểm Phản Thiên sẽ cần dùng đến.

...

Lạc Thủy chuyển mắt từ kênh chat bang đến màn hình game.

Nhân vật trong khung ảnh đứng dưới tán cây đầy yên tĩnh, lá liễu mềm mại phớt qua đỉnh đầu, chạm nhẹ lên gò má đỏ hồng. Cô hòng Lạc Thủy bỗng thoáng ngửa ngáy, mũi hơi xót, liễu phất phơ trước mắt làm cảnh vật xung quanh ngày càng mờ hồ.

Cô đúng là kẻ vô dụng mà.

Cô được gả đi, còn gả cho đại thần.

Nhà trai đưa sính lễ, nhà gái làm hồi môn, chỉ có cô là đứng ở Vương Thành chờ hoa nở.

Hình ảnh mũ phượng khăn hồng thêu uyên ương nghịch nước bỗng chợt thoáng qua trí óc cô.

Trời ạ, lộn xộn cái gì, cô nhào lên giường và rên rỉ úp mặt vào gối.

" Tiểu Thủy ơi Tiểu Thủy, nếu có người đàn ông nào tình nguyện làm những điều đó vì mình, mặc kệ anh ta có phải ông chú rằng vàng đầu heo cả người đầy mỡ hay không, mình cũng đều cưới tất "- Tiết Diễm Yến ngó Scandal trên kênh thể giới, ra vẻ hiểu rõ thế sự nhân gian mà xúc động nói.

Bỗng nhiên Liễu Oanh vén màn, nhô đầu ra hỏi: " Gì cơ? A Thủy phải lập gia đình?"

Tiết Diễm Yến thô lỗ nhào quá nhét đầu cô nàng vào lại: " Trở về hành tinh của cậu đi "

Liễu Oanh tức giận mắng: " Đám các cậu...hừm, thật là quá đáng mà, các cậu thích người ngoài hành tinh sao?"

Giọng Lạc Thủy từ trong gối truyền ra: " Là chuyện trong game thôi "

Liễu Oanh: " Mình khinh bỉ cậu, Diễm Yến. Lần trước còn nói cái gì đại thúc thô bỉ xấu xí, bây giờ liền biến thành cưới ngay kéo lờ, hay quá ha! "

Tiết Diễm Yến lắc lắc đầu, ra vẻ bà cụ non: " Cậu hiểu cái b*** ấy "

Liễu Oanh nghe vậy thì dùng dùng nổi giận, cũng không thèm để ý hình tượng mà nhảy xuống giường, nắm lấy cổ áo của Tiết Diễm Yến, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: " Cậu vừa nói gì? "

Tiết Diễm Yến: " Cậu thì hiểu cái P*** "

Liễu Oanh: " Còn cậu, cậu là cái đồ con gái con lừa xấu người xấu nết, lẳng lơ cợt nhả, tam tâm nhị ý, thả thính khắp nơi, chân đạp hai thuyền....Cậu...cậu...cậu...Kinh khủng!"

Tiết Diễm Yến giãy nảy: " Gì? Cậu dám bảo mình xấu xa? Cậu thì đức hạnh lắm chắc? Lúc đi gặp William Cường cũng không thèm soi gương à.? "

Lạc Thủy hốt hoảng, vội vã chạy đến tách 2 người ra, sau đó ngăn Tiết Diễm Yến lại: " Được rồi mà, đừng có giận."

Liễu Oanh: " Hừ, ai thèm so đo với cậu ấy. "

Tiết Diễm Yến: " Nhìn qua liền biết cậu sống đoan thọ. "

Liễu Oanh liếc mắt một cái sắc lẹm như Tiểu Lý Phi Dao, hết cái mũi lên trời sau đó kéo tay Lạc Thủy sang tra hỏi tình huống cụ thể.

Lạc Thủy: " Một đồng số liệu muốn cùng một đồng số liệu khác kết hôn. "

Liễu Oanh nghe hiểu: " Cậu và đồng kia? Đâu đâu, cho mình ngó một cái xem "

Lạc Thủy bèn chỉ vào tên Nam Cửu Khanh trong danh sách hảo hữu: " Đây, là người này. "

Liễu Oanh nhìn cô một lát, không lên tiếng mà chỉ rêu về giường: " Khi nào hai người chuẩn bị gặp mặt thì nói mình biết."

Cô và anh ấy đã gặp nhau rồi...

Nhưng mà Lạc Thủy không dám thú nhận, đành phải tạm ậm ừ cho qua.

Lúc quay lại game, đột nhiên nhân ra " Nhược Thủy Tam Thiên " đang được bao vây bởi một đám người.

Trong kênh chat cận không ngừng nhảy ra tin nhắn mới, đa số đều là đòi cô kẹo cưới...Lạc Thủy cắn môi, bèn nhấp chuột gọi Nhất Biểu ra, sau đó chạy trốn chết.

Kênh chat mật hiện ta tin nhắn của Nam Cửu Khanh: Phu nhân, đang ở đâu?

Phu nhân phu nhân phu nhân.

Từ mỹ nhân đã chuyển sang thành phu nhân...

Lạc Thủy giật mình, vô tình nhấn luôn nút tắt game...

Lỡ đóng rồi, bây giờ cô lười mở lần nữa, nhưng lại cảm thấy tình huống ban nãy không ổn, lỡ may đại thần cho là cô off một chút nên đứng đợi thì sao? Không được, cô phải lên lại thôi.

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Vừa rồi bị rớt mạng

[Mật] Nam Cửu Khanh: Sau đó?

Sau đó? Hình như anh ấy quên mất câu hỏi ban nãy của mình rồi thì phải, cũng đâu phải phụ nữ đến thời mẫn kinh đâu mà...

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Ngủ ngon

Lam Khanh nở nụ cười đầy ý vị, vươn tay ra gõ vài chữ đáp lại vị hôn thê của mình...

Sel: Hôm nay tặng mọi người hai chương nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 39: Rước dâu đón lộc

Editor: Selene Lee

Ngày thành hôn là thứ sáu.

Lớp kiến trúc bảy buổi sáng có năm tiết, buổi chiều không có gì.

Sau khi tan lớp, Lạc Thủy bèn chạy đi chiếm ngay một chỗ trong thư viện để làm bài tập, đọc sách nâng cao, rồi lại chuyển sang tạp chí. Công việc cứ lặp đi lặp lại như thế, lẳng nhằng mãi đến bảy rưỡi, cô mới có thể chậm chậm lếch về phòng.

Đế lại tạp chí trên giá, ôm sách rồi đi.

Không hiểu vì sao mà tối hôm qua lẫn hôm nay, trong đầu Lạc Thủy vẫn chỉ lơ lửng một kênh chat, bên trên gõ sẵn mấy chữ:

Thân Thân Phu Nhân...

Thân Thân Phu Nhân...

Thân Thân Phu Nhân...

Nhưng mà, về chuyện này, thật sự có một vấn đề lớn. Từ " thân " này, rốt cuộc là động từ hay tính từ đây? Nếu là động từ...chính là hôn, mà tính từ...có thể hiểu là phu nhân yêu dấu...Vậy phải làm sao mới đúng?

Dòng chat cứ xoay vòng trong đầu cô không ngừng, lẩn qua lộn lại...Lạc Thủy rên rỉ, công tác kênh đi đâu rồi?

Cũng may lúc đó điện thoại reo, Lạc Thủy bèn chuyển chồng sách đang ôm từ tay phải sang tay trái, sau đó tìm điện thoại trong túi sách rồi vội vàng đi ra khỏi thư viện.

Là Đón họa thủy...Cô có nên nghe máy hay không?

Nhìn biểu tượng trên điện thoại đang run lên không ngừng, cuối cùng Lạc Thủy quyết định ấn nút trả lời.

" Đang ở đâu?"

Thanh âm truyền đến rất nhẹ, lại có chút khàn đặc, Lạc Thủy bèn cao giọng trả lời: " Đang ở cửa thư viện "

" Mình cần nói chuyện với cậu một lát "

" Nói đi "

" Mình đến đón cậu, tìm chỗ tốt một chút "

Lạc Thủy từ chối, cô không muốn mình lại bị vứt bỏ lần nữa, mà hiện giờ cô còn có chuyện khác quan trọng hơn phải làm.

Người bên kia yên lặng trong vài phút, sau đó Đôn Cảnh Nhiên nói tạm biệt, mà Lạc Thủy cũng theo bản năng đáp lại.

Bỗng nhiên Lạc Thủy cảm giác có chút lạ lùng, vì sao Đôn Cảnh Nhiên lại nói tạm biệt cô? Nhưng ý nghĩ đó đã bị Lạc Thủy ném ra sau đầu một cách nhanh chóng, vội vã chạy về phòng ngủ.

Bây giờ bốn mươi phút.

Lâm Thủy Chiêu Hoa gửi tin mật đến cho Lạc Thủy: Nhục Thủy, trước tiên muội phải về đây đã.

Lạc Thủy bèn gọi Nhất Biểu ra, thúc ngựa chạy về " Bì Niên Phù Hoa ", ngay lập tức bị một đại quân áo đỏ giày đỏ chính tề dọa chết khiếp.

Lâm Thủy thấy Lạc Thủy đến bèn gửi sang một yêu cầu giao dịch, là một bộ y phục đỏ thắm, bên ngoài thêu đôi thước bay lượn. Lạc Thủy lấy làm ngạc nhiên: " Đây là gì?"

(Editor: Thước ở đây là chim thước nhé, mình sửa một chút cho hoa mỹ)

Lâm Thủy Chiêu Hoa: " Giá y đấy, mau mặc vào đi "

Lạc Thủy bị giục mặc quần áo vào, sau đó đội khăn hỷ lên đầu. Ở giữa vòng vây của mọi người, hồng nhan rực rỡ lay động theo làn váy, nhẹ nhàng lướt qua thảm đỏ...Phản ứng của Lạc Thủy có chút chậm, lại ngần ngại, chỉ có thể từ từ bắt kịp nhịp điệu.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, làm sao anh ấy có thể chuẩn bị được nhiều thế này? Từ khi nào mà hệ thống có giá y? Mà cô làm sao lại như đi vào một thế giới mới, thậm chí lệ tuôn ướt khóe mi như vậy?- Nhưng Lạc Thủy không còn thời gian suy nghĩ nữa, chỉ có thể đi về phía trước, xa xa kia thoáng nghe có tiếng nhạc tung bừng rạo rạo.

Kênh chat bang hiện tại chỉ có một người duy nhất là " Chủ hôn " lên tiếng.

[Bang hội] Chủ hôn: Tân lang đến!

Lạc Thủy đứng ở chính điện, lòng biết Nam Cửu Khanh chỉ còn cách vài bước chân, tim liền không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Phảng phất theo khúc hoan ca, tầm mắt phóng tựa thăm hỷ bay về phía trước, chỉ thấy Nam Cửu Khanh đang đứng ở cuối đường, trên người cũng là hỷ phục đỏ thắm, thân hình cao lớn, nụ cười mê hoặc tâm can.

[Bang hội] Chủ hôn: Bái biệt thân nhân, tân nương khởi kiệu!

Đội ngũ rước dâu khởi hành từ " Bì Niên Phù Hoa ", pháo nổ tung bừng, nhạc khúc tứ phương, tất cả đều hướng " Tuyệt Điểm Phần Thiên " mà bước.

Phía sau là hai hàng đại quân áo đỏ hùng dũng.

Lạc Thủy ngồi trên kiệu lớn tám người khiêng, vừa len lén nhìn hình ảnh bên ngoài, vừa đọc tin nhắn chúc mừng của tất cả mọi người trên kênh thế giới.

Kiệu vào thành.

Lạc Thủy nhìn kiến trúc đồ sộ của " Tuyệt Điểm Phần Thiên ", sinh lòng lo lắng, bèn nhắn tin hỏi Lâm Thủy: " Vì sao không đến miếu Nguyệt lão "

Lâm Thủy trả lời rất nhanh: Đương nhiên là phải sang nhà chồng trước rồi, còn phải đi chào hỏi hệ thống nữa.

Lúc vào đến cửa thành, tiếng pháo nổ âm ỉ hòa vào những đợt pháo hoa đủ màu sắc làm lòng người người nô nức chờ mong.

[Cận] Chủ hôn: " Giờ lành đã điểm, nhà trai mau mở cửa thành, nghênh đón tân nương. "

Đại môn rực đỏ của Tuyệt Điểm Phần Thiên chậm rãi mở ra trước mắt.

[Cận] Chủ hôn: Tuyệt Điểm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả khách quý và bạn bè gần xa đến tham dự.

[Cận] Chủ hôn: Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả khách quý và bạn bè gần xa đến tham dự.

[Bang hội] Chủ hôn: Tuyệt Diễm Phần Thiên mở cửa một ngày, hoan nghênh tất cả khách quý và bạn bè gần xa đến tham dự.

Đám đông ngày càng dày đặc, đa số đều là những người bị thông báo của hệ thống trên kênh thể giới làm cho khiếp sợ, vội vã ùn ùn chạy đến tham gia.

Lạc Thủy đen mặt nhìn dòng người dập dềnh như nước, cho đến khi được đưa vào chính điện mới hoàn hồn lại.

[Cận] Chủ hôn: Tân lang tân nương bái đường!

[Cận] Chủ hôn: Nhất bái thiên địa!

Nhìn thấy nhân vật của Nam Cửu Khanh đi đến bên trái Lạc Thủy, nhưng mà cô vẫn đứng yên như hóa đá...Muốn bái đường thì phải cúi người, nhưng mà hình như khung biểu cảm không có hoạt động này...

Tin nhắn mật từ Nam Cửu Khanh xuất hiện vô cùng kịp lúc: Nhập vào khung chat mật tổ hợp /bow.

Lạc Thủy bèn lập tức thực hiện, bây giờ nhân vật trên màn hình mới cúi người xuống.

Sau ba lần bái, chủ hôn lại lên tiếng: Tân lang tân nương vào tân phòng.

Tân phòng chính là nhà riêng của Nam Cửu Khanh, màu xanh biếc tĩnh mịch thường thấy nay đã được thay thế bằng màu đỏ thắm, tươi tắn lại rực rỡ.

Mọi người đưa tân nhân vào động phòng xong đều khép cửa đi ra ngoài, mà Lạc Thủy lại buồn bực bên cạnh đám chăn gối uyên ương, đứng ngồi không yên.

Thời gian trôi qua thật chậm.

Cuối cùng, Lạc Thủy chuẩn bị nhập acc phụ vào rồi ra ngoài hóng chuyện thì đã nhận được một cái hét to của Tiết Diễm Yến:

" Dm, hỷ yến gì chứ, rõ ràng là hút máu người chơi mà! "

Lạc Thủy bèn nhảy qua giường Tiết Diễm Yến xem thử, sau đó chỉ có thể trở mắt nhìn đám người này đến đám người khác tới ăn rồi lại đi, đi rồi lại ăn...Nhất định hỷ yến này chính là loại cao cấp nhất trong game, một ngày có thể phục vụ hơn ba lần.

Tim Lạc Thủy bắt đầu đau nhức, sao lại để cho một đám người đến ăn chùa uống chùa, ăn vào là tiền mình bay thế này?

Cô lại chạy về chỗ mình.

Chỉ một lát sau, cửa nhẹ nhàng mở ra, Nam Cửu Khanh chậm rãi bước vào, cất giọng: " Đi thôi, chúng ta đến miếu Nguyệt Lão "

Lạc Thủy đứng lên, nhân đi theo Nam Cửu Khanh.

Không có tình cảnh ban đầu, không có yến tiệc rộn rã, cũng không có lời qua tiếng lại. Con đường chỉ có hai bóng người sánh bước, Nam Cửu Khanh đưa Lạc Thủy đi ra khỏi trúc lâm bằng cửa sau.

Cùng nhau đi qua phố Thanh Long, phố Chu Tước, phố Huyền Vũ...Miếu Nguyệt Lão trạm trở long phượng với một màu đỏ tươi vui hiện ra trước mắt, che khuất hai con người dưới bóng cờ hoa và màn che rủ trướng lay động trong không gian. Hệ thống tuyên bố: Chúc mừng Nam Cửu Khanh và Nhược Thủy Tam Thiên tâm đầu ý hợp, hỷ kết lương duyên, bạc đầu giai lão.

Hệ thống nhắc nhở: Nam Cửu Khanh gửi lời mời nắm tay với bạn, đồng ý hay không?

Trong game này, khi người chơi kết hôn xong thì hệ thống sẽ tự động xuất hiện nhiều kỹ năng phụ thêm mới như nắm tay, ôm, hôn.

Lạc Thủy bị mê hoặc nhấn đồng ý.

Nam Cửu Khanh bước đến trước mặt Lạc Thủy, cúi đầu nói: Phu nhân, hôn lễ đã kết thúc.

" Được rồi, vậy bây giờ muội có thể off sao? "

Đột nhiên người kia tiến lại gần cô: " Không lẽ muội không cảm thấy chúng ta còn chuyện gì chưa hoàn thành à? "

" Sao cơ? "

" Động phòng. "

Một nét thoáng đỏ hiện lên trên má. Sau khi kết thúc tiệc cưới, hệ thống còn phân định một phần chính là động phòng hoa trức, thế mà cô xém quên mất...- Lạc Thủy vừa nghĩ vừa bất an xoa xoa hai tay.

Chín giờ mười phút, hệ thống đưa hai người vào phòng riêng của Nam Cửu Khanh, ngồi đó tròn mười phút là hoàn thành.

Lạc Thủy ở trong phòng bỗng cảm thấy lo lắng.

Nam Cửu Khanh đi về phía trước: " Phu nhân, ta đã nghĩ ra cách phạt nàng rồi! "

Lạc Thủy kinh ngạc nhìn, anh ấy là Triệu Mẫn sao? Chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng để trong lòng?, bèn bắt mẫn lên tiếng: " Huynh nói đi "

Nam Cửu Khanh: " Phạt muội sau này phải gọi ta là tướng công "

Tướng công? - Lạc Thủy nhìn hai chữ bay bổng trước mặt, không khỏi nổi da gà, chuyện gì khó quá thì vẫn nên bỏ qua đi.

" Có thể đổi hình phạt không?"

Nam Cửu Khanh: " Được "

Một tia sáng chợt lóe.

Nam Cửu Khanh: " Muội có thể chọn hôn ta một cái ngay tại đây "

.....

" Còn lựa chọn thứ ba không?" - Lạc Thủy dờ khóc dờ cười.

" Hết rồi "

Việt

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 40: Đó mới chỉ là bắt đầu

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy đành phải lấy tay che mắt, sau đó gửi đến một lời mời hôn môi.

Hôn thì hôn, dù sao cũng không phải là cô hôn.

Hồi lâu sau, Lạc Thủy len lén liếc trộm tình cảnh qua kẽ ngón tay...Sao vẫn chưa kết thúc? Vừa lúc đó thì Nhược Thủy Tam Thiên ngẩng đầu lên, mà Nam Cửu Khanh cũng vòng tay qua eo của cô.

Lạc Thủy thở ra, cuối cùng cũng kết thúc.

Lại không ngờ đó mới chỉ là bắt đầu.

Nam Cửu Khanh nói: " Ngày mai anh đến đại học Y "

Lạc Thủy im lặng trong vài giây sau đó lịch sử trả lời: " Em mời anh một bữa "

Nam Cửu Khanh lại nói: " Khả năng xác định phương hướng của anh không tốt lắm, lỡ may lại lạc đường "

Lạc Thủy cảm thấy trách nhiệm bảo vệ của mình quá to lớn, bèn đáp lại ngay: " Em ra đón anh "

Nam Cửu Khanh: " Phu nhân, chúng ta lên đỉnh Ma Thiên Nhai thưởng nguyệt "

Lạc Thủy ngẩng đầu nhìn quang cảnh, nguyệt hắc phong cao, trăng ở đâu ra mà ngấm.

Nhưng vì lòng tính nhiệm đối với đại thần, cô cũng vui vẻ đi theo.

Địa thế hiểm trở, đường lên đỉnh Ma Thiên Nhai quanh co khúc khuỷu, cô mới chỉ đi cùng anh lên lần trước.

Việc truyền tống lên đỉnh rất nhanh, Lạc Thủy thì run rẩy đứng bên dưới chờ người, dù sao cô cũng không đi nổi, đường dốc ngoằn ngoèo nghiêng 70 độ kia khiến cô chỉ dám nhìn chứ không dám bước.

Nhưng mà cô vẫn có thể đi được một khúc bằng đường núi.

Nhưng mà, đường biến đâu mất rồi?

Lạc Thủy ghen hòng, trần trối đứng nhìn những bậc thêm bằng đá uốn lượn quanh co, chuyện gì đây chứ? Cập nhật địa hình mới sao?

[Mật] Nhược Thủy Tam Thiên: Ma Thiên Nhai có thêm đá? O(͡° ͜ʖ ͡°)o.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Ừ

Được rồi, bình tĩnh, người ta là đại thần, có chuyện gì xảy ra cũng vẫn điềm nhiên như không. Lạc Thủy vui vẻ chạy lên, đến bước thứ ba thì Nam Cửu Khanh xuất hiện, đồng thời cô cũng nhận được một lời mời nắm tay.

Lạc Thủy đồng ý theo thói quen. Sau khi có thêm đá xuất hiện, đường lên đỉnh Nhai trở nên vô cùng dễ dàng, mà độ rộng cũng đủ cho hai người cùng sánh bước, chậm rãi chạm đến tầng mây.

Nam Cửu Khanh nói tổng cộng có ba nghìn bậc đá, Lạc Thủy nghe vậy thì nghi hoặc nhìn. Chẳng lẽ ban nãy anh ấy đếm bước sao?

Lạc Thủy bèn hỏi: " Không phải là anh đếm chứ?"

Nam Cửu Khanh lắc đầu: " Không "

Lạc Thủy cũng không thêm hỏi nữa, bèn ngắm hoa thưởng nguyệt trên đỉnh núi, sẵn tiện xem mấy con quạ đen...Chuyện này đã xem như bỏ qua, nếu không phải sau này Tây Môn cáo trạng với cô, ba nghìn bậc thang này e rằng đã bị mai một, chết không nhắm mắt.

Hôm đó cũng vừa lúc, Nam Cửu Khanh không online, Lạc Thủy ngồi tám chuyện với Đông, Tây và Bắc.

Lại là chuyện bạn Tây Môn nào đó bị giai cấp địa chủ áp bức, bèn khóc lóc kể lể với Lạc Thủy: " Đại tẩu, ta phải nói chuyện với tẩu, A Nam được mỹ nữ của Thịnh Thế mời đi ăn tiệc, còn bọn ta phải ở lại phòng làm việc ăn thiếu uống thiếu, tăng giờ tăng phút, tẩu nói xem cậu ta có còn là người không?"

" Mỹ nữ của Thịnh Thế?" - Lạc Thủy ngạc nhiên, Thịnh Thế là công ty game, mỹ nữ ở đâu ra cơ?

Tây Môn khóc bù lu bù loa: " Đúng đúng, người kia chính là một trang tuyệt sắc thiên hương dung mạo nữ miều, tẩu mau mau dạy lại chồng, sao lại để cậu ta ra ngoài chiêu phong dụ điệp, hồng hạnh * xuất tường như thế?

Lạc Thủy đùa cợt cũng nhiều, nên không để ý lắm, bèn cười nói: " Ta giận rồi, chờ đây, bà đi lấy dao diệt gian tình "

Tây Môn vờ sợ sệt: " Tẩu tẩu mạnh mẽ, mau mau cắt tiểu JJ của cậu ta "

Lạc Thủy lau mồ hôi: " A Tây đáng thương, đệ thành thật nói cho ta nghe, có phải đệ ghen tị với hắn không? "

Bác Viên Phấn nhảy vào: " Thái giám Tây Môn, dù chị dâu có cắt, cũng không phải cắt của A Nam nhé! "

Lạc Thủy run rẩy: " Ta không có ham mê đó "

Hai người Tây Môn bèn ngã xuống đất, chống ngược hai chân lên trời, hơn nửa ngày sau mới đứng dậy được, buồn bã nói: " Tẩu tẩu, bọn ta nói thật, tẩu phải tin tưởng quần chúng nhân dân chứ! "

Lạc Thủy hỏi: " Quần chúng nhân dân ở đâu? "

Bác Viên Phấn:" Quét sạch quét sạch"

Đông Phong Phá: "——"

" Được được, đệ cứ nói tiếp, tiền căn hậu quả gì đó " - Lạc Thủy đổi tư thế ngồi rồi gõ chữ.

Tây Môn Trái Chu bèn ngồi lại ngay ngắn, khí thế hùng dũng: " Tên A Nam kia không hiểu bị bệnh gì, lại đi đổi con đường ngoằn ngoèo trên Ma Thiên Nhai kia thành bậc đá "

Lạc Thủy nghe tiếng lòng mình vang lên....Phải mất bao nhiêu tiền cho Thịnh Thế để làm việc đó?

Tây Môn lắc đầu: " Vấn đề ở đây không phải là tiền bạc, bởi vì cơ bản mà nói tất cả chỉ là một đồng số liệu, có thay đổi cũng không chịu

tồn thất gì lớn. Nhưng mà chuyện này liên quan đến kế hoạch và sắp đặt của người tạo game, sao có thể nói đổi là đổi được chứ?"

Lạc Thủy im lặng, đường đi càng dễ thì con người ta càng không biết quý trọng, bèn hỏi lại: " Vậy phải làm sao để đổi?"

Tây Môn cười cười: " Mỹ nam kế ""

Lạc Thủy tức giận la lên: "" Thăng thắng là đức tính tốt ""

Tây Môn lại bảo: " Tẩu tẩu, ta thật sự là một đứa trẻ thật thà, A Nam đến Thịnh Thế khiêu nạy mấy lần khiến cho người đẹp giám đốc bộ phận kỹ thuật khen ngợi không ngớt, chỉ có chưa nuốt sống cậu ta thôi, ai biết được chứ?""

Lạc Thủy sững sốt, xúc cảm đủ vị trào dâng trong lòng, nhấn chìm hết tất cả giác quan của cô.

Dường như những chi tiết nhỏ trong đầu cô đều lần lượt được nối lại thành một chuỗi kẹo hồ lô, anh ấy đưa cô lên đỉnh nhai, bảo bậc thang có 3000 bước..

Lúc đầu cô thật sự không hiểu, vì sao anh ấy lại đổi con đường mòn thành thêm đá... Nếu như không có chuyện bát quái của Tây Môn, cô thật sự không thể ngờ đến, chỉ có thể nghĩ đơn giản là hệ thống sửa đổi một chút để giúp mọi người tránh được khó khăn.

Lạc Thủy nghĩ đi nghĩ lại, nhớ đến lần đầu mình cùng anh leo lên đỉnh núi, hai người dạo chơi trong biển hoa, anh ấy đã hỏi cô có thích không. Lúc đó cô đã nói muốn off tại Ma Thiên Nhai để lần sau có thể ngắm cảnh tiếp, anh ấy chỉ im lặng.

Có lẽ nào, cô chỉ suy đoán.

Lý do anh muốn đổi đường mòn thành thêm đá, chính là vì muốn cô lúc nào thích cũng có thể lên đó dạo chơi.

Lẽ vật tân hôn sao?

Suy nghĩ này quá mức chấn động, làm cô khó mà tin tưởng được...

Mà bên kia A Tây vẫn còn đang lăm nhăm: " Chị dâu không biết đâu, A Nam chính là một Hắc Sơn Lão Yêu, đao thương không thể phạm, có không có điểm yếu "

....Anh ấy cũng không phải Kim Chung Tráo, Lạc Thủy oán thầm

A Tây lại nói tiếp: " Thất tiên nữ hạ phạm cậu ta cũng làm như không thấy, đám nữ sinh kia hết lần này đến lần khác cứ mong đợi được gặp cậu ta. Phạm vi 10 dặm xung quanh đến hoa cũng không nở nổi, hại ta và A Bắc tịch mịch lâu như vậy, khó khăn lắm cậu ta mới bị Thiên Sơn Đồng Lão bắt đi, bọn ta có thể không quan tâm sao? "

Tay Lạc Thủy co giật: " Thiên Sơn Đồng Lão là ai?""

Tây Môn lập tức nịnh nọt: "" Chị dâu, tất nhiên đó là biệt danh của ngài rồi, đủ để biểu đạt sự sùng bái không gì kể xiết của bọn ta đấy "

Lạc Thủy thật sự bị ghen: " Tốt, tốt, rất cao sâu "

Bỗng nhiên Tây Môn nói: " Tóm lại chị dâu đến trường bọn ta thị sát là biết thôi "

Lạc Thủy nhìn danh hiệu " nương tử của Nam Cửu Khanh " ở trên đầu mình, bỗng cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, dù gì thì cô và anh ấy cũng chỉ là quan hệ trong game thôi mà, sao Tây Môn lại có vẻ kích động y như mới thoát ra khỏi ngục như vậy chứ?

Đông Phong Phá cũng tiếp lời: " Chị dâu, nhất định chị phải vùi A Nam đưa chị đến căn tin trường chúng ta ăn cơm "

Lạc Thủy không hiểu lắm: " Ở đó có gì đặc biệt sao? "

Bác Viên Phần: " Có bác gái riêng "

Gì cơ? Trong khi đầu óc Lạc Thủy vẫn còn mơ hồ, thì Tây Môn đã chuyển sang chủ đề bát quái khác.

Tiết Diễm Yến đang ngủ say sưa thì bị một âm thanh kỳ lạ đánh thức, nguyên nhân chính là do Lạc Thủy ở bên giường đối diện đã ngáp trăn trong đồng quần áo, tóc tai còn bù xù như ổ quạ.

Thế là cô nàng nổi giận gào lên: " Cậu đang làm cái gì thế hả? ""

Lạc Thủy nôn nóng nói: " Diễm Yến Diễm Yến, cậu nói xem bộ nào trong mấy bộ này đẹp nhất "

Diễm Yến hít vào hai cái thật sâu, liếc mắt: " Đều gớm như nhau "

Lạc Thủy trực tiếp bỏ qua tinh thần mờ mịt buổi sáng của Tiết Diễm Yến, lấy ra một cái quần yếm bằng vải kaki hỏi: " Cậu thấy cái quần

này phối với cái áo nào đẹp? "

Sau khi Tiết Diễm Yến tỉnh táo hơn một chút, đầu óc mới bắt đầu vận hành, rốt cuộc hôm nay là chuyện gì đây? Con người suốt ngày chỉ phấn đấu với quần Jean và áo sơ mi lại mang một cái quần yếm ra hỏi cô phải phối như thế nào? Sáng sớm đã dày vò người khác, chắc chắn chỉ có một khả năng duy nhất, chính là " Nữ vi duyệt kỷ giả dung " mà thôi. Vì thế cô bèn bật dậy, trêu đùa: " Cậu mau thành thật khai ra cho mình, tình nhân nào đến hả? "

Lạc Thủy nói dối không chớp mắt: " Làm gì có đâu, chỉ là mình cảm thấy không được lãng phí thôi "

Không thể lãng phí cái quần mà Liễu Oanh cho cô.

Cô nàng đó khi không làm công chúa ngủ trên giường sẽ chạy đi lục lọi quần áo trên mạng nên tủ đồ có rất nhiều bộ đẹp, tuy nhiên cô nàng cũng hay gặp vấn đề, ví dụ như thỉnh thoảng đồ mặc không vừa.

Cái quần yếm này cũng là một thất bại của Liễu Oanh, vì ống quần khá nhỏ nên không hợp với cặp đùi phiêu của cô nàng, vì thế Liễu Oanh đành phải đau đớn bỏ đi sở thích của mình, đem cái quần ném cho Lạc Thủy.

Tiết Diễm Yến bò xuống giường, lục lọi ra một cái áo đơn tay lá sen màu xanh viền tơ đưa cho Lạc Thủy: " Thử cái này đi "

Lạc Thủy đi vào nhà vệ sinh mặc quần áo, sau đó đi ra hỏi Tiết Diễm Yến với biểu tình vô cùng không tự nhiên. " Trông mình như thế nào? "

Tiết Diễm Yến nhìn sang, ngay lập tức ngẩn ngơ ra đó, làm bạn với Lạc Thủy đến tận bây giờ, cô thật sự không biết khuôn mặt với hào quang chói lòa, ánh mắt quyền rũ mềm mại đó cũng có thể đem đập lên người Lạc Thủy. Khuôn mặt trái xoan xinh xắn dịu dàng với mái tóc dày đen bóng, màu xanh nhạt của chiếc áo trên người lại càng khiến vẻ đẹp ấy trong suốt như ngọc trai, cổ áo chữ V vừa phải để lộ xương quai xanh tinh tế, quần yếm xiết chặt vòng eo thon, lại gọi lên một đường cong là lướt đầy quyền rũ.

Đầu lưỡi của Tiết Diễm Yến bỗng chốc co rút: " Cậu...cậu định mặc như thế này mà ra cửa?"

Lạc Thủy có phần lo lắng, ánh mắt nhanh chóng thay đổi, có chút ử rử: " Trông xấu lắm sao? "

" Quá rạng rỡ, mình sợ cậu đi ra ngoài như thế này sẽ quyền rũ một đám đàn ông "

Tiết Diễm Yến dùng ánh mắt trừng trừng nhìn Lạc Thủy, cái gọi là đáng người quang trọng nhất chính là thế này! Vì sao cái áo đơn tay lá sen kia mặc trên người cô trông có vẻ mập mạp, nhưng khi chồng lên người lạc thủy lại là đường cong là lướt hả? Thật đáng hận!

" Cậu đừng có ép mình nhận xét nữa, đàn bà hay đồ kị, hừ "

Lạc Thủy bị dọa không ít, theo phản xạ định vào nhà vệ sinh thay bộ khác, không ngờ Diễm Yến đã ngăn cô lại: " Đừng đổi, mặc bộ này đi, Tây Thi gì chứ, quần áo này mình tặng cậu " Lạc Thủy như thế cô còn có thể mặc đây sao? Không phải cô tự ti, nhưng mà...Haizz, ai bảo cô thừa cân chứ?

Lần này thì hay rồi, trên người cô từ trên xuống dưới đều là quần áo cứu trợ! Lạc Thủy suy nghĩ muốn từ chối ý tốt của Tiết Diễm Yến, nhưng khi qua sang lại bắt gặp ánh mắt như muốn giết người của cô nàng, đành phải ngậm miệng lại, không dám hé răng....Vẫn là lần sau cô đưa lại một món đi!

Lạc Thủy vội vã thu dọn quần áo của mình...Bây giờ cô mới nhận ra tất cả đều là hàng cứu trợ của bạn bè...Tệ quá, cô phải đi mua quần áo mới thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Sách lược cám dỗ

Editor: Selene Lee

Vì không biết khi nào người kia sẽ đến nên Lạc Thủy thức dậy từ rất sớm, nhìn thấy hình ảnh học sinh cấp một của mình trong gương thì nhục chí, đành đi tìm quần áo để giặt giũ sau đó đánh thức Tiết Diễm Yến.

Quần áo đều đã xuôi, đồ cũng đã phơi lên giá...Sao anh ấy vẫn chưa gọi cho cô? Không lẽ anh ấy không biết số điện thoại của cô?

Lạc Thủy bèn xách chổi đi quét dọn phòng ngủ, anh ấy vẫn chưa đến...Có khi nào anh bị lạc rồi không?

Cô lại trèo lên giường soi gương, không có gì để làm, lòng lại hồi hộp. Mà người bên trong gương mỉm cười với cô, tự bảo cô bình tĩnh! Cô chính là Thiên Sơn Đồng Lão ăn thịt người không nhả xương nha!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng lòng vẫn không khỏi căng thẳng...Mà bản thân cô cũng không hiểu nổi chính mình.

Lạc Thủy bèn khều khều Tiết Diễm Yên: " Diễm Yên, chúng ta nói chuyện một lát đi "

Tiết Diễm Yên: " Ừm "

Lạc Thủy: " Cảm giác thích một người là như thế nào? "

Tiết Diễm Yên nghe vậy thì lập tức thích thú: " Thì cậu sẽ không kim được mà nhớ nhưng mong đợi người ta chứ sao...Thật ra thì vẫn còn một biểu hiện rất rõ ràng "

Lạc Thủy dùng ánh mắt nghi vấn.

Tiết Diễm Yên kỳ lạ nói: " Vì người ta mới sáng sớm đã soi gương chải tóc, lại đây nói chị nghe, mẫu người của em là gì hả em gái? "

" Minh cũng không biết nữa " - Lạc Thủy ngập ngừng trong hai giây rồi hỏi tiếp: " Cậu thấy Nam Cửu Khanh là mẫu người như thế nào? "

Tiết Diễm Yên cười hô hô: " Tất nhiên là mẫu nam chính trong truyền thuyết rồi! "

Lạc Thủy bèn đập cô nàng một cái: " Cậu có nghiêm túc một chút được không hả? "

" Nói chung là mình không cần biết anh ta như thế nào, nhưng nhất định anh ta phải ủng hộ cậu, chiều chuộng và tôn trọng cậu vô điều kiện, hành động nhiều hơn nói xuông...Đó chính là mẫu người có thể giữ quan hệ lâu dài. "

Liễu Oanh không biết từ đâu chui ra chen miệng vào: " Chắc chắn, lời nói đậm chất danh ngôn "

" Không có gì, một chút thôi " - Lúc đó thì Tiết Diễm Yên cảm giác được điện thoại rung, bèn bò lên giường móc di động ra, không có gì cả...

" Điện thoại của ai rung đấy? " - Cô hỏi

Lạc Thủy bèn vọt tới giường, là một điện thoại lạ...Cô bèn chạy vào nhà vệ sinh tránh ánh mắt tò mò của đám Oanh Oanh Yến Yến, tìm đập thành thịch, thờ hồn hên nhận điện thoại: " A lô "

Một âm thanh vô cùng điềm nhiên vang lên: " Phu nhân "

Phu nhân...

Sao lại có một giọng nói êm tai gọi cô là phu nhân vậy? Đầu óc Lạc Thủy bị ngừng trệ, nhất thời không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, chỉ quăng ra một câu: " Sao lại gọi loạn như thế? "

" Phu nhân, trí nhớ của nàng cũng thật kém, đêm động phòng hoa chúc vừa qua, sao bây giờ đã vội quên rồi? "

Hai tai Lạc Thủy bắt đầu nóng lên, đành vội vàng đổi chủ đề khác: " Anh đang ở đâu? "

" Cửa Đông "

" Em đến đón anh "

Lạc Thủy cúp điện thoại, giả bộ cầm lấy tú đưng bình giữ ấm, lao ra khỏi phòng ngủ.

Lúc cô đi ngang qua tầng 1 thì nghe tiếng huýt gió vang lên khắp nơi, Lạc Thủy bèn giật mình nhìn lại phong cách của bản thân...Vốn là mặc đã không mấy tự nhiên, bây giờ lại bị trêu chọc quả thật là đáng lo lắng. Cô bèn cúi đầu kiểm tra lại mình: Quần áo, giày dép đều bình thường, vài vóc cũng còn nguyên mà?

Lạc Thủy cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó đi ra khỏi ký túc xá, lại không ngờ mới bước được vài bước đã nhìn thấy anh...Mà người kia tất nhiên cũng đã thấy cô, bèn mỉm cười bước lại gần.

Nắng chiều rực rỡ, Lam Khanh bình tĩnh nhìn người phía trước, sắc đen trong ánh mắt lại bắt gặp đậm hơn một chút...

Lạc Thủy vốn đã rất hồi hộp, bây giờ lại bị anh nhìn chăm chú như vậy thì bắt đầu cảm thấy lo lắng, mặt cũng nóng dần lên: " Mũi em có dính lọ sao? "

Lúc này Lam Khanh mới sực giật mình, nhận ra bản thân đã thất lễ, bèn kiể một cái có: " Có hoa "

" Sao? "

"Lừa em thôi, ngốc quá!" - Lam Khanh bật cười, nhưng trong lòng lại mềm mại...Đâu chỉ là hoa, còn là cả một đóa, mỹ nhân như hoa...Nhưng anh không nói vì sợ sẽ dọa cô, chỉ có thể giữ trong lòng.

Lạc Thủy trách móc: "Đồ xấu xa"

Sau khi nói xong, Lạc Thủy liền ㄟ muốn tát mình nghìn lần...Mắng chửi người gì chứ? Càng nghe càng thấy giống như làm nũng...Mặc dù cô rất muốn đẩy người, nhưng mà cô thật sự không dám đâu...

Khoe môi mỉm cười của Lam Khanh ngày càng rõ ràng: "Phu nhân, cách xưng hô này rất đặc biệt, ta rất thích"

Lạc Thủy nhìn nụ cười nửa có nửa không của Lam Khanh, bỏ đi ý muốn dùng vũ lực, quyết định tìm ra một đối sách hay - đánh trống lảng.

"Anh có hẹn ạ?"

Lam Khanh thông dong nói: "Có hẹn lúc 10 giờ, là về phòng tra cứu của khoa văn học"

Lạc Thủy móc điện thoại ra xem giờ, đã là 10 giờ kém 10 phút, bèn gợi ý: "Vậy em đưa anh đi qua đó nhé!"

Lam Khanh gật đầu đồng ý, hai người cùng nhau tản bộ trên con đường nhỏ rợp bóng cây xanh.

"Phu nhân" Lam Khanh dịu dàng gọi Lạc Thủy, ra vẻ tủi thân: "Trông anh khó nhìn lắm sao?"

Bị anh ấy phát hiện rồi ——, vì sợ gây chú ý nên Lạc Thủy mới tìm một con đường vắng vẻ.

Là do anh quá dễ nhìn thì có.

Nhưng mà tất nhiên là cô không thể nói ra miệng rồi, quá bất lịch sự, bèn nhắm mắt giải thích: "Em sợ mọi người sẽ hiểu lầm"

Lông mày của Lam Khanh khẽ nhíu: "Hiểu lầm chuyện gì?"

"Hiểu lầm giữa chúng ta có quan hệ đó" - Lạc Thủy cố gắng giải thích, chỉ thiếu cử chỉ hoa tay múa chân nữa thôi.

"Quan hệ đó?"

Không lẽ ý của cô còn chưa rõ ràng sao? Lạc Thủy khẽ nói: "Người yêu"

Lam Khanh im lặng nhìn cô, đợi đến lúc cô ngày càng rối bời mới chậm rãi mở miệng: "Thật sao?"

Anh vẫn không hiểu sao? Lạc Thủy cảm giác khó hiểu: "Vâng"

Nói xong lại cảm thấy tự phần nộ, Lam Khanh hỏi thật không, cô trả lời vâng...

Thế là Lạc Thủy vội vã đuổi theo anh để giải thích: "Ý của em không phải như vậy..."

Nhưng Lam Khanh lại dừng bước, xoay người nhìn cô, ánh mắt cũng không hỏi chuyện.

Mà đôi mắt lung linh chứa đựng sự hoảng hốt của Lạc Thủy tựa như một màn sương mù trong mưa xuân, lại hết chú nai con tinh nghịch nhảy vào lòng anh, khiến tâm tính anh phải mềm mại như nước.

Sau đó Lam Khanh nghe được giọng nói của chính mình: "Lạc Thủy, ý của anh chính là như vậy"

Lạc Thủy giật mình chớp mắt, đầu óc ngay lập tức đình trệ, không biết phải làm gì tiếp theo.

Đứng ngây người hồi lâu, sau cùng cô mới nhận ra mình hơi bất lịch sự, chỉ có thể lúng túng nói: "Em..."

Sau đó cô lại nghe tiếng của anh vang lên bên tai: "Em cứ suy nghĩ rồi trả lời, anh sẽ đợi em"

Lời nói suột qua mạng tai khiến Lạc Thủy sợ hãi, nhưng là nỗi sợ vui mừng, phải, vui mừng không sao kể xiết, cô dần cảm thấy bản thân đã không còn là chính mình nữa, cũng không đủ can đảm đề hồi âm. Không phải là vì cô nghĩ đến gia thế của anh, mà chỉ đơn giản là sợ hãi không dám tiếp nhận.

Mà mãi đến sau này, cô mới có thể hiểu rõ...Cảm giác tại giây phút này đây chẳng qua chỉ là mượn cớ, bởi vì lòng tham vô hạn, lại muốn toàn tâm toàn ý hiểu rõ người trước mắt.

Lòng dũng cảm không đủ, vì thế lúc đến được khoa văn, Lạc Thủy bèn lên tiếng: "Anh cứ đi làm việc, em về ký túc ạ". Nói xong bèn muốn bỏ của chạy lấy người.

Lam Khanh đứng trước cửa khoa văn có chút dờ khóc dờ cười, sờ sờ mũi, đúng là anh muốn đến trường cô bàn công việc, nhưng thời gian cũng không phải hôm nay, đối tượng cũng không chính xác...

Chính anh cũng không biết vì sao bản thân lại mất kiểm chế, vốn muốn giải thích với cô, bây giờ thì hay rồi, quả thật làm vậy là không thể sống.

Vì thế anh chỉ còn một cách là thẳng thắn để được khoan hồng:

" Lạc Thủy, hình như anh tính ngày sai mất rồi "

Lạc Thủy nghi ngờ hỏi: " Sao cơ? "

" Thời gian hẹn với bọn họ là 10 giờ sáng ngày mốt "

Thì ra đại thần cũng có thể tính sai sao?

Lam Khanh tiến đến gần cô, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của anh như gần trong gang tấc: " Đưa anh đi tham quan trường của em được không? "

Lạc Thủy hoảng hốt lùi về sau một bước, lên tiếng đáp lời: " Em sợ sẽ bị hoa lan đuổi theo chặn đường "

Vừa rồi còn có một đám nữ sinh đi ngang qua bọn họ, tất cả đều ngoảnh đầu lại nhìn, sau đó che miệng cười ngặc nhiên chạy đi...Cô thật sự không có đủ sức quyền rũ để chống lại đâu...

Lam Khanh nhú mày: " Hoa lan? "

Lạc Thủy cười cười: " Là fan hâm mộ của anh "

Anh thuận tay cầm lấy bình giữ nhiệt trên tay cô, bật cười: " Mùa thu không có hoa lan "

Cuối cùng Lạc Thủy vẫn phải đưa anh đi dạo một vòng trường. Quần thể đại học Y nằm ở khu đất vàng trong trung tâm thành phố, nhưng do mới quy hoạch lại nên so ra với khu cao đẳng và trường trung học thì đã thành đồ cổ, kiến trúc vẫn còn mang đậm hơi thở của những năm 50, phần lớn là nhà mái bằng, còn có thể gọi là di tích lịch sử. Mà toàn bộ ký túc xá đều là nhà ngói ba tầng, đông lạnh hè nóng... May là giảng đường đã được tu bổ lại, nhưng cũng chỉ qua loa có lệ, kiến trúc cũ vẫn giữ nguyên, chung quy vẫn chỉ là nửa vời thôi.

Trong đại học chỉ có thư viện là công trình mới được xây dựng gần đây, thật sự nổi bật trong một đám kiến trúc ụ ả, lại có phần độc lập kín kẽ. Lúc Lạc Thủy học năm nhất chỉ dám âm thầm thờ dài, nhưng sau đó mới nhận ra nhà mái bằng cũng có thần thái riêng, lại nhò ở giữa trung tâm thành phố mà giao thông thuận lợi, tin tức lưu loát.

Lam Khanh cũng rất hào hứng, thỉnh thoảng lại kể cho Lạc Thủy nghe những chuyện hay về đại học X của anh.

Hai người đi đến căn tin.

Bỗng nhiên Lạc Thủy nhớ đến một chuyện, bèn hỏi: " Căn tin trường anh có món nào đặc biệt không? "

Sau đó cô lại cảm thấy mặt anh có chút đen xì, nhưng nhìn kỹ lại thì không có gì cả. Anh chỉ mỉm cười:

" Không có gì hết, phu nhân, em đừng nghe bọn họ nói bậy "

Hình như đâu có ai nói gì đâu ——

Lạc Thủy bèn quay trở lại chủ đề cũ: " Trường em có nhiều món ngon lắm, anh xem, mấy đứa tụi em thích nhất là khoai tây nghiền chưng trứng và thịt kho tàu đấy "

" Ngày nào cũng có? " - Anh nhìn hai mắt đầy thức ăn của cô, hỏi nhỏ.

Lạc Thủy gật gật đầu, sau đó kéo anh đi qua căn tin số 2 ăn cơm, còn lý do vì sao thì...Căn tin này cách khoa kiến trúc khá xa, xác suất gặp phải " Hoa Lan " vô cùng nhỏ, mà việc đụng phải người quen lại càng khó, thế nên mọi chuyện không phải hoàn hảo sao?

Hôm nay cô và anh cũng rất may mắn, đồ ăn trong căn tin còn khá nhiều.

Hai người bung thức ăn đến ngồi cạnh cửa sổ.

Nắng thu ghé vào bệ cửa, không khí ấm áp tràn ngập khắp không gian.

Lam Khanh ung dung đưa muỗng và đũa cho Lạc Thủy, mắt đầy ý cười: " Hoạt động đồ lần này em thích đi đâu? "

Lạc Thủy nhận chén bát, hình dung ra rất nhiều địa điểm trong đầu...Đại Lý, Tây Tạng...cuối cùng lại quăng ra đằng sau. Du lịch đồ năm nào cũng đi đến mấy nơi cũ như Cương Sơn, Duyên An, Gia Hưng, Nam Hồ...Nhưng cô vẫn tràn trề hy vọng mà nói: " Thượng Hải "...Sau đó lại tự cảm thấy mình mơ mộng, bèn vội vàng sửa chữa: " Thật ra em thấy Gia Hưng cũng được "

Lam Khanh nhìn khuôn mặt ửng đỏ không cam lòng của cô, bèn bật cười sau đó an ủi: " Thượng Hải cũng có thể xem là liên quan đến cách mạng, không

phải là không có khả năng "

Lạc Thủy nghe anh nói thế thì cảm thấy vô cùng vui vẻ, hai mắt sáng lên: " Em luôn ước có thể đi dạo bên bờ Hoàng Phố, giống như Bến Thượng Hải..."

Thực ra người ở khoa kiến trúc ai cũng muốn đến Thượng Hải, vì nơi đây là giao thoa của kiến trúc dân quốc và Phương Tây, mỗi một công trình đều có linh hồn riêng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Dạ Hắc Phong Cao

Editor: Selene Lee

Lam Khanh ngược đầu lên nhìn cô, dừng một chút rồi nói: " Em bị ảnh hưởng bởi Hứa Văn Cường sao? "

Ai đó bị nói trúng tim đen, bèn vội vã nói: " Được rồi, thực ra Châu Nhuận Phát và Huỳnh Hiểu Minh ai em cũng thích cả "

Thật ra cô vốn không thích xem phim truyền hình, vào thời điểm Ngôi Nhà Nhỏ nổi tiếng cũng chỉ xem được vài tập, phim Hàn thì càng không nhắc đến, liếc mắt cũng không cho lấy một cái. Thế mà ngày nào cô cũng xem đi xem lại Bến Thượng Hải: Năm tháng phiêu bạc giang hồ đàng đẵng, Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình, một tài tử khí phách, một giai nhân dịu dàng, hai người cùng hẹn ước bên bến Hoàng Phố. Tình yêu tuyệt đẹp không dính chút khói lửa nhân gian, cuối cùng lại phải vì hận thù mà trở mất nhìn nàng gả đến tay người khác.

Lam Khanh nói: " Thật ra anh thích phiên bản đầu tiên của Châu Nhuận Phát hơn "

Những lời này thật quen thuộc, giống như Đốn họa thủy nào đó....

Lúc bản có Huỳnh Hiểu Minh phát sóng thì Lạc Thủy đang học lớp 12, một tháng mới về nhà một lần nên cô phải nhớ ni tên Họa Thủy kia cái phim vào MP4 dùm, còn nhớ khi đó cậu ta cũng bảo như vậy...Hình như nam giới có phần không thích Huỳnh Hiểu Minh thì phải.

" Xem ra mọi người đều thích Hứa Văn Cường "

Lam Khanh trả lời: " Thật ra anh ấy đã ảnh hưởng rất lớn đến nhiều thế hệ, mẹ anh cũng rất thích nhân vật này. Lúc đó Bến Thượng Hải còn nổi tiếng, hại ba anh ngày nào cũng phải chạy qua bên anh ngủ nhờ "

Nghe được chuyện này thì Lạc Thủy phì cười, bèn hỏi: " Vậy anh giống ai trong gia đình? "

Lam Khanh nhăn mặt nói: " Anh không giống Hứa Văn Cường à? "

" Không giống chút nào, anh đừng hòng ăn cắp bản quyền của thần tượng nhà em nhé! "

Lam Khanh buông đũa, mang ra một ít khăn giấy, sau đó đưa cho cô: " Anh giống mẹ, nhưng tính cách lại giống ba "

Lạc Thủy ngoan ngoãn lấy giấy, sau đó lại vui đùa xấu hổ...Cô không có mang theo, đành phải vui đùa ăn tiếp, nhưng trong đầu lại thầm cảm thán: " Hèn chi bề ngoài của anh ấy đẹp như vậy ". Thật ra ấn tượng của cô với ba mẹ mình không quá sâu đậm, lại không ở cạnh nhau nhiều, tình cảm của hai người cũng không tốt. Lạc Thủy căn bản là không có cơ hội ở cạnh hai người, nhưng may mắn là cô vẫn có thể thấu hiểu họ, tuyệt đối không giống như những nhân vật chính trong tiểu thuyết với cách nhìn nhận kỳ quái.

Nhưng mà nếu ba người đứng cạnh nhau, tất nhiên người khác có thể nhận ra.

" Ba mẹ em họ Lạc, mọi người đều trông khá giống nhau "

Thật ra Lam Khanh ăn không nhiều lắm, toàn bộ thời gian của anh đều là để ngắm nhìn cô...Lúc này nghe được câu nói kia thì bật cười: " Tên của chúng ta đều bắt đầu bằng chữ L, quả nhiên nhìn giống nhau "

(Editor: Ý anh là hai người có tướng phu thê à?)

Lạc Thủy cũng vui vẻ, sau đó lại nhìn xuống phần ăn của mình, rồi lại ngo sang bên đối diện: " Sao anh ăn ít thế? Đồ ăn trường em không ngon à? "

Lam Khanh nói: " Thật ra là không ngon bằng đồ ăn ở trường anh "

Lạc Thủy bất bình: " Thật sao? Mặc dù em chưa ăn được ăn, nhưng mà sao em tin lời anh nói được chứ "

" Vậy thì ta cung kính đợi tiểu thư đại giá quang lâm vậy "

Lạc Thủy ăn một ít cơm...Ba năm rồi cô vẫn thấy đồ ăn rất ngon, anh định lừa ai chứ, đại học Y của cô trước giờ luôn nổi tiếng mà: " Được thôi "

Sau bữa ăn, không biết Lạc Thủy nghĩ gì trong lòng, lại hào hứng đưa Lam Khanh đi dạo vòng vòng ở nơi vắng vẻ. Lam Khanh hiểu ý, bản thân cũng không có chuyện gấp, lòng kiên nhẫn của anh lại cực tốt, vì thế dốc lòng nghe theo.

Kết quả lại đụng trúng người quen, vị bạn học nào đó đã lâu không lộ mặt vào ký túc xá - Vương Tiểu Du.

Lúc đầu cô nàng không hề nhìn qua chỗ Lạc Thủy, sau đó không biết thế nào lại trông thấy người, bèn chạy đến vỗ vô vai cô, bắt chuyện với anh chàng đẹp trai đứng cạnh: " Này soái ca, anh học trường nào thế? "-

Cô nàng thực sự khá chần chừ tưởng mình không thể đào ra được một nam sinh có " thần thái " như thế.

Lam Khanh làm ra bộ dạng thân nhiên, sau đó kéo mạnh tay Lạc Thủy về phía mình, cười cười lại ra vẻ mập mờ: " Xin chào, anh là bạn của Lạc Thủy, đại học X, rất vui được gặp em "

Ban đầu Vương Tiểu Du chỉ thấy người này có chút quen mắt, cũng không nghĩ nhiều hơn, nhưng sau khi nghe được người ta học đại học X, miệng của cô nàng bèn mở to ra, nửa ngày sau mới có thể thốt thành lời, giọng lại có ý dò xét: " Lam Khanh? "

Lam Khanh mỉm cười gật đầu.

Lạc Thủy giật tay lại, đẩy đẩy Vương Tiểu Du đang đứng như trời chồng trong trạng thái mê muội, có ý muốn giúp cô nàng hoàn hồn, tránh nói ra điều không hay.

Vương Tiểu Du nhìn chằm chằm Lam Khanh, tiếp tục đuổi tay ra, nói với lòng " thành kính " tốt bụng: " Đại thần đại thần, mau mau ký tên tặng ảnh "

Lạc Thủy đánh vào tay Vương Tiểu Du một cái, sau đó lúng túng giới thiệu: " Đây là bạn cùng phòng của em, Vương Tiểu Du "

Lam Khanh nhận ra trạng thái bất thường của cô, cũng chỉ gật đầu.

Mà Vương Tiểu Du ở đối diện lúc này mới nhận ra bầu không khí có chút kỳ quái, bèn nhìn nhìn Lạc Thủy, sau đó lại quay sang Nam Cửu Khanh. Ngay lập tức, cô nàng ngộ ra một " chân lý ", bèn cười cười: " Em đi ăn cơm, mọi người cứ tiếp tục, tiếp tục "

Lạc Thủy vừa xấu hổ vừa buồn cười, cũng muốn kéo lại cho cô nàng một chút mặt mũi, bèn nói: " Bình thường cậu ấy không giống như vậy "

Lam Khanh trả lời: " Anh biết "

Hai giây sau còn tiếp tục: " Lạc Thủy, bữa nào thích hợp anh mời bạn cùng phòng của em đi ăn một bữa "

Thật ra Lam Khanh chỉ tự nhiên muốn hỏi lộ những người thân thiết nhất của Lạc Thủy, cũng không biết đây là thông lệ dành cho những cặp tình nhân - TG làm chứng.

Lạc Thủy thì không hề có chuẩn bị trước, nghe được câu này của anh cũng chỉ biết gật đầu cho có lệ.

Bản năng con người thật đáng sợ.

Cô chỉ hành động theo khuôn phép

Ừ, chắc chắn là khuôn phép.

Lạc Thủy bèn đánh trống lảng: " Bây giờ chúng ta đi đâu đây? "

Nói xong cô lại muốn cắn lưỡi mình, như thế giống như cô không muốn cho anh đi vậy.

...Liệu anh ấy có đồng ý hay không?

Đại thần lại khá tốt nói: " Nếu như chiều nay em không có việc bận, vậy thì anh đưa em đến một nơi "

Lạc Thủy vội vàng gật đầu, sự thật đã chứng minh là đại thần vẫn rất hiền lành.

Mặc dù hai người chỉ mới gặp nhau lần thứ hai, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ thấy là Lam Khanh đại học X bị bắt cóc....Mà cô lại giống như người tùy tiện ấy...

Lam Khanh lái xe ra đến nơi, là một chiếc Hongqi (Hồng Kỳ) rất bình thường, nhưng ở giữa dòng xe cô ngón ngang các hãng xe ngoại quốc lại trở nên bất mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Lạc Thủy được ngồi lên chiếc Hongqi trong truyền thuyết, hãng này thuộc dạng xe cổ của Trung Quốc, mặc dù trước kia đã

từng là xe chuyên dụng của các vị lãnh đạo nhưng ngày nay sợ là đã không còn như trước nữa. Cô tò mò quan sát tứ phía, cấu tạo đẹp mà trẻ trung, tuy không to như xe ngoại nhưng mang lại cảm giác trang nhã, chỗ ngồi thiết kế rất phù hợp với người dân xứ Trung, kết cấu lại chắc chắn.

Lam Khanh bèn giải thích: " Ba anh có khuynh hướng hoài cổ "

Thì ra là thế.

Mẹ yêu Hứa Văn Cường, ba chuộng xe Hongqui...Đây là kiểu phổ hợp ăn ý xứng đôi gì nữa không biết? - Lạc Thủy muốn phì cười: " Vậy mẹ anh thích loại xe nào? "

Lam Khanh: " Loại thích nhất thì anh không rõ, còn ghét nhất thì chính là Hongqi "

" Em lại thích mấy loại xe to một chút "

Vừa lúc hai người đến một ngã tư có đèn đỏ, Lam Khanh đạp thắng xe, quay đầu nhìn cô cười rạng rỡ: " Thật sao? Xe bus? "

Lạc Thủy trả lời: " Đúng đúng, vậy mới thoải mái, lái xe lại oai nữa "

" Người khác sẽ nghĩ rằng xe không có ai lái đấy "

Lạc Thủy nghe vậy thì phát giận, dù gì cô cũng cao 1m60 chứ bộ, con gái đất Giang Nam cầu nhỏ sông dài tất nhiên không sánh được với con gái xứ Bắc tường đồ ngồi cao rồi, xinh ra đã nhỏ nhắn đáng yêu như thế. Đầu của cô chỉ gần đến được cằm anh....Hừ, Hồ Bình và Hoàng Dịch người ta kém hai cái đầu cũng rất xứ đôi đấy thôi, chỉ là khi diễn cảnh hôn phải đảo hồ cho Hồ Bình đứng vào trong. Lạc Thủy rầu rĩ nói: " Tâm hồn của em cao lớn ". Sau đó cô lại cảm thấy không cam lòng mà hỏi: " Thế anh cao bao nhiêu? "

Lam Khanh khẽ nhếch môi, tâm trạng cũng vui vẻ lạ thường: " Em đoán thử xem? "

" Hơn 1m8 sao? "

" Đoán lại đi "

.....Chẳng lẽ làm 1m9 sao? Lạc Thủy rùng mình hỏi

Lam Khanh cười: " Thật ra anh chỉ cao 1m79 "

Có thể là vì vóc người cân đối, lại có chút gầy nên nhìn tổng thể cao lớn, người nhìn vào chắc hẳn sẽ đoán anh cao phải từ 1m8 trở lên. Thật ra Lạc Thủy cũng không thích đàn ông quá cao, không chừng trời sập có thể bị đụng đầu, 1m79 thật vừa vặn.

Nhưng mà...

" Bốn bỏ năm lên mà, làm tròn thành một mét tám đi " - Lạc Thủy cho kết luận.

" Anh là một con sói đội lốt cừu, mà em chính là con mồi, là sơn dương trong miệng anh. Anh bỏ bè bạn một mình lang thang, cũng chỉ vì không muốn chia sẻ em với kẻ khác. " - Tiếng Đào Lang khàn khàn tang thương đột nhiên vang lên bên tai, Lạc Thủy bỗng chốc cảm thấy bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Hai người cũng không ai nói lời nào cả...

Bỗng nhiên Lạc Thủy cảm thấy ngột ngạt, không dám ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh mình, ánh sáng trong mắt lại khẽ bay đến nụ cười còn chưa dập tắt của anh, lòng cảm thấy bối rối không yên. Cửa sổ đóng chặt, lại không biết có phải vì giọng hát Đào Lang quá mức cảm động hay không mà Lạc Thủy lại bức bối hoảng hốt, trong đầu đều là những hình ảnh từ bài hát, bỗng chốc muốn tìm chút mở tung cửa sổ ra để hít thở không khí bên ngoài. Thế nhưng cô làm sao cũng không xong, bởi vì cửa không chịu mở.

Lam Khanh phì cười, ngón trỏ bèn đề lại chốt cửa ở đối diện để cửa tự từ kéo xuống, cảnh giác nói: " Không phải em muốn nhảy qua cửa sổ bỏ trốn đấy chứ? "

Lạc Thủy 囧, bắt đầu nói cà lăm: " Không...không...Em...Em chỉ muốn hóng gió một lát thôi "

" Thật sao? " - Âm thanh khẽ kéo dài, tiếng cuối cùng lại trầm bổng đầy vui vẻ, Lam Khanh nhìn về mặt mâu thuẫn của người bên cạnh, hệt như đang xem xét một loại động vật kỳ lạ nào đó.

Lạc Thủy chỉ có thể trung ra vẻ mặt cá mực, rầu rĩ nói: " Sao thế? Anh muốn đánh lộn à? "

Lam Khanh lại vô thức nghĩ đến một câu nói xưa - Đánh là hôn mắng là yêu, bèn hớn hờ ra mặt: " Mau tới đây "

Lạc Thủy gằm gù: " Bộ em sợ anh chắc? "

" Phải không? Em đừng quên chúng ta đang ở chốn rừng núi vắng vẻ đấy "

Bây giờ Lạc Thủy mới giật mình nhận ra là xa đã sớm ra khỏi trung tâm thành phố rồi, đường lớn chữ S vô cùng trống trải, thỉnh thoảng nhìn thấy vài trạm xe bus mới cảm giác được chút nhân khí...Cô cảm thấy mình thật ngốc, hai người vốn chưa hề ra khỏi trung tâm thành phố, nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện ra đây là khuôn viên trường học, trên đường còn có rất nhiều bản hướng dẫn.

Xe chạy rất êm, ngay cả những khúc rẽ cũng không cảm thấy rung động, những hàng cây ven đường lướt gió chạy qua, Lạc Thủy cảm thấy buồn ngủ, cũng không biết đêm qua bị sao mà lần qua lộn lại không ngủ nổi, vì vậy liền nhanh chóng thiếp đi.

Lúc cô giật mình tỉnh giấc thì nhìn thấy ánh đèn le lói trong đêm, bên khó chịu chớp mắt: " Trời đã tối rồi sao? Sao anh không gọi em dậy? "

Lam Khanh toét miệng cười: " Dạ hắc phong cao dễ làm việc hơn "

Cô bèn nhìn ngắm tứ phía, cách đó không xa cũng chỉ có vài chiếc xe, bèn hơi ngẩng đầu một chút, phía trên chính là trần nhà tắm tối, không khí khá ngột ngạt lại nồng mùi xăng dầu, rõ ràng đây chính là một cái hầm để xe.

" Chúng ta đến rồi ă? "

Lam Khanh mở cửa xe bước xuống, giúp cô đi ra ngoài: " Còn chưa đến đích đâu, mới chỉ là trạm chung chuyển thôi "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chúng ta hẹn hò

Editor: Selene Lee

Lạc Thủy dùng ánh để biểu lộ sự khó hiểu.

Lam Khanh thận trọng hỏi: " Em có thích trẻ con không? "

Sao? Mặc dù cô rất thích trẻ con...Nhưng mà cô và anh cũng chưa tiến triển nhanh tới vậy mà?

Lam Khanh nhìn Lạc Thủy đứng ngay đó, không còn cách nào khác mà phải nói tiếp: " Ban nãy em đang ngủ thì thăng nhóc nhà đi anh gọi điện thoại tới, nửa khóc nửa nháo đòi chúng ta dẫn nó đi chơi "

Lạc Thủy nghe xong thì thiếu chút nữa muốn đập chết mình, trong đầu toàn nghĩ gì đâu không...Cô vội cả chuyện suy nghĩ, ba người là con số an toàn, vì thế bèn nở một nụ cười xấu hổ tiêu chuẩn: " Em rất thích trẻ con, nhất là mấy đứa lanh lợi như thế, chúng ta cùng đi đi "

Lam Khanh muốn nói lại thôi, những ý nghĩ trong đầu đều biến thành một nụ cười: " Cảm ơn em "

Hai người đi ra khỏi hầm xe, Lam Khanh lập tức lấy điện thoại ra gọi.

Chưa đầy mấy phút sau đã thấy một cậu nhóc chạy đến trước mặt hai người, cậu mặc một bộ đồ thể thao màu lam nhạt, đeo balo trên vai nom vô cùng ra dáng.

Lạc Thủy nhìn cậu nhóc chạy đến gần, không khỏi cảm thán trong lòng: Nhìn xem mắt kia, mi kia...Chắc chắn vài năm sau sẽ trở thành một tên họa thủy...Phần lớn trẻ con ở tuổi này đường nét còn chưa rõ ràng, thư hùng khó phân, vậy mà cậu nhóc này thì ngược lại...Mắt mi sáng ngời có phần giống Lam Khanh, sống mũi cao ngất....Họa thủy, chắc chắn là họa thủy!.

Lạc Thủy ním cười chào cậu nhóc, lại không ngờ thấy cậu xông về phía Lam Khanh, ôm khư khư cánh tay của anh mà nhìn cô đầy phòng bị. Lạc Thủy dở khóc dở cười.

Lam Khanh ôm tiêu ca đẹp trai mà nhắc nhở: " Lam Quân, sao nhóc bất lịch sử thể hả? "

Lam Quân uất ức trẻ môi, nhìn Lạc Thủy bằng ánh mắt lảng tránh.

Lạc Thủy dở khóc dở cười, đây là ánh mắt nên có của 1 đứa trẻ hả? Rõ ràng là cái nhìn của vợ cả đối với tiểu tam mà...Sao càng nhìn càng thấy độc ác vậy nè?. Cô bèn đi lên phía trước, cất giọng ôn hòa: " Chào Lam Quân, chị là Lạc Thủy "

Nét mặt của bạn nhỏ lúc này có chút giống trời chuyển mây mưa, lại ra vẻ ông cụ non gọi tên của cô: " Lạc Thủy " - tỏ vẻ chấp nhận.

" Gọi chị " - Lam Khanh lại nhắc.

Lạc Thủy xua xua tay: " Không sao, không sao...Dù sao em cũng không có già đến mức đó "

Lam Quân nghe vậy thì vui vẻ hơn một chút, thấy Lạc Thủy như vậy cũng khôi phục lại trạng thái thường ngày, mè nheo với Lam Khanh nói rằng mình đói bụng.

" Đi ăn KFC có được không? " - Lạc Thủy tốt bụng đề nghị, trẻ con thích được dỗ dành, sao cô có thể so đo với thằng bé được chứ.

Lam Quân cũng không mặc kệ cô, nhưng lại khinh bỉ nói: " Gần đây có xu hướng bài trừ hàng Nhật "

Quả là giọng điệu của một ông cụ non...

Lạc Thủy và Lam Khanh cùng nhìn nhau cười khở...Bồi dưỡng nên một thanh niên yêu nước như thế cũng không dễ dàng gì, tốt nhất là không nên đánh đổ tâm hồn trẻ thơ nha.

Lam Khanh đề nghị đi ăn Buffet cũng bị cậu nhóc gạt bỏ.

McDonald's, Chocolate, Donut, đồ nướng, món ăn Quảng Đông, Tứ Xuyên gì đó, tất cả đều bị quăng đi không thương tiếc.

Cuối cùng hai con người hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Sau đó bạn nhỏ Lam Quân nói muốn ăn bánh xốp ở tiệm bánh cạnh công viên giải trí, còn nhấn mạnh mấy chữ " Công viên giải trí " nữa.

Thế là Lạc Thủy thở dài, mưu kế " Lấy tiền làm lui " vậy mà hay thật...Cậu nhóc rõ ràng muốn đi chơi công viên, thế nên là cứ vòng vo vòng vo mãi không chịu nói vào điểm chính.

Khu vui chơi vốn nằm ở thành Đông, mà bây giờ bọn họ lại ở vùng ngoại ô phía Tây...Lam Khanh cười cười nói xin lỗi với Lạc Thủy vì kế hoạch lần này của hai người đã bị phá sản...Lạc Thủy có chút tiếc nuối nhưng cô cũng rất thích thú với tiểu quý kia cho nên không có biểu cảm gì lớn. Lam Khanh thấy thế thì khẽ cười, lái xe chạy đi.

30 phút sau, cả ba đã có mặt tại tiệm bánh ngọt vô cùng đông đúc cạnh khu công viên giải trí.

Lam Quân nín áo Lam Khanh lại, vênh mặt hất hàm sai Lạc Thủy đi mua bánh xốp*.

Lam Khanh trừng mắt với cậu nhóc, kéo Lạc Thủy: " Chúng ta cùng đi " - Trong giọng nói đã pha chút giận giữ.

Bạn nhỏ Lam Quân lúc này mới bắt đầu nhảy xuống xe, đi được hai bước thì quay lại chỉ Lam Khanh hét lớn: " Đồ trọng sắc khinh bạn, em không có anh em gì giống anh hết á " - Giọng cậu nhóc vô cùng to khiến mọi người đang xếp hàng đến nhầm chán trong tiệm bánh cũng quay đầu lại chỉ trỏ.

Cuối cùng Lạc Thủy cũng hiểu thái độ của Lam Khanh có vẻ chán chừ trước đó...

Cậu nhóc cao cỡ nửa người bị lừa vào đám khách mua bánh, đông đến nỗi đầu cũng ngập bên trong. Lạc Thủy cảm thấy có chút không ổn, vội vàng lao lên ôm cậu vào trong người.

Lúc mua bánh xong thì bạn nhỏ xoay mặt nhanh như chóng chóng, trở thành đồng minh với Lạc Thủy, cả hai còn đua nhau ăn bán xốp.

Lam Khanh có cảm giác vô cùng rầu rĩ...Tiểu sắc quý, nhóc mới trọng sắc khinh bạn đấy. Anh liếc nhìn vòi bạch tuột của cậu nhóc leo lên người Lạc Thủy, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác vô cùng sai, bèn vội vã ép xuống. Vậy mà thằng nhóc kia còn không biết sống chết khiêu khích anh, cứ ra vẻ gần gũi với Lạc Thủy.

Gỡ ra, lại dính vào, gỡ ra, lại dính vào.

Hai đứa con nít hoàn toàn không để ý gì đến cây cột Lạc Thủy mà cứ ra sức so tài, khiến cô cảm thấy vô cùng nhức đầu...Ai giải thích tình huống này cho cô đi...

Lam Quân nhìn thấy cũng không nói gì, sau đó lại ngoan ngoãn đứng dậy, không biết học từ đâu mà tao nhã khom người, vươn tay đến trước mặt cô: " Chị, chúng ta hẹn hò đi. "

Lạc Thủy nhìn bàn tay bụ bẫm đáng yêu trước mắt thì lập tức tử trận, hồi lập mới kịp phản ứng, bèn nắm lấy tay của cậu nhóc đẹp trai, vừa lật qua lật lại vừa dụ dỗ nói: " Được được, hẹn hò hẹn hò "

Lam Quân mặc kệ ánh mắt như dao mà Lam Khanh đang phóng đến, tự nhiên nắm lấy tay Lạc Thủy nghênh ngang đi về phía trước.

Tàu lượn là một khu vực kiểu Ả Rập trong công viên giải trí, phải xếp hàng hết mấy tiếng mới đến lượt, Lạc Thủy cười khở...Không biết năm tháng nào tháng năm nào nữa.

Lam Quân thấy mặt mày ủ ê của Lạc Thủy thì cho rằng cô sợ, bèn nắm lấy tay cô, ưỡng ngực vỗ vỗ: " Chị đừng sợ, em sẽ bảo vệ chị "

Mà cảnh này tất nhiên không thể không bay vào mắt Lam Khanh. Sao trước kia anh không phát hiện ra thằng nhóc này có tư chất háo sắc thế nhỉ? Làn

này thì hay rồi, tiền mất tật mang, anh lặng lẽ xoa xoa ót của thằng bé...Lần sau nhất định không cho thằng nhóc xuất hiện trước mặt Lạc Thủy nữa.

Hàng chờ dài đến mức bạn Lam Quân cảm thấy chán nản, bèn quay quan ới với Lạc Thủy: " Chị, chị còn chưa cho em số điện thoại của chị á "

Mà lúc này Lạc Thủy bị cậu nhóc đẹp trai làm choáng váng đầu óc, không nói hai lời bèn rút từ túi ra một cây bút, sau đó viết vài dòng lên lòng bàn tay nhỏ của cậu.

Lam Khanh thấy thế bèn kéo cậu nhóc qua: " Không được quấy rối. "

Lam Quân còn liệu mạng đáp trả: " Em nghiêm túc mà. "- Lời thoại nghe hết như logic trong phim truyền hình lúc 8 giờ, tiếc là không phải vai chính.

Lam Quân vẫn còn nói tiếp: " Chắc chắn là anh thích chị ấy, dựa vào đầu mà anh không cho em thích chứ, em muốn đấu với anh một trận "

Mặt của Lam Khanh và Lạc Thủy liền biến xanh. Mà Lam Khanh cũng không nói gì nữa, sợ chính mình sẽ thốt ra mấy lời kinh hãi thế tục. Lạc Thủy nhìn thấy biểu hiện hiếm gặp của Lam Khanh bèn cảm thấy thích thú, khẽ mím môi, mắt mi quăn quít lại một chỗ.

Cuối cùng ngày hôm đó biến thành ngày hẹn hò của Lạc Thủy và bạn nhỏ Lam, cùng chơi tàu lượn, roi tự do rồi cả vòng xoay tử thần, mãi đến lúc tối mới để cô trở về.

Một lớn một nhỏ cùng tiễn cô đến bên dưới lầu ký túc.

Lam Quân ra sức vẫy vẫy tay nhỏ: " Chị ơi, chờ điện thoại của em.."

Nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Lam Khanh bịt miệng kéo đi.

Lạc Thủy đi về phòng ngủ liền thấy đám bạn cùng phòng ngồi chung một chỗ, nhìn thấy cô vào cửa thì chuyển sang ánh mắt kỳ quái.

Lạc Thủy bị thằng nhóc kia xoay vòng vòng, chỉ muốn uống miếng nước rồi đi ngủ, tất nhiên không có tâm trạng nào để suy nghĩ. Cô tự rót cho mình một ly nước, đang chuẩn bị uống tiếp thì tiếng điện thoại chết bầm lại vang lên, cô bèn rút ra...Là Lam Khanh...Lạc Thủy mệt mỏi nhấn nút trả lời, thuận tiện uống miếng nước cho hạ nhiệt.

" Chị, em vừa xa chị đã thấy nhớ nhưng rồi, nên làm sao bây giờ? "- Một giọng ngây thơ truyền đến, còn ra vẻ phiền muộn.

Hộp nước vừa uống xong liền phun hết ra ngoài, Lạc Thủy ba chân bốn cẳng đi tìm khăn lau, sau đó có gắng bình tĩnh mà hỏi: " Anh của em đâu? "- Bây giờ hẳn là bọn họ mới ra khỏi trường đi, sao tiểu quỷ này gan to như vậy chứ?

Một giọng đặc ý truyền đến từ đầu bên kia: " Em để cho anh ấy đi mua nước, còn nói điện thoại đưa cho em để phòng hò "

Quả thật đáng cấp!

Giới cho một kẻ " Điệu hổ ly sơn ", Lạc Thủy không nhận được muốn vỗ tay thán phục thằng nhóc...Mới chỉ có 8 tuổi...: " Có phải em hay đọc 36 kế không hả? "

" 36 kế quá trẻ con, không thèm "

Lạc Thủy muốn ngắt: " Vậy chứ em đọc sách gì? "

" Không nói đâu...A, anh của em về rồi. Chị ơi, lần sau chúng ta lại hẹn hò nhé. À phải rồi, trong điện thoại anh em lưu số của chị là phụ nhân đấy, thật đáng ghét "

Tút tut, điện thoại bị ngắt.

Phu nhân...

Phu nhân...

Phu nhân...

Lạc Thủy hoàn toàn rơi vào trạng thái CPU chết máy, không thể nào nghĩ nổi được cái lý do của sự kiện trên.

Âm thanh Tiết Diễm Yến kéo ghế vang lên, thấy Lạc Thủy đứng ngay đơ thì kéo cô đến, 4 người tụ tập lại một chỗ.

Quan tòa Liễu Oanh: " Bây giờ mở phiên toàn thụ lý vụ án bị cáo Lạc Thủy vi phạm pháp lệnh "

Luật sư Tiết Diễm Yến ra về tức giận: " Theo như nhân chứng Vương Tiểu Du cho biết, ngày 17 tháng 10 năm 2010, Lạc Thủy thông đồng với Lam Khanh đại học X, ban ngày ban mặt mèo mà gà đồng, nam xướng nữ đạo. "

Wương Tiểu Du giơ ba ngón tay lên thề rằng mình nói sự thật.

Bị cáo Lạc Thủy: "...Đây chắc chắn là vu khống, chúng ta hoàn toàn trong sạch. "

Tiết Diễm Yến khinh bỉ: " Vàng hơn cả sông Hoàng Hà thì có "

Liễu Oanh xen vào: " Cất, chúng ta vào vấn đề chính: Hai người quen nhau từ khi nào, bắt đầu từ khi nào, đang ở giai đoạn gì? Bị cáo mau thành thật trả lời "

Lạc Thủy: " Quen nhau trong game "

Tiết Diễm Yến bắt đầu than thở: " Thì ra đó là Nam Cửu Khanh à? A a a, vì sao mình không may mắn như vậy hả?Lam Khanh, Lam Khanh của mình....Mình không muốn sống nữa, đừng có cản. "

Nhân chứng Vương Tiểu Du: " Diễm Yến, cậu có thể cầm xẻng đào tường đó. "

Tiết Diễm Yến tinh ngộ bèn cho Lạc Thủy một liều thuốc mạnh: " Đúng đúng rồi, Thủy Thủy, hai chị em chúng ta phải phân giải cho ra nhẽ. Nếu em không thích anh ấy thì làm mai giúp chị đi, cho chị số của anh ấy! "

Lạc Thủy: " Bữa nào anh ấy mời mọi người đi ăn cơm. "

Tất cả đều im lặng.

Chân tướng đã rõ.

Lý do vì sao Lạc Thủy sáng 8 giờ đã dậy tự dưng vò mình, quan hệ của Lam Khanh và Lạc Thủy.

Liễu Oanh: " Chọn ngày không bằng thử ngày, nếu không sao biết được chứ? "

Vương Tiểu Du đầy ngượng ngùng: " Mình có chủ động quá không vậy? "

Tiết Diễm Yến vung tay: " Không biết, không đâu...Người mình người mình cả thôi. "

Điện thoại di động của Lạc Thủy lại vang lên.

Đám bạn cùng phòng bèn kéo dài cổ tới hóng.

Lam Khanh gọi tới...Có nên nghe hay không?

Cuối cùng Lạc Thủy quyết định bắt máy dưới ánh mắt mong đợi của tất cả mọi người: " A lô "

" Phu nhân, cảm ơn em về ngày hôm nay, anh rất vui. "

Âm giọng nhàn nhạt truyền đến từ đầu bên kia bất giác khiến Lạc Thủy cảm thấy vô cùng ấm áp, chà chà điện thoại trong lòng bàn tay.

" Em cũng vậy. "

" Thật ra anh muốn đưa em đến công ty của anh, đành để lần sau vậy, được không em? "

Lạc Thủy gần đầu, sau đó lại cảm thấy mình thật ngốc, anh ấy có thấy được đâu? Sau đó mới khẽ nói đồng ý.

TG có lời muốn nói: " Ngọt ngào ở đâu? Gào khóc gào khóc "

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ăn chua uống giấm

Editor: Selene Lee

" Ngày mai chúng ta đi ăn, ngày mai chúng ta đi ăn, ngày mai chúng ta đi ăn! "- Ba cô nàng cùng phòng với Lạc Thủy bắt đầu ngêu ngao giai điệu" Chúng mình sinh nhật " bằng giọng vô cùng chói tai.

Mà lúc này, trong điện thoại lại truyền đến tiếng cười vui vẻ: " Phu nhân, mọi người chọn một nơi ưng ý, ngày mai chúng ta gặp mặt. "

Lạc Thủy còn chưa kịp đáp lại thì đã nghe một đồng âm thanh nháo nhào truyền đến: "Chị dâu, tẩu tẩu, chúng ta cũng muốn ăn cơm. " - Sau đó là một tiếng thét chói tai và tiếng vật nặng ngã ầm ầm xuống đất.

"Phu nhân, phòng của chúng ta..."

Lạc Thủy vội vã ngắt lời: "Chúng ta cùng đi, kể cả bạn cùng phòng của anh nữa. "

Thật ra trước kia lúc bạn trai Vương Tiểu Du mời mọi người đi ăn cũng là hai bên liên hợp như vậy.

Tiết Diễm Yên: "Cũng đúng cũng đúng, vậy đi, mình muốn ăn một đại tiệc hải sản. "

Liễu Oanh: "Không được, chúng ta phải đi ăn bào ngư hải sâm. "

Vương Tiểu Du: "Theo mình thấy thì chúng ta nên đi ăn Buffet cho rồi, muốn bao nhiêu cũng được. "

Ba cô nàng ồn ào như một cái chợ.

Cuối cùng, Tiết Diễm Yên chiến thắng, quyết định phát cờ đến quán "Grandma's House".

Lạc Thủy bị xoay qua xoay lại một hồi, ngược lại cũng không cảm thấy mệt mỏi, quyết định bật laptop lên, tiếp tục chơi "Phong Vân Giang Hồ".

Cô thấy Đông Tây Bắc đều online nên chạy vào chào một tiếng.

Tây Môn Trái Chử: "Chị dâu! "

Mắt trái Lạc Thủy giật giật, cô đánh ra mấy chữ: "Nhi đồng à, vội vã gì chứ? "

Tây Môn Trái Chử: "Phòng tẩu tẩu có thằng nữ* hay không? Yêu cầu của đệ cũng không quá cao đâu, nhập vào với nhau luôn thôi. "

Bắc Viên Phần: "Chị dâu, phòng của bọn đệ cũng có đại FA này! "

Tây Môn Trái Chử: "Tiểu Bắc mau tránh ra, chung thân đại sự của anh đây cũng chưa đến mức tệ hại...Chị dâu, thật ra dưới cảm của đệ có một vết sẹo, không cách nào xóa được huhu. "

"Bị từ khi nào? Làm sao thành ra như vậy? "

Tây Môn Trái Chử: "La do cha mẹ của đệ. Lúc đó là một ngày mây giăng mù mịt, ba mẹ đệ mỗi người cầm một tay dắt đệ đi trên con đường dài và hẹp...Lúc đó bọn họ mãi nhìn nhau quá nên bùm... đệ tông vào cột điện..."

Bắc Viên Phần: "Nói đi nói lại thì cũng vậy thôi à, không thay đổi được gì đâu. "

Tây Môn Trái Chử: "Hừ, tên nhóc nhà người, đừng có ép ta. Ông đi thẩm mỹ viện, hừ. "

Bắc Viên Phần: "Cái mặt cậu mà còn thẩm mỹ hả? Vô dụng thôi. Nham hiểm nham hiểm, có sửa sao cũng như không à. "

Đông Phong Phá: "Nham hiểm gì mà nham hiểm, sao bằng tên A Nam kia được? "

Lạc Thủy không nén giận được: "Chuyện gì hả? "

Bắc Viên Phần: "Hay là để anh nói cho, đó là kỳ học quân sự, lúc đó mọi người đang học động tác hành quân, ai ngờ đám nữ sinh đứng phía sau cứ nhìn anh mà cười to, còn chỉ chỉ trỏ trỏ. Anh rất bức mình, bèn quay sang hỏi A Nam chuyện gì xảy ra, lúc đó cậu ấy vốn có quan hệ bạn bè cấp hai với anh. Không ngờ cậu ta lại giả vờ không biết, lại còn bóng gió nói rằng mùa xuân đang về rồi, đừng ngạc nhiên. Sau này anh biết chuyện mới hối hận, không ngờ lúc đó lại đi tin cậu ta tới sái cả cổ.

Lạc Thủy: "Mau nói vào điểm chính đi! "

Bắc Viên Phần: "Sau đó đại đám tặc Tây Môn chạu qua vỗ vỗ vai anh, nói: "Huynh đệ à, đày quân rách hết rồi, đồ lót đẹp lắm, bắt đầu cũng trắng nữa...Lúc này anh mới kẹp chặt hay chân, chạy như điên ra khỏi lớp. "

Lạc Thủy nghe xong thì ôm máy ngồi cười đến chảy nước mắt, quả thật đồ mặc khi huấn luyện rất dễ bị hỏng, chỗ nào cũng bị bung chỉ, đã vậy đày quân còn rộng nữa chứ, cách may còn thua xa những người vừa học thử.

"Ha ha, thật là ghê gớm. A Tây, anh nói xem, chắc chắn là vết sẹo đó ở với anh hoài nên đã "lâu ngày sinh tình" luôn rồi, nhưng mà em nghĩ việc đó không ảnh hưởng gì nhiều đâu. "

Tây Môn Trái Chử: "Đệ biết tẩu tẩu sẽ an ủi đệ mà, A Bắc, A Nam nói chuyện với người đẹp Thịnh Thế sao rồi? "

Bắc Viên Phần: " Đêm cũng không thềm về luôn, chắc chắn là nói chuyện thâu đêm rồi...À mà ý tôi không phải là đáp chẵn đơn thuần nói chuyện phiếm đầu nhè. "

Lạc Thủy rùng mình, tự hỏi bản thân có nên làm bộ vô hình hay không.

Lạc Thủy uể oải: " Nói tiếp đi. "

Tây Môn Trái Chũ: " Chị dâu, ta có trách nhiệm nói cho ti. Ti có một tình địch vô cùng cường đại đấy nhè. Tất nhiên không phải cái cô Thịnh Thế còn con kia rồi. "

Bắc Viên Phần thở dài: " Sức công khá lớn. "

Đông Phong Phá: " Quả thật là có chuyện này. "

Đến bạn Đông Phong vốn ít nói cũng bảo thế, Lạc Thủy bèn hỏi: " Nói cụ thể đi! "

Tây Môn Trái Chũ: Thật ra chuyện cũng rất dài dòng, cô gái kia chính là hoa khôi của lớp anh, lần đó là hoạt động ngoại khóa của lớp, A Nam chân dài tay dài tất nhiên đi trước mở đường, dẫn đầu chỉ có cậu ấy và cô nàng cố chấp kia. Ai mà ngờ lúc leo lên đến đỉnh núi, vì trơn trượt nên cô nàng không leo nổi, muốn nhờ A Nam giúp đỡ, cuối cùng cậu ta lại bỏ mặt người lẫn xuống núi.

Tây Môn Trái Chũ lại nói tiếp: " Điểm mấu chốt chính là ở đây, kể từ đó cô nàng kia luôn bám theo A Nam. Mặc dù cậu ấy là người đang hoàng, chung thủy tuyệt đối, nhưng mà cá gần nước lâu ngày cũng không ổn lắm à. "

Bắc Viên Phần: " Đúng đúng, vấn đề này thật là phiền phức. "

Lạc Thủy xoay xoay cổ, động tác mạnh mẽ như rồng như hổ: " Cho ta một cái tên đi. "

Bắc Viên Phần ra vẻ hoảng hốt: " Chị dâu muốn thanh lý môn hộ sao? "

Thanh lý môn hộ...

Hoa khôi cũng không phải tiểu thiếp mà....Lạc Thủy dờ khóc dờ cười, khí thế nào đó trôi đi theo gió hết: " Em chỉ muốn so sánh xem thử tên của ai động lòng người hơn thôi. "

Tây Môn Trái Chũ: "..."

Bắc Viên Phần: "..."

Đông Phong Phá: "..."

Tây Môn Trái Chũ im lặng nửa ngày sau mới nói: " Em khá là rung động mà, chắc chắn kinh tâm động phách luôn. "

" Khả năng dùng thành ngữ tốt, thường. "

Bắc Viên Phần: " Thôi xong, tôi có cảm giác A Nam trở lại rồi, nhiệm vụ hôm nay còn chưa làm xong nữa. "

Tây Môn Trái Chũ: " Dù sao có cậu đội sổ, áp lực cũng đâu có nhiều ha ha. "

Thật ra thì bình thường lúc nghe họ nói chuyện, Lạc Thủy cũng có thể suy ra ba người này chắc chắn là bạn cùng phòng của anh, đồng thời cũng là đồng nghiệp trong công ty. Lam Khanh đưa nhóc Lam Quân kia về rồi, chắc hẳn cũng sắp về đến đi.

Nhưng mà cô vẫn còn rất tò mò, không biết cô nàng hoa khôi kia là thần thánh phương nào mà có thể chịu nổi Nam Cửu Khanh lâu như vậy. Cô thật sự rất bội phục. Bình thường những người có thứ gì đó hơn những kẻ khác thường mọi thứ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cũng dễ sinh ra thói quen thiếu kiên nhẫn, vậy mà cô ấy lại kiên trì như vậy.

Do đó, cô hoàn toàn rất muốn gặp mặt, cũng chẳng có gì khác.

Sau đó Lạc Thủy sực nhớ đến hoạt động bình chọn " Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân " sắp bắt đầu.

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Chủ đề thứ nhất của " Giai Nhân " ra rồi kia, la la la.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: " Huynh la la cái gì hả? Đã thành ông già rồi còn bày đặt. "

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: " Đề gì vậy? "

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Cô dâu mới xuất hiện kia, ta bị sâu răng rồi, sợ quá.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Sao lại kinh sợ?

[Bang hội] Ma Hoa Đông: Ta còn tưởng muội đang ở trong lồng ngực của Nam đại thần chứ?

Khi một đôi trong game kết hôn, thường thì cô dâu sẽ rời bang để sang bang của chú rể, nếu không rời thì ít nhất cũng phải ở đó trong khoảng thời gian tuần trăng mật.

Vì đại thần không nói gì nên Lạc Thủy cũng vờ không biết luôn, tiếp tục ở lại nhà mẹ lẫn lộn lộn.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Nè Ma Hoa Đông kia, ta nhìn huynh thấy huynh khó chịu lắm nha, ăn uống ngập mặt rồi còn chưa chịu hả? Nhục Thủy của chúng ta lớn như vậy, sao có thể mang đi đánh kèm. Nào, qua đây qua đây, mẹ ruột nuôi con.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Lâm Thủy thật mạnh mẽ.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nói sai đề tài rồi, thật đáng giận, giai nhân mau tiếp tục giai nhân đi kìa!

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Ở trên trang nhất của diễn đàn đó, mau đi xem đi. Người có chút danh tiếng cũng đã đi ghi danh hết rồi.

Lạc Thủy mở diễn đàn ra liền thấy thể lệ bầu chọn nằm ở ngay chỗ bắt mắt nhất.

Đầu tiên chính là phần thưởng người người đều thèm muốn, trọn bộ vũ khí hoàng kim, ngoài ra còn có thêm một cây quạt tròn. Vũ khí hoàn kim thì không nói đến, có RMB liền ôm hết được, quan trọng vẫn là cây quạt hoa lệ kia... Cả server chỉ có một cây, mặt vẽ tranh thủy mặc hải đường, khí thế trang nhã tỏa sáng, mặt quạt làm bằng ngọc, lục bích trân quý, còn đính một sợi Lưu Tô dài trên cán.

Tuy nhiên, tất cả bề ngoài vốn không quan trọng, thứ yếu vẫn là thuộc tính của nó. Cây quạt này có thể giám định được tất cả tài liệu, được thảo, còn sở hữu tỷ lệ hồi sinh và khả năng công phá cao.

Hèn gì người ta ghi danh nhiều như vậy. Đề thi nói khó cũng không khó, cái gì gọi là "Giai Nhân"? Chính là sắc đẹp, trị gia, thao tác, tài năng...Dù là thiếu một thứ cũng không được.

Đề thi đầu tiên chính là kiểm tra khả năng trị gia, NPC của hệ thống sẽ phát cho người chơi một căn nhà lộn xộn. Thí sinh phải căn cứ vào đồ đạc bên trong mà xem xét, sau đó dùng khả năng của mình để sắp xếp lại, bài thi sẽ do những nhà thiết kế nội thất nổi tiếng bình phẩm. Nói trắng ra chính là tạo nên một ngôi nhà đẹp nhất cho hệ thống.

Vì học kiến trúc nên việc này cũng xem như là ưu thế đi, hoàn toàn có thể dựa vào đó mà phát huy, không có gì phải lo lắng.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: " Có vẻ vui. "

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Nhục Thủy, bên dưới có người phát thiệp, cũng muốn " vui vẻ " với muội kìa.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên:???

Lạc Thủy bèn mở diễn đàn ra lần nữa, ban nãy chạy một mạch đến xem thể lệ nên cũng không để ý, bây giờ mới nhìn thấy tấm thiệp kia. Người tên là Mễ Tuyền, thiệp nói rõ muốn PK xếp hạng trên bảng giai nhân với cô, hạng người nào thấp hơn thì thua cuộc và phải xóa nhân vật trong game.

Công bằng thì công bằng, thắng thua cô cũng chẳng quan tâm...Nhưng mà hà cớ gì lại muốn PK với cô? Cô có quen cô ta à?

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Ta không biết người này.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Bảng trực giác siêu siêu nhạy bén của ta, người này chắc chắn hơn nửa phần là có liên quan đến Nam đại thần, mục đích của cô ta chính là ép muội xóa nhân vật, muốn từ tiểu thiếp leo lên làm chính thất nha.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Bậy bạ, thiệp thất gì ở đây chứ?

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Lỡ lời lỡ lời thôi. Nhục Thủy, muội có đồng ý hay không?

Sao mà tiểu thiếp nhiều như vậy chứ? Lạc Thủy muốn khóc...Người kia quả thật là một đóa hoa thủy tiên bự chẳng, chiêu hoa dụ bướm ở khắp nơi, trái một người, phải một người...Lần trước Mễ Tuyền muốn ly gián cô và anh ấy, lần này lại vác mặt tới nữa.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Hừ, ta khinh.]

[Bang hội] Tinh Thần Bị Chà Đạp: Đàn bà phát ghen thật đáng sợ, coi chừng có mùi Axit Sunfuric đặc.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Huynh ác quá.

[Bang hội] Lâm Thủy Chiêu Hoa: Theo ta thấy thì chuyện này nên để Nam đại thần tự mình giải quyết.

[Bang hội] Nhục Thủy Tam Thiên: Anh ấy hoàn toàn không biết về mấy người đó.

[Bang hội] Táo Trắng Như Tuyết: Tất nhiên rồi, đại thần mà, rảnh đầu mà quan tâm tới mấy loại tiểu nhân như vậy.

Lạc Thủy cũng không thêm quan tâm chiến thư kia, chỉ xem như là trò đùa, đem tiểu Nhược Thủy đi đào tài liệu, không ngờ lại thấy gia tộc Thanh Thanh làm loạn trên kênh thế giới.

[TG] Thanh Thanh Tiên Nhi: Là do quá tiện nên không dám lộ mặt hay là xấu hổ nên tự đầu hàng?

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Còn có mặt mũi gặp người sao? Giang Hồ Đệ Nhất Giai Nhân, loại hàng này sao có thể so?

[TG] Tập Thể Dục Buổi Sáng: Này, đừng có cái chó gì cũng mang lên kênh TG này nhé, rảnh quá hả?

[TG] Ta Không Phải Hung Khí: Tới PK xem thực lực, thế giới này quá nhàm, Nhược Thủy Tam Thiên, đồ rùa đen rụt đầu, mau đi ra đây.

[TG] Ta Không Phải Hung Khí: Con rùa đen Nhược Thủy có giỏi thì ra đây

[TG] Ta Không Phải Hung Khí: Con rùa mau ra đây.

[TG] Hoa Khất Cái: Nhược Thủy MM à, mau ra đây đi, ta mệt cái đám này quá.

[TG] Mễ Tuyên: Nhược Thủy Tam Thiên, không dám đầu thì nói một lời, ta bỏ qua cho.

[TG] Bắc Viên Phần: Bang chủ phu nhân của bọn ta là người các người muốn gọi thì gọi sao? Ai có gan thì cứ gọi thêm lần nữa xem?

Tác giả có lời muốn nói: Có người bảo số chữ quá ít, sau này tôi sẽ tận lực đổi thành ba nghìn chữ.

(Editor khóc ròng)

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Phu nhân bớt giận

Editor: Selene Lee

[TG] Hoa Khất Cái: Nhược Thủy MM, ta chân thành kêu gọi cô!

[TG] Mễ Tuyên: Nhược Thủy Tam Thiên, không dám thì nói một câu, tôi sẽ bỏ qua cho cô.

[TG] Bắc Viên Phần: Bang chủ phu nhân của bọn ta là người mà các người muốn gọi thì gọi được sao? Ai có gan thì kêu nữa đi?

[TG] Chanh Tịnh: Wow wow, Bắc ca quả thật có mùi đàn ông tốt, mau mau nhận lấy tình yêu của muội.

Trên kênh thế giới đủ thứ loại người, nhưng chuyện không có gì quan trọng như vậy lại bị mang ra để người ta bàn luận, Lạc Thủy thật sự có chút không vui. Đã vậy Bắc Viên Phần cứ gọi "bang chủ phu nhân" mãi trong kênh chat, hại cô xấu hổ đến mức không dám ra mặt.

Nhưng mà bây giờ cô vẫn đang là "bang chủ phu nhân", mặt mũi của mình bỏ đi thì cũng không sao, nhưng còn mặt mũi của anh thì phải quăng đi đâu bây giờ? Mặt mũi của Tuyết Diễm Phần Thiên lại càng phải để vào đâu? - Lạc Thủy cảm thấy vô cùng khó chịu, sau đó lẳng lặng ghi nhớ cái tên "Ta Không Phải Hung Khí" vào trong đầu, lần sau nhất định gặp một lần giết một lần!

[TG] Nam Cửu Khanh: Phu nhân của ta vốn không có hứng thú gì với loại hạ đẳng này, nhưng mà đối với chuyện diệt sạch gia tộc Thanh Thanh thì ngược lại rất thích đấy.

Kênh thế giới im phăng phắc.

Đối với một người bình thường thì mấy lời này có thể xem là bông đùa, nhưng ở trong miệng Nam Cửu Khanh phát ra thì ngược lại - tràn đầy khí thế, nói được làm được! Dù sao thực lực cũng đã phô sẵn ra đó, cả khu này e cũng không dám hợp lực cùng chống lại bang của anh.

Gia tộc Thanh Thanh sợ hãi hít một hơi thật sâu.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Thủy lúc bấy giờ là "rốt cuộc anh ấy cũng đến rồi", sau đó lại cảm thấy muốn tự đập chết chính mình, chút chuyện nhỏ như vậy thôi mà cũng không tự giải quyết được. Cuối cùng cô lại tự hỏi không biết có phải đại thần cho rằng cô sẽ bị Mễ Tuyên đánh bại hay không?

Mà lúc này, kênh thế giới cũng đã kịp phản ứng lại.

[TG] Chanh Ngày Mưa: Phát cò khởi nghĩa đánh bại NC, đại thần muôn năm, chúng tôi ủng hộ ngài!

[TG] Chanh Tĩnh: Một đòn tiêu diệt gia tộc Thanh Thanh đi!

[TG] Thanh Thanh Tiểu Yêu: Bọn Chanh ngu ngốc kia, ai bị tiêu diệt còn chưa rõ đấy!

Vì thế, thùng thuốc súng liền được chuyển qua cho Bang Chanh và Gia Tộc Thanh Thanh, chuyện bắt nạt kẻ yếu không phải ai cũng làm được. Mà mấy cô nương bên gia tộc Chanh cũng đâu phải dạng vừa, dẫn đến một trận ầm ĩ trên kênh thế giới.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Phu Nhân, muội có hứng thú không?

Lạc Thủy hơi sững sốt, sau đó mới kịp thời phản ứng lại. Chắc là anh ấy đang nói đến việc tiêu diệt gia tộc Thanh Thanh...Thật ra chuyện này cũng rất đơn giản, chỉ cần ép bọn họ rời bang, sau đó chiếm lấy cứ điểm thôi. Nhưng mà cô chỉ không ưa vài người trong số bọn họ, cũng không phải căm thù gì quá mức, hình như không đáng lắm thì phải....

" Không tốt lắm. " - Lạc Thủy trả lời.

[Mật] Nam Cửu Khanh: Phu nhân nói phải.

Không hiểu sao bỗng dung Lạc Thủy lại cảm thấy ba chữ này mang hàm ý trêu chọc, giống như muốn giương nanh múa vuốt, chó cắn Lữ Động Tân* vậy, không phải tốt lành gì..

Còn dám nói không trêu hoa ghẹo nguyệt?

Còn dám nói không tầm hoa vãn liễu?

Lạc Thủy càng nghĩ càng thấy chỉ lí, không chừng ngày nào đó bỗng dung nhảy ra một " tiểu thiếp " muốn tạt H2SO4 vào người cô, sau đó biểu diễn tiết mục " Tiểu tam gặp mặt chính thất " nữa, ai mà đoán trước được đây?

Thế là bạn Lạc Thủy xù lông: " Tất cả là lỗi của huynh đó! "

Nam Cửu Khanh giật mình, lần đầu tiên có cảm giác tay chân luống cuống, chân như muốn rút gân: " Phu nhân, ý của muội là sao? "

Lạc Thủy không khách khí nói: " Là sao thì tự huynh biết, còn nói không quen Mễ Tuyền kia nữa hả? "

Ban đầu Mễ Tuyền kia phát chiến thư, cô cũng không nghĩ là người của gia tộc Thanh Thanh, bởi vì rõ ràng trên đầu cô ta không có dấu hiệu của bang hội nào cả.

Nhưng sau đó Lạc Thủy lại nhớ đến mấy lời ngông cuồng của Mễ Tuyền hôm trước, cô bèn lưu lại rồi chạy lên bảng kỷ lục thế giới để so sánh với giọng của Thanh Thanh Tiểu Mễ, rõ ràng là cùng một người!

Câu trả lời ngày càng rõ ràng! Mễ Tuyền chính là ai đó của gia tộc Thanh Thanh. Hay lắm, dùng nick phụ đến để tranh tài với cô, cho nên mới lớn mồm lớn miệng bảo xóa nhân vật trong game cơ đấy!

Nam Cửu Khanh mỉm cười, tâm trạng bay đi đâu đó: " Phu nhân, muội đang ghen sao? " - Tuy là một câu hỏi nhưng lại có phần khẳng định.

Lạc Thủy giận dữ: " Làm gì có, huynh mới ghen đấy, mà rõ ràng việc này không phải trọng tâm của vấn đề! "

Nam Cửu Khanh: " A? "

Lạc Thủy: " Trọng tâm ở đây chính là việc huynh rõ ràng có quen Mễ Tuyền kia mà còn làm bộ nữa, không có lửa làm sao có khói? Chẳng lẽ người ta rảnh rỗi đến khiêu khích chơi vậy à? Đây cũng không phải là lần đầu đâu! "

Nam Cửu Khanh run cả người, ngẩng đầu nói gì đó với A Đông, sau lại quay sang bảo A Tây tra tọa độ hiện tại của " Ta Không Phải Hung Khí ". Cuối cùng anh mới dịu dàng an ủi Lạc Thủy: " Phu nhân bớt giận, vì phu biết lỗi rồi. "

Bây giờ Lạc Thủy mới ý thức được chính mình hình như hơi quá đáng rồi, vì thế cô bèn điều chỉnh tâm trạng lại một chút, cảm ly lên uống một hộp nước...Ban nãy thật sự là cô không thể kiềm chế nổi chính mình nên mới nói ra mấy lời đó, bây giờ nghĩ là vẫn là nên xin lỗi anh: "....Là do em có chút không vui, xin lỗi "

Nam Cửu Khanh: " Không sao, anh hiểu mà. "

Anh ấy đã bình tĩnh để cho cô trút giận...Bây giờ Lạc Thủy mới tua lại đoạn nói chuyện ban nãy, đây...Đây rõ ràng là một hình tượng oán phụ khủng khiếp mà? - Cô xấu hổ đập đầu lên bàn, xoa xoa tay, sau đó phát hiện ra mình đã nhấn nhầm nút đăng xuất. Hệ thống đang hiện ra lệnh hỏi cô có thật sự muốn thoát game không, Lạc Thủy chần chừ mãi, không hiểu sao tay không thể hạ nổi chuột.

Hình như cô bị rối loạn rồi!

Tự nhiên lại biến thành cộp cái trong truyền thuyết, cộp cái đó...Lạc Thủy tự thôi miên chính mình, mặc niệm gần tám trăm lần tự hỏi bản thân có nên tiếp tục on hay không.

Mà vị nam tử áo xanh nào đó vẫn đang lẳng lặng đứng dưới bóng cây, mỉm cười nhìn cô gái đeo hồ lô lửa.

Hình ảnh thanh mát như nắng hạ, không hiểu sao lại có cảm giác muốn thỏa hiệp mà không lo lắng gì.

Lạc Thủy hít một hơi thật sâu, mười ngón tay chuyển động như múa: "Chuyện ban nãy là do em nghĩ nhiều rồi. "

Nam Cửu Khanh: " Không có chuyện nào ban nãy nữa. "

Mấy chữ này thật sự làm cho Lạc Thủy có cảm giác ảm áp, cũng không dám thở mạnh, chỉ thuận tiện nói: " Kia....Chúng ta đi làm nhiệm vụ đi! "

Nam Cửu Khanh nói: " Được, chúng ta đi Thiên Sơn Tuyết Trì. "

Thiên Sơn Tuyết Trì? Đây không phải là một phó bản nhiệm vụ liên hoàn sao? Lạc Thủy bán tính bán nghi truyền tống qua. Cảnh ở Thiên Sơn này thật sự rất đẹp, nhưng nguy hiểm rình rập khắp mọi nơi, boss có kỹ năng vô cùng biến thái, thường hay quanh quẩn ở mấy ải cuối cùng, nếu như chết sẽ tồn thất khá lớn nên cũng không ai thích đến. Chắc là đại thần có nhiệm vụ gì nên mới đi làm thôi.

Thiên Sơn Tuyết Trì, nghĩa ngay trên tên, chính là một cái hồ rộng lớn lạnh lẽo, quanh năm phủ tuyết.

Nam Cửu Khanh quay sang nhìn cô, sau đó tìm một vật gì đó trong túi riêng ra để đeo lên, đoạn lại gọi tọa kỵ đến, mời Lạc Thủy cưỡi chung: " Phu nhân. "

Lạc Thủy hơi nhú mày, suy nghĩ một chút rồi cũng đi đến.

Lần này lại gần nên cô mới nhìn rõ, thì ra thứ mà Nam Cửu Khanh đang đeo trên người là Kính Âm Dương, loại đạo cụ này nói cho dễ hình dung thì chính là một cái kính lúp, thường dùng để phóng toa một mục tiêu nào đó.

Lạc Thủy khó hiểu hỏi: " Tìm người? "

Nam Cửu Khanh lắc đầu: " Không phải, phu nhân đừng vội. "

Tiếp theo sau đó, dường như hai người cứ đi lang thang khắp nơi mà không có mục tiêu gì rõ ràng. Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Lạc Thủy đến nơi đây, đại thần không lên tiếng thì cô cũng sẽ không hỏi. Ở đây dù là NPC hay quái thú gì cũng đều vô cùng xinh đẹp cả, hơn nữa khung cảnh lại mang cảm giác " không lắng bụi trần ", mỹ miều tang thương.

Nhưng mà vấn đề ở đây, chính là Lạc Thủy liên tục nhìn thấy một đám người chơi khác nhau " từ biệt nhân gian "... Lúc gặp phải nhân vật hy sinh thứ nhất, Lạc Thủy chỉ hơi mất tự nhiên, rồi tiếp đến nhân vật thứ hai, Lạc Thủy có cảm giác bán đồ bán tháo...Mãi đến nhân vật xấu số thứ N, Lạc Thủy đã chẳng còn chút cảm xúc nào, thần thái lạnh tanh, đã vậy khoe miệng còn nở một nụ cười duyên dáng.

Hình ảnh quá đẹp!

Nhân lúc bạn Lạc Thủy vẫn đang mãi miết nhìn thì Nam Cửu Khanh đã dừng lại, thu hồi tọa kỵ.

Lạc Thủy dùng ánh mắt khó hiểu quay sang nhìn Nam Cửu Khanh, đúng lúc đó thì thấy được tên " Ta Không Phải Hung Khí. "

Thế là Lạc Thủy bèn chuyển sang trạng thái chiến đấu, mở hồ lô lửa ra xông đến...Đi đâu không đi, sàng sàng trước mặt cô, thử một chút xem ai mới là rùa rụt cổ!

Ta Không Phải Hung Khí vừa nhìn thấy Lạc Thủy và Nam Cửu Khanh lóe bạch quang liền co giò bỏ chạy.

Nam Cửu Khanh thấy vậy thì kích hoạt Kính Âm Dương, phóng toa mục tiêu.

[Cận] Nam Cửu Khanh: Phu nhân, bắt đầu đi, có gì để ta thêm máu.

Mấy lời này nói ra rõ ràng không phải cho Lạc Thủy nghe mà là cho Ta Không Phải Hung Khí, khi bị phóng toa thì lực công kích sẽ giảm xuống, việc Lạc Thủy giết hấn ta bây giờ là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà hệ thống game này có quy định rằng, nếu như bị giết ở ngoại ô thì sẽ rút cấp bậc. Nam Cửu Khanh có kỹ năng của hỗ trợ, mỗi lần giết gần chết sẽ hồi lại máu cho hắn, giống như tua đi tua lại một đoạn băng vậy.

Ta Không Phải Hung Khí nhìn thấy thế trận như vậy thì cũng không buồn phản kháng nữa mà chỉ muốn tìm được khe hở lúc ban nãy ghim chặt để diệt Boss rồi thu về, tạo cho mình một lối thoát.

[Cận] Nam Cửu Khanh: Nếu người có gan thì cứ việc logout

[Cận] Ta Không Phải Hung Khí: Không cần, ta nhận tội. Nam phu nhân muốn giết sao thì cứ việc, nếu chưa hả giận thì để ta đưa cho cô dao cắt dưa hấu.

Hắn cũng không phải chưa nghe qua về thủ đoạn của Nam Cửu Khanh, nói được thì tất sẽ làm được. Ân ý trong lòng của anh ta không phải đã rõ quá rồi sao? Nếu lần này hắn dám chạy trốn thì lần sau gặp chắc chắn sẽ bị chinh còn tệ hơn bây giờ nữa, không chừng còn bị Tuyệt Diễm Phân Thiên phát lệnh truy nã ở khắp nơi, đến lúc đó hắn có muốn trốn cũng không được. Nói cho cùng thì cũng do hắn nhất thời nhàm chán nên mới mù quáng tham gia náo nhiệt. Cứ cho là chuyện rút cấp không quan trọng đi, nhưng một người như hắn chẳng lẽ cứ phải bị người ta xông vào giết đi giết lại mãi như vậy?

Nói xong thì thật sự đưa dao cho Lạc Thủy.

Lạc Thủy liếc một cái, bỗng nhiên cảm thấy vui hơn một chút, rốt cuộc thì người này cũng chỉ là một nhân vật điển hình cho kiểu người sợ thiên hạ không loạn lên thì sẽ rất nhàm chán thôi, cũng không phải ác ý gì. Nhiều lắm là do rảnh rồi vô vị nên miệng lưỡi không yên, phải nói ra cái gì đó cho bớt nhạt thôi.

Lạc Thủy cầm lấy vũ khí, sau đó bắt đầu chém trái chém phải cho vị đại hán râu quai nón trong game ngã xuống đất.

Nam Cửu Khanh vùng tay lên thêm cho hắn ta chút máu, nhưng chỉ thêm có một ít, đủ để duy trì trạng thái nằm ngay đơ của hắn ta.

Lạc Thủy nghĩ ngợi một lát rồi lấy một cái bảng ghi ra khỏi túi đồ, đây là một loại công cụ rất đặc biệt trong game, nói đúng hơn là có chút quái đản. Túi của cô cũng chỉ có một cái này, đây là lần đầu tiên sử dụng.

Lạc Thủy bèn ghi lên đó mấy chữ "Ta là con rùa đen khôn kiếp", sau đó đeo lên lưng của Ta Không Phải Hung Khi.

Vì thế hắn ta phải chịu thua để mấy chữ này treo trên người ba ngày, không thể xóa được.

Nam Cửu Khanh nhìn xong thì cảm khái trong lòng một phen: "Quả thật phu nhân rất có sáng ý."

Lạc Thủy lắc đầu nhún vai, làm ra vẻ khiêm tốn: "Chỉ là chút tài mọn thôi, không đáng nói đến."

Ta Không Phải Hung Khi có chết cũng không nghĩ được rằng sau khi hắn đi giặt quần áo xong, trở về thì thấy một màn như thế này: Nam từ áo xanh và cô gái đeo hồ lô trên vai đứng đối diện nhau, nét mặt thoáng ánh xuân, nùng tình mật ý, mà ở dưới chân họ còn lại một thi thể, phía trên còn ghi mấy chữ: Ta là con rùa đen khôn kiếp. Hắn bèn ôm đầu kêu rên...Bà nó! Bây giờ có cho tiền hắn cũng không dám nữa đâu.

Thế là Nam Cửu Khanh và Lạc Thủy nghênh ngang sóng vai rồi đi.

Nam Cửu Khanh nói: "Phu nhân, sau này dù có chuyện gì cũng không nên giấu trong lòng, tất cả cứ giao cho vị phu."

Lạc Thủy 囧 囧: "Không sao không sao"

Nam Cửu Khanh: "Muội chắc chắn?"

Lạc Thủy vội vàng gật đầu: "Chắc chắn và khẳng định luôn."

Nam Cửu Khanh: "Vậy thì phu nhân cũng đi nghỉ sớm đi."

Lạc Thủy hỏi: "Huynh cũng vậy chứ?"

Nam Cửu Khanh: "Đương nhiên là cùng nhau rồi."

Cùng nhau?

Lạc Thủy thoát game, bắt đầu chuyển sang lăn lộn trong chăn, đầu óc cũng bắt đầu mất hết không chế. Đáng thương nhất vẫn là bạn chó bông vàng bị giầy xéo cả một đêm, hết bị đem đi tựa vào đầu rồi lại chuyển sang chôn vào mặt, cuối cùng lại bị ôm vào lòng, sau đó là bị nỡ nhân gác chân lên cái bụng mềm mềm kia.

Sự thật đã chứng minh là "cùng nhau" cũng có rất nhiều nghĩa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Một Gáo Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.